

Θεο Λάθος
Δρόμοι ΤΟΥ

Ερωτα

Φωτεινή Ταχατάκη

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Είμαι δεκαοκτώ χρονών και θα κάνω ότι θέλω!» δήλωσε πεισματικά η κόρη της σταυρώνοντας τα χέρια της στο στήθος.

Η Δανάη την κοιτούσε με απόγνωση.

«Κοριτσάκι μου, πρέπει να καταλάβεις. Πρέπει! Αυτό που πας να κάνεις είναι λάθος! Είσαι ακόμα μικρή και πολύ ερωτευμένη. Δεν μπορείς να δεις την αλήθεια. Είναι λάθος! Όταν το καταλάβεις θα είναι πολύ αργά για να το διορθώσεις. Δεν κάνει αυτός ο άνθρωπος για σένα. Φωνάζει από χιλιόμετρα πως είστε αταίριαστοι! Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου. Γιατί πρέπει να βιαστείς να παντρευτείς από τώρα;»

«Γιατί τον αγαπάω! Γιατί θέλω να ξυπνάω κάθε πρωί στην αγκαλιά του!»

«Ναι, γιατί είσαι ερωτευμένη και αυτό κάνει ο έρωτας. Σε τυφλώνει και δεν σε αφήνει να δεις την πραγματικότητα. Ο έρωτας όμως θα φύγει αργά ή γρήγορα και τότε θα ανοίξουν τα μάτια σου και θα διαπιστώσεις πως έχεις χάσει πολλά. Θα πληγωθείς! Το ξέρω πως θα πληγωθείς από τον συγκεκριμένο! Άκουσε τη μάνα σου, κάτι ξέρω παραπάνω. Ήμουν κι εγώ κάποτε στην ηλικία σου...»

«Μαμά παράτα με! Δε ζούμε στον Μεσαίωνα για να μου πεις τι θα κάνω! Δε δέχομαι συμβουλές από σένα! Εσύ μόνο τον μπαμπά γνώρισες στη ζωή σου και όλα σου ήρθαν ρόδινα και βολικά! Γιατί να μην συμβεί το ίδιο και με μένα;»

«Γιατί αυτός που θες να παντρευτείς δεν έχει καμία, μα καμία σχέση με τον πατέρα σου. Επίσης... δε γνώρισα μόνο τον μπαμπά σου...»

«Όχι;» απόρησε η μικρή και σιγά σιγά έδειξε πως άρχισε να μαλακώνει. Στο βλέμμα της φαινόταν ξεκάθαρα η περιέργεια. Ήθελε να μάθει.

Η Δανάη πήρε δύο κούπες και τις γέμισε με καφέ. Τις τοποθέτησε στο τραπέζι της κουζίνας και κάθισαν η μία απέναντι από την άλλη, την ώρα που έμπαινε στο χώρο ο άντρας της. Ήθελε να ενημερώσει πως θα πήγαινε τα αγόρια στο φροντιστήριο και εκείνος θα πεταγόταν στο μαγαζί του μέχρι να σχολάσουν για να επιστρέψουν πάλι μαζί.

«Δε πάτε αλλού να τα πείτε; Η κουζίνα έχει πολλά αιχμηρά αντικείμενα. Μη σφαχτείτε μέχρι να γυρίσουμε...» πρόσθεσε γελώντας και βγήκε.

Ήταν γνωστές οι διαμάχες μεταξύ μάνας και κόρης. Σπάνια συμφωνούσαν σε κάτι. Αγαπιούνταν βέβαια πάρα πολύ, αλλά η μικρή είχε αδυναμία στον μπαμπά της και μόνο από εκείνον δεχόταν κριτικές και σχόλια. Αυτό το θέμα που είχε προκύψει όμως, παραήταν σοβαρό και πριν η Δανάη σηκώσει τα χέρια ψηλά και αναθέσει τη λύση του προβλήματος στον άντρα της, είπε να κάνει μια τελευταία προσπάθεια.

Άκουσε την πόρτα να κλείνει. Είχε περίπου δύο ώρες στη διάθεση της για να ανοίξει το

μπαούλο της καρδιάς της. Να ανασύρει όλα τα παλιά. Αυτά που ποτέ δε ξέχασε αλλά ταυτόχρονα πάντα απέφευγε να τα θυμάται.

Ήπια μια γουλιά καφέ και κοίταξε την κόρη της στα μάτια πριν αρχίσει να μιλάει. Ήταν τόσο όμορφη! Της θύμιζε τον εαυτό της όταν ήταν στην ηλικία της. Τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν λυτά στους ώμους της και τα δύο τεράστια γαλάζια μάτια της έδειχναν ανυπομονησία.

Έπρεπε να τα πάρει όλα από την αρχή. Δεν είχε ερωτευθεί μόνο τον πατέρα της. Τέσσερις ήταν οι άντρες που στιγμάτισαν τη ζωή της. Τέσσερα διαφορετικά πρόσωπα, τέσσερα διαφορετικά συναισθήματα. Ο Έρωτας, το Πάθος, η Αγάπη και η Σιγουριά.

Αγνός έρωτας...

Τον γνώρισε ένα καλοκαίρι στα δεκαέξι της όταν την “έσυρε” η μάνα της μαζί της στη λαϊκή αγορά.

«Σου μιλάω! Δε με ακούς; Βγάλε επιτέλους αυτά τα ακουστικά από τα αυτιά σου! Μην ακούς τόσο δυνατά τη μουσική, θα σου τρυπήσει κανένα τύμπανο και θα τρέχουμε στους γιατρούς!»

Η Δανάη έβγαλε τα ακουστικά της γιατί είδε τη μητέρα της που ανοιγόκλεινε το στόμα. Μάλλον κάτι της έλεγε.

«Με ακούς;»

«Τι;»

«Τυρί! Ορίστε λένε! Δεκαέξι χρονών έφτασες και Ελληνικά δεν έμαθες ακόμα!»

«Πες μου μαμά τι θες!»

«Σήκω να έρθεις μαζί μου στη λαϊκή.»

«Ούτε μία στο εκατομμύριο! Ξέχασε το! Μέσα στη ζέστη, με την κάθε τρελή να με χτυπάει στα πόδια με το καρότσι της...!»

«Παιδί μου, δεν καταλαβαίνεις; Χρειάζομαι βοήθεια σου λέω! Έχω πολλά να ψωνίσω! Πως θα τα κουβαλήσω όλα μόνη μου;»

«Μάλλον πρέπει να αγοράσεις κι εσύ ένα καρότσι.»

«Ναι, ίσως. Μέχρι τότε όμως θα έρθεις μαζί μου!»

«Γιατί με βασανίζεις ρε μαμά; Το χειμώνα που έχω σχολείο πως πας μόνη σου;»

«Τώρα όμως δεν έχεις! Βάλε παπούτσια, φεύγουμε!» τη διέταξε και αμέσως μετά γλύκανε τη φωνή της. «Έλα και έχουν φέρει κάτι ωραία φορεματάκια... Άντε σήμερα που έχω λεφτά.»

«Βάζω παπούτσια κι έρχομαι!»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

Κόσμος, φωνές, ζέστη, βαβούρα, στριμωξίδι
και πολλά άλλα.

*Χάλια είναι η λαϊκή αγορά! Απορώ πως αντέχει
αυτή η μάνα μου και βρίσκεται εδώ κάθε
βδομάδα; Δε φεύγει με πονοκέφαλο;*

«Εδώ θα πάρουμε φορέματα;»

«Όχι πιο κάτω. Αυτός δεν έχει καλά.»

«Ενώ ο άλλος πουλάει Versace;»

«Στάσου να πάρω λεμόνια από δω.»

«Έλα το καλό λεμόνι!!» φώναζε ο μανάβης
λίγο παρακάτω.

«Μαμά, από τον άλλον εκεί να πάρεις λεμόνια.
Θα χρειαστεί τουλάχιστον ένα κουτί καραμέλες
για το λαιμό στο τέλος της ημέρας έτσι όπως
φωνάζει.»

«Δε πειράζει, ας χρειαστεί, εγώ από δω
ψωνίζω λεμόνια πάντα.»

Ο ήλιος τη χτυπούσε μέσα στα μάτια λες και
τα είχε βάλει μαζί της. Αντί να είναι με ένα μαγιό
σε μία παραλία και να τον απολαμβάνει, τον
ένοιωθε να τη βασανίζει ανελέητα μέσα στο
κέντρο της Κορίνθου.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Εδώ θα πάρουμε φορέματα;»

«Όχι, πιο κάτω. Κάτσε να πάρω πατάτες.»

«Πάρε μου και καρότα. Τελειώσαν.»

«Κιόλας; Ούτε λαγός δε τρώει τόσα καρότα την ημέρα.»

«Πειράζει;»

«Όχι, καλό κάνουν, δε λέω... Θα πάρουμε παρακάτω.»

«Άντε πάλι παρακάτω... Γιατί εδώ δεν είναι καλά;»

«Καλά είναι αλλά είναι τσιμπημένα.»

«Αμάν πια η τσιγκουνιά σου! Καρότα θα αγοράσουμε, όχι οικόπεδο!»

«Τσιγκουνιά; Την οικονομία που κάνω την λες τσιγκουνιά; Ο πατέρας σου δουλεύει από το πρωί μέχρι το βράδυ για να μη σου λείψει τίποτα! Κάνε πρώτα οικογένεια και μετά έλα να μου πεις πως πληρώνονται τα φροντιστήρια και τα πιάνα!»

«Ωχ! Τι ώρα είναι; Έχω μάθημα σήμερα!»

«Το ξέρω. Νωρίς είναι ακόμα, θα προλάβεις. Τι το ήθελες το ιδιαίτερο μέσα στον Ιούλιο δε

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

μπορώ να καταλάβω... Έχεις μελετήσει
τουλάχιστον ή τζάμπα πληρώνουμε;»

«Έλεος μαμά!»

«Α! να τα φορέματα!»

«Επιτέλους!»

Διάλεξε τρία φορεματάκια και η μητέρα της πήγε να πληρώσει τον κύριο που τα πουλούσε. Ένοιωσε δύο μάτια καρφωμένα πάνω της. Γύρισε και τον είδε. Την έπιασε ταχυπαλμία, ένα περίεργο συναίσθημα την κυρίευσε. Αισθάνθηκε ότι μούδιαζαν τα άκρα της. Είχαν μείνει ασάλευτοι και οι δύο να κοιτάζονται για δευτερόλεπτα. Χαμογέλασε πρώτος και εκείνη σα να συνήλθε, έψαξε με το βλέμμα της τη μητέρα της να φύγουν. Τρόμαξε με τον εαυτό της. Φοβήθηκε από αυτό που ένοιωσε. Κάτι καινούργιο, κάτι περίεργο αλλά παράλληλα και τόσο όμορφο. Έφυγαν και γύρισε να ρίξει μια τελευταία ματιά πίσω της. Ήταν εκεί χωρίς να έχει πάρει στιγμή τα μάτια του από πάνω της, με το ίδιο υπέροχο χαμόγελο στα χείλη του που είχε αντικρίσει πριν από λίγο. Γύρισε πάλι

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

τρομαγμένη μπροστά και συνέχισε τον δρόμο για το σπίτι, πλάι στη μητέρα της, φορτωμένες και οι δύο με τα ψώνια.

Μπήκαν στην κουζίνα και τακτοποίησαν τα πράγματα.

«Άντε ετοιμάσου, θα αργήσεις στο μάθημα.»
την παρότρυνε η μητέρα της.

«Ναι, πάω.»

Έκανε ένα μπάνιο και φόρεσε ένα από τα καινούργια της φορέματα. Πήρε τα βιβλία της στο χέρι και μπήκε στην κουζίνα.

«Μαμά φεύγω.»

«Αχού, τι ωραία που σου πάει! Πολύ όμορφο! Αλλά βρε αγάπη μου, μαύρο κι αυτό! Ως πότε θα ντύνεσαι λες και έχουμε πένθος εδώ μέσα;»

«Πάλι τα ίδια; Αυτό το χρώμα μ' αρέσει. Εξάλλου αυτό δεν είναι σκέτο, έχει και λουλούδια πάνω.»

«Καλά, καλά... πήγαινε τώρα να μην αργήσεις.»

Συνήθως απέφευγε να περνάει από τον δρόμο της λαϊκής για να πάει στο καθιερωμένο μάθημα, όμως σήμερα κάτι την καλούσε κοντά του. Ήθελε να τον ξαναδεί.

Κι αν δεν είναι εκεί; Κι αν ήταν πελάτης; Όχι αποκλείεται, φαινόταν πως δουλεύει εκεί. Θα είναι κάτι σαν βοηθός του... καταστήματος.

Πέρασε δίπλα του και εκείνος παράτησε τις πελάτισσες που εξυπηρετούσε για να της μιλήσει.

«Γεια σου!»

«Γεια.»

«Το όνομα σου;»

«Δανάη.»

«Ωραίο όνομα! Εγώ είμαι ο Μάνος.»

«Χαίρω πολύ.»

«Εγώ να δεις! Πας για μάθημα;»

«Ναι.»

«Λίγο μεγάλα δεν είναι τα βιβλία;»

«Ναι, είναι πιάνου.»

«Α! Μουσικός!»

«Το προσπαθώ. Πρέπει να φύγω γιατί θα αργήσω.»

«Περίμενε!» έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του και της το έδωσε. «Είναι το τηλέφωνο μου. Αν θες να με πάρεις, να πάμε για καφέ. Θέλω πολύ να σε ξαναδώ.»

«Έτοιμο το είχες;» σχολίασε ειρωνικά.

«Πριν λίγο το έγραψα. Ήλπιζα πως θα ξαναπερνούσες.»

«Θα τα πούμε. Γεια σου.»

Έσφιξε το χαρτάκι στη χούφτα της. Της χαμογέλασε κι αυτή τη φορά ανταπέδωσε το χαμόγελο και εκείνη.

Τρεις μέρες χρειάστηκε για να πάρει απόφαση να του τηλεφωνήσει.

Τώρα ξέρω τι θα πει κεραυνοβόλος έρωτας.
Έλεγε μέσα της.

Τα βράδια δε μπορούσε να κοιμηθεί, οι γονείς της την εκνεύριζαν πιο πολύ από πριν και όλες τις νότες τις έπαιζε λάθος στη μελέτη.

Πήρε βαθιά ανάσα και σχημάτισε τον αριθμό του.

«Παρακαλώ;»

«Μάνο;»

«Ναι.»

«Η Δανάη είμαι.»

Άκουσε ένα γδούπο και αμέσως μετά ξανά τη φωνή του.

«Γεια σου Δανάη!»

«Τι έγινε; Λιποθύμησες;» τον πείραξε.

«Παραλίγο. Για την ακρίβεια μου έπεσε το τηλέφωνο από το χέρι. Χαίρομαι που πήρες. Είχα σταματήσει να ελπίζω και με ξάφνιασες. Ευχάριστα εννοείτε! Είσαι καλά;»

«Ναι, μια χαρά. Για εκείνο τον καφέ που λέγαμε...»

«Πες μου ώρα και μέρος!»

Κανόνισαν για το ίδιο απόγευμα να βρεθούν δύο στενά πιο μακριά από το σπίτι της για να πάνε βόλτα στο Λουτράκι. Η Δανάη είπε στους γονείς της πως θα πήγαινε στο σπίτι μιας φίλης της.

Χαιρετήθηκαν φανερά αμήχανοι και οι δύο. Μπήκαν στο μικρό του αυτοκίνητο και χάθηκαν στην εθνική.

Στη διαδρομή αντάλλαξαν λίγες μόνο κουβέντες. Προσπαθούσαν και οι δύο να βρουν θέματα συζήτησης για να γνωριστούν καλύτερα.

Διάλεξαν μια καφετέρια με λίγο κόσμο για να αποφύγουν την πολύ φασαρία. Παρήγγειλαν καφέ και άρχισαν να μιλούν για τις ζωές τους. Μετά τα πρώτα πέντε λεπτά οι λέξεις έβγαιναν αβίαστα από το στόμα. Ανακάλυψαν πως ταίριαζαν πολύ και σίγουρα ήταν πολύ ερωτευμένοι ο ένας με τον άλλο.

Η Δανάη του μίλησε για τα παιδικά της χρόνια και τη ζωή με τον πατριό της, το σχολείο που μισούσε και την αγάπη της για τη μουσική. Εκείνος της είπε για την οικογένεια του, για την αγάπη του για τον αθλητισμό και για την ατυχία του στα επαγγελματικά του. Ήταν είκοσι δύο χρονών και έψαχνε μια καλή θέση εργασίας μέσα στον κυκεώνα της ανεργίας που μάστιζε τη χώρα. Κατέφευγε σε δουλειές του ποδαριού, μόνο και

μόνο για να ασχολείται με κάτι έως ότου βρει κάτι πιο αξιόλογο. Στην λαϊκή ήταν η τελευταία του μέρα όταν τη γνώρισε, γιατί είχαν κάνει δεκτή την αίτηση του από ένα εργοστάσιο στο τμήμα της παραγωγής.

Επέστρεψαν στην Κόρινθο δύο ώρες αργότερα και της απόθεσε ένα απαλό φιλί στα χείλη για καληνύχτα.

Ήταν ευτυχισμένη, ήταν ερωτευμένη και προσπαθούσε να καταπιεί τα συναισθήματα της για να μην την καταλάβουν οι γονείς της.

Βλέπονταν μέρα παρά μέρα και η κάθε φορά ήταν καλύτερη από την προηγούμενη. Είχαν γυρίσει όλα τα καφέ της Κορίνθου, του Λουτρακίου και των περιχώρων αλλά συνήθως κατέληγαν στον Ισθμό. Τους άρεσε πολύ αυτό το μέρος. Το έβρισκαν πιο ρομαντικό.

Μπήκε ο Σεπτέμβρης και άνοιξαν τα σχολεία. Δυσκόλεψαν τα πράγματα πάρα πολύ για τις συναντήσεις τους. Η Δανάη είχε σχολείο κάθε πρωί και τα απογεύματα φροντιστήριο, Αγγλικά,

Γαλλικά, πιάνο και διάβασμα για όλα τα προηγούμενα. Ο χρόνος της γεμάτος και οι γονείς της Κέρβεροι πάνω από το κεφάλι της. Βλέπονταν μόνο τα Σαββατοκύριακα όταν δεν έφευγε με τους γονείς της για το εξοχικό τους στη βόρεια Εύβοια. Τα νεύρα και των δύο τεντωμένα όλη την εβδομάδα μέχρι να έρθει το Σάββατο αλλά ακόμα και τότε τα πράγματα δεν ήταν καθόλου άνετα. Με το ρολόι στο χέρι βρίσκονταν γιατί ο πατριός της Δανάης ήταν πολύ αυστηρός στο θέμα της εξόδου. Επτά με εννιά έβγαιναν λες και πήγαιναν φροντιστήριο και αν αργούσε πέντε λεπτά να επιστρέψει, ξεσπούσε πόλεμος στο σπίτι. Περίμεναν πως και πώς να έρθουν οι μέρες των Χριστουγέννων που θα έκλειναν και πάλι τα σχολεία για διακοπές.

Αυτή η κατάσταση άρχισε να κουράζει τον Μάνο και αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να τη ζητήσει σε γάμο. Ανακοίνωσε τις σκέψεις του στη Δανάη παραμονές Χριστουγέννων, ένα απόγευμα που συναντήθηκαν και εκείνη τον κοιτούσε σαν να της μιλούσε εξωγήινος.

«Μάνο μου τι λες; Ούτε δεκαεπτά δεν είμαι ακόμα. Πηγαίνω σχολείο. Θέλω να σπουδάσω. Έχουμε σχέση μόνο πέντε μήνες και μου ζητάς να παντρευτούμε;»

«Δε σου ζητάω να παντρευτούμε. Σου λέω να έρθω να σε ζητήσω από τους γονείς σου, να δώσουμε ένα λόγο, να αρραβωνιαστούμε για να μπορούμε να βλέπομαστε πιο άνετα. Δε θα σε εμποδίσει αυτό στις σπουδές σου.»

«Δε ξέρω... είναι πολύ νωρίς. Και πως θα πω τέτοιο πράγμα στον πατέρα μου; Δεν υπάρχει περίπτωση να δεχτεί!»

«Με πιο δικαίωμα; Δεν είναι καν πατέρας σου.»

«Αυτό να μην το ξαναπείς! Είναι πατέρας μου και ακόμα περισσότερα! Παντρεύτηκε τη μάνα μου όταν εγώ ήμουν τριών χρονών. Αυτός με μεγάλωσε, μου πληρώνει όλα τα έξοδα, με ταΐζει, με μορφώνει και δε θέλησε να κάνει ποτέ δικό του παιδί γιατί έχει εμένα! Γίνεται χαλί να τον πατήσω, όχι σαν τον άλλο που είναι άφαντος από τότε! Δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει αν γεννήθηκα!

Δεν εμφανίστηκε ποτέ στη ζωή μου και θέλει να λέγεται και πατέρας!»

«Συγγνώμη. Έτσι όπως το θέτεις, έχεις δίκιο. Εξάλλου εσύ που τα έχεις ζήσει όλα αυτά, ξέρεις καλύτερα..»

Έμεινε για λίγο σκεπτική. Ήρθε στο μυαλό της η ιστορία που της είχε διηγηθεί η μητέρα της τόσες φορές...

Η Μαργαρίτα, η μητέρα της Δανάης, ήταν ένα φτωχό κορίτσι από την βόρεια Εύβοια. Ζούσε με την οικογένεια της σε ένα χωριό αρκετά χιλιόμετρα μετά τη Χαλκίδα.

Στα δεκαεπτά της αγάπησε τον Ανέστη. Ένα παλικάρι είκοσι χρονών από το ίδιο χωριό που έδειχνε πως την αγαπάει και εκείνος. Δεν κατάφεραν όμως ποτέ να παντρευτούν. Οι αντιδράσεις και από τις δύο οικογένειες ήταν έντονες. Ο πατέρας της Μαργαρίτας της ξεκαθάρισε τη θέση του από την αρχή.

«Αυτόν τον γάμο δεν τον επιτρέπω! Και αν τολμήσεις να κάνεις κάτι πίσω από την πλάτη μου, ώστε να με φέρεις προ τετελεσμένων γεγονότων, εμάς ξέγραψε μας! Αλλά να ξεγράψεις και εκείνον γιατί να είσαι σίγουρη πως θα τον βρουν σκοτωμένο σε κάποιο χαντάκι!»

Η μητέρα του Ανέστη από την άλλη, πάθαινε ξαφνικές καρδιακές κρίσεις κάθε φορά που ακουγόταν στο σπίτι τους το όνομα της Μαργαρίτας. Και οι δύο ήθελαν να δουν τα παιδιά τους ευτυχισμένα, μα δεν κατανοούσαν πως την ευτυχία δε θα την έφερνε απαραίτητα ένας πλούσιος γάμος.

Ένα χρόνο όλο κι όλο κράτησε η σχέση τους και μια μέρα που περνούσε η Μαργαρίτα έξω από το σπίτι του ερχόμενη από τον φούρνο, είδε τον Ανέστη να βγαίνει ντυμένος γαμπρός. Της έπεσε το ταψί με το φαγητό που κρατούσε και γέμισε λεκέδες το φόρεμα της. Εκείνος την κοίταξε με ένα βλέμμα όλο οίκτο και τύψεις και μπήκε βιαστικά στο στολισμένο αυτοκίνητο που τον περίμενε για να τον πάει στην εκκλησία,

χωρίς να της πει λέξη. Την άλλη μέρα η Μαργαρίτα έμαθε πως παντρεύτηκε την κόρη γνωστού εργοστασιάρχη από τη Χαλκίδα και θα ζούσαν για πάντα στη μεγάλη πόλη.

Μίσησε όλους τους άντρες την ίδια στιγμή και σιχάθηκε τον έρωτα.

Πέντε χρόνια αργότερα οι γονείς της σκοτώθηκαν σε τροχαίο. Στα είκοσι τρία της χρόνια έριξε όλο της το ενδιαφέρον στον δεκαοκτάχρονο αδερφό της. Πάντοτε του είχε ιδιαίτερη αδυναμία αλλά μετά την απώλεια των γονιών τους ένοιωσε πως την είχε περισσότερη ανάγκη από ποτέ.

Η Μαργαρίτα τότε δούλευε σε μια βιοτεχνία με παπούτσια. Έμεινε πολλά απογεύματα υπερωρίες για να καταφέρει να βγάλει ο Μιχάλης, ο αδερφός της, το στρατιωτικό. Όταν εκείνος απολύθηκε από φαντάρος και γύρισε στο χωριό, έπιασε δουλειά αμέσως σε μια οικοδομή. Τα πρώτα δύο χρόνια δεν είχε δώσει κανένα δικαίωμα και πουθενά. Πήγαινε το πρωί στη δουλειά του, επέστρεφε το μεσημέρι για φαγητό

και ξεκούραση, ενώ τα απογεύματα του τα περνούσε τότε στο σπίτι με την αδερφή του και τότε με την Κατερίνα, την κοπέλα που αγαπούσε από το διπλανό χωριό.

Άρχισε να πηγαίνει καμιά φορά στο καφενείο για να συναντιέται με τους φίλους του. Έμπλεξε όμως με τα χαρτιά και παρασύρθηκε. Οι επισκέψεις του στο καφενείο έγιναν καθημερινές και τα λεφτά που έχανε πολλά. Μπήκαν στη ζωή του οι τοκογλύφοι. Η Κατερίνα τον χώρισε παρασυρόμενη από τον πατέρα της που είχε πλέον μάθει τα χαϊρία του μέλλοντα γαμπρού του. Αυτή που τα έμαθε τελευταία ήταν η Μαργαρίτα. Την έπιασε να της μιλήσει ο κυρ. Θανάσης ο καφετζής. Χρωστούσε πολλά ποτά ο Μιχάλης και από κάπου έπρεπε κι αυτός να πληρωθεί. Η Μαργαρίτα αφού του έδωσε την υπόσχεση πως θα τον ξεπληρώσει η ίδια στο τέλος του μηνός, του έδωσε και την εντολή να μην ξανασερβίρει τον αδερφό της τίποτα άλλο εκτός από καφέ.

Ο Μιχάλης συμμορφώθηκε μετά από την παρέμβαση της αδερφής του, η οποία ύστερα από ένα μεγάλο καυγά που έκαναν, του ξεκαθάρισε πως αν εκείνος συνέχιζε, θα εξαφανιζόταν από τη ζωή του και θα τον άφηνε να τα βγάλει πέρα μόνος του.

Τα χρέη στους τοκογλύφους όμως ήταν ήδη πολλά και εκείνοι είχαν αρχίσει να αγριεύουν και να τον απειλούν και για τη ζωή του ακόμα.

Τότε εμφανίστηκε τυχαία, στη ζωή της Μαργαρίτας, ο Ιάκωβος. Ένας πλούσιος επιχειρηματίας από τη Χαλκίδα, γύρω στα σαράντα, παντρεμένος με δύο μικρά παιδιά.

Ήταν φίλος του αφεντικού της και βρέθηκε να πίνει καφέ στο γραφείο του, όταν η Μαργαρίτα χτύπησε την πόρτα για να ρωτήσει κάτι σχετικά με τη δουλειά. Σα να μπήκε ξαφνικά η άνοιξη μέσα στο γραφείο του φίλου του.

Αφού πληροφορήθηκε πως είναι ελεύθερη, έβαλε σκοπό της ζωής του να την κατακτήσει.

«Που πας να μπλέξεις; Να σου θυμίσω πως έχεις γυναίκα και παιδιά;» προσπάθησε να τον συνετίσει ο φίλος του.

«Αγαπητέ μου, έχω μάθει στη ζωή μου να παίρνω πάντα αυτό που θέλω. Μ' αρέσει να βάζω στοίχημα με τον εαυτό μου και να το κερδίζω. Γι' αυτό είμαι και εδώ που είμαι!»

«Ναι, μα τώρα δε μιλάμε για δουλειές αλλά για... γυναικοδουλειές!»

«Δεν έχει καμία σημασία αυτό! Με τη Βασιλική είμαστε τόσα χρόνια μαζί. Τα ίδια και τα ίδια. Γίνεται να τρως κάθε μέρα μόνο φακές; Όχι. Θες και το διαφορετικό, μια ανανέωση. Μέχρι τώρα, δε κοίταξα άλλη γυναίκα από τη στιγμή που παντρεύτηκα, αλλά αυτό το κορίτσι, δε ξέρω... με τράβηξε!»

Άρχισε να την πολιορκεί με κάθε τρόπο, όμως της Μαργαρίτας της ήταν αδιάφορος. Την παρακαλούσε να βγουν για φαγητό, να πάνε μια εκδρομή, μια βόλτα στη θάλασσα, μα εκείνη ανένδοτη. Τον απέκρουε ευγενικά και εκείνος πείσμωνε περισσότερο.

Ένα απόγευμα που την περίμενε για άλλη μια φορά έξω από τη δουλειά της, η Μαργαρίτα τον αιφνιδίασε. Μόλις τον είδε, πήγε κοντά, μπήκε στο αυτοκίνητο του και του είπε «Πάμε όπου θες!»

«Αλήθεια το λες;» ρώτησε σαστισμένος.

«Ναι. Κάθε μέρα έρχεσαι και ξεροσταλιάζεις εδώ απ' έξω. Κρίμα είναι. Πάμε βόλτα να δω τι θα καταλάβεις!»

«Δηλαδή από οίκτο το κάνεις;»

«Θες ή δε θες;»

«Φύγαμε!»

Πήγαν σε ένα απόμερο ταβερνάκι και ο Ιάκωβος παρήγγειλε φαγητό για τουλάχιστον δέκα άτομα.

«Περιμένουμε κι άλλους;» απόρησε η Μαργαρίτα παρατηρώντας τον σερβιτόρο να αφήνει αμέτρητα πιάτα στο τραπέζι τους.

«Όχι. Μόνο εσύ κι εγώ!»

«Πάντα έτσι τρως ή σου είπε κανείς ότι λιμοκτονώ;»

«Θέλω να σε περιποιηθώ! Πειράζει;»

Να με περιποιηθείς ή να με εντυπωσιάσεις;
Αναρωτήθηκε μέσα της.

Η βραδιά τους κύλισε ευχάριστα. Ο Ιάκωβος είχε έναν τρόπο να καθελώνει το συνομιλητή του. Της διηγήθηκε ιστορίες από τη ζωή του που της κίνησαν το ενδιαφέρον, σε συνδυασμό μάλιστα με το χιούμορ που διέθετε από τη φύση του, την έκαναν να περάσει πολύ όμορφα. Εκείνη του μίλησε για τη δουλειά της και για τον τραγικό θάνατο των γονιών της αλλά δεν του ανέφερε τίποτα ούτε για τον Ανέστη, ούτε για το μπλέξιμο του αδερφού της με τα χαρτιά.

Την συνόδεψε έξω από το σπίτι της λίγο μετά της έντεκα το βράδυ.

«Πέρασες καλά;»

«Ναι, πολύ όμορφα, σ' ευχαριστώ.»

«Εγώ σ' ευχαριστώ που εμφανίστηκες στη ζωή μου!»

Έσκυψε να τη φιλήσει αλλά η Μαργαρίτα άνοιξε την πόρτα και έφυγε. Έμεινε να την κοιτάζει χαμογελαστός μέχρι που χάθηκε από τα μάτια του.

Η αρχή έγινε... σκέφτηκε και έβαλε μπροστά το αμάξι.

Ξαπλωμένη στο κρεβάτι της προσπαθούσε να καταλάβει γιατί είχε δεχτεί να βγει με έναν άντρα που δεν την ενδιέφερε καθόλου.

Γιατί είμαι νέα και μόνη. Γιατί εκτός από τη σχέση μου με τον Ανέστη τότε, δεν άφησα άλλον άντρα να μπει ούτε στην καρδιά μου, ούτε καν στη σκέψη μου. Γιατί έχω ανάγκη από έναν άνθρωπο δίπλα μου. Όχι, τίποτα απ' όλα αυτά. Ο κύριος λόγος είναι πως τον είδα σαν πορτοφόλι. Αυτός θα με βοηθήσει να ξελασπώσω τον Μιχάλη. Ναι, αυτό είναι. Καθόλου ηθικό αλλά αυτό είναι.

Έκλεισε τα μάτια της αποφασισμένη πως θα εκμεταλλευόταν τον Ιάκωβο για να σώσει τον αδερφό της.

Σχεδόν ένα χρόνο βλέπονταν καθημερινά. Εκείνος την ερωτευόταν κάθε μέρα και περισσότερο ενώ εκείνη ήταν αφοσιωμένη στο στόχο της. Εκτός από τα δώρα και τα κοσμήματα που της χάριζε απλόχερα, κάθε τόσο της έδινε και ένα καλό χρηματικό ποσόν. Οι συναντήσεις

τους λάμβαναν χώρα σε διάφορα μέρη, μακριά από την πολυκοσμία και οι ερωτικές τους συνενυρέσεις σε κάποιο μεγάλο και ακριβό ξενοδοχείο. Στο σπίτι της δε μπορούσαν να πηγαίνουν καθώς έμενε ο αδερφός της, ενώ στο δικό του σπίτι η άρρωστη μητέρα του, όπως της είχε πει.

Ένα πρωί στη βιοτεχνία άκουσε τυχαία να μιλούν δύο γυναίκες και να τη σχολιάζουν που έμπλεξε με παντρεμένο και έχει βαλθεί να του διαλύσει το σπίτι. Το ίδιο απόγευμα που τον συνάντησε στο γνωστό ξενοδοχείο αποφάσισε να τον αιφνιδιάσει με μια ξαφνική ερώτηση.

«Πόσα χρόνια είσαι παντρεμένος;» του πέταξε και εκείνος κοκάλωσε.

«Θα στο έλεγα...»

«Πότε; Όταν θα κλείναμε μαζί πενταετία;»

«Φοβήθηκα μη σε χάσω. Είμαι πολύ ερωτευμένος μαζί σου! Αυτό που νοιώθω, δε μου έχει ξανασυμβεί με καμία άλλη. Με τη γυναίκα μου απλά συνυπάρχουμε λόγω των παιδιών. Αλλιώς θα είχα χωρίσει.»

«Έχεις και παιδιά...» διαπίστωσε.

«Ναι, δύο κορίτσια, πηγαίνουν στο δημοτικό.»

«Να σου ζήσουν.» του είπε ξερά.

«Ευχαριστώ. Πρέπει να με καταλάβεις, σε παρακαλώ! Μόνο εσύ με ενδιαφέρεις! Αν δεν ήταν τα παιδιά στη μέση θα είχα χωρίσει από την πρώτη μέρα που σε γνώρισα. Συγγνώμη που σου έκρυψα την αλήθεια, αλλά δεν ήθελα να σε χάσω.»

«Ξέρεις ότι με σχολιάζουν στη δουλειά;»

«Από κει το έμαθες;»

«Ναι. Το θέμα είναι πως όπως το έμαθα εγώ, κάποια στιγμή θα το μάθει και η γυναίκα σου. Δε σε ενδιαφέρει;»

«Όχι! Σου είπα πως μόνο εσύ με νοιάζεις. Δεν θα ήθελα να το μάθει λόγω των παιδιών, για να μη μπουν σε μια δύσκολη διαδικασία, αλλά αν τύχει και το ανακαλύψει... λίγο με απασχολεί. Αυτό που δε θα αντέξω είναι να χάσω εσένα.»

Η Μαργαρίτα έκανε ένα γρήγορο υπολογισμό στο μυαλό της. Δεν ήταν ακόμα έτοιμη να φύγει μακριά του. Οι τοκογλύφοι δεν είχαν ξεπληρωθεί

ακόμη και οι πλουσιοπάροχες στιγμές που ζούσε εδώ και ένα χρόνο κοντά του την είχαν βολέψει και με το παραπάνω. Αν τον άφηνε τώρα θα τα έχανε όλα, θα γυρνούσε από το μηδέν και θα πήγαιναν χαμένοι τόσο μήνες προσπάθειας και υποκριτικής.

Πήγε κοντά του και επισφράγισε με ένα φιλί την απόφαση της να μείνει εκεί και να συνεχίσει αυτό που άρχισε. Ο Ιάκωβος ανακουφισμένος, την έσφιξε στην αγκαλιά του πιστεύοντας πως και εκείνη ήταν το ίδιο ερωτευμένη μαζί του.

Τρία χρόνια έκλεισαν από την πρώτη τους συνάντηση. Μέσα σε αυτά τα χρόνια η Μαργαρίτα κατάφερε να πάρει πολλά από τον Ιάκωβο. Ξεχρέωσε τους τοκογλύφους του αδερφού της και του πλήρωσε και το γάμο του με την Κατερίνα.

Τελικά ο Μιχάλης δεν την έχασε οριστικά την αγαπημένη του. Απέδειξε και με το παραπάνω και σε εκείνη και στον πατέρα της πως είχε μετανιώσει για τις απειρσκεψίες του και εκείνοι

τον συγχώρεσαν και αποφάσισαν να του δώσουν μια τελευταία ευκαιρία. Καθημερινά αποδείκνυε τη αγάπη του και την αφοσίωση του στη γυναίκα του και περνούσε πολλές ώρες δίπλα στον πεθερό του, που τον είχε μαζί του μόνιμα στη λαχαναγορά της Χαλκίδος. Από τα άγρια ξημερώματα μέχρι το μεσημέρι κουβαλούσε ακούραστα τα τελάρα. Νοίκιασαν και ένα όμορφο σπίτι στο κέντρο της πόλης και περίμεναν με ανυπομονησία το πρώτο τους παιδί.

Το πολυτιμότερο όμως πράγμα που κέρδισε η Μαργαρίτα από τον Ιάκωβο ήταν εκτός σχεδίου. Ένα μωρό που μεγάλωνε μέσα της. Στην αρχή σάστισε όταν ενημερώθηκε από το γιατρό της, αργότερα όμως, μετά από πολύ σκέψη κατάλαβε πως αυτό ήταν πραγματικά που ήθελε μόνο στη ζωή της. Το μικρό πλάσμα που θα της έδινε νόημα. Δεν την ενδιέφερε ο Ιάκωβος παρά μόνο το παιδί του. Είχε κουραστεί να ζει μέσα στο ψέμα και την υποκρισία. Η μόνη αλήθεια ήταν αυτό το μωρό. Το δικό της μωρό. Θα του ζητούσε να χωρίσουν. Ήθελε να το μεγαλώσει

μόνη της. Από την ώρα που θα γεννιόταν αυτό το παιδί, δεν ήθελε να χρειαστεί να υποκριθεί ξανά για τίποτα. Μόνο αληθινή αγάπη θα μπορούσε να δώσει.

Μέχρι τότε η Βασιλική δεν είχε καταλάβει το παραμικρό. Η καλύτερη της φίλη της άνοιξε τα μάτια όταν έτυχε να δει τον Ιάκωβο σε τρυφερότητα με τη Μαργαρίτα. Ήταν Σεπτέμβριος και τα βράδια ο καιρός ήταν πολύ γλυκός. Είχε βγει με τον άντρα της για φαγητό, όταν έπεσαν πάνω στο ζευγάρι. Έκαναν μεταβολή και έφυγαν διακριτικά να μην τους αντιληφθούν, αλλά την επόμενη μέρα είπε όλα όσα είχε δει στη φίλη της. Η Βασιλική με τη σειρά της άρχισε να ψάχνει για αποδεικτικά στοιχεία και όταν δε βρήκε κάτι που να τον ενοχοποιεί αποφάσισε να τον παρακολουθήσει.

Είδε το αυτοκίνητο του να σταματάει έξω από τη βιοτεχνία του φίλου του και τη Μαργαρίτα να μπαίνει χαμογελαστή στο μεγάλο όχημα. Τους ακολούθησε μέχρι το ξενοδοχείο και τους είδε να χάνονται αγκαλιασμένοι στο εσωτερικό του.

Γύρισε σπίτι σε κακό χάλι. Ειδοποίησε την πεθερά της να έρθει να πάρει τα παιδιά για τη νύχτα. Έπρεπε να είναι μόνοι τους στο σπίτι για να τον αντιμετωπίσει.

Ο Ιάκωβος επέστρεψε στο σπίτι του λίγο μετά τις δέκα και αντίκρισε τη γυναίκα του καθισμένη στον καναπέ του σαλονιού με ένα ποτό στο χέρι. Δίπλα της υπήρχε μια μεγάλη βαλίτσα.

«Καλησπέρα. Γιατί τόση ησυχία; Κοιμούνται τα παιδιά; Τι είναι αυτή η βαλίτσα;»

«Τα παιδιά είναι στη μητέρα σου γιατί ήθελα να είμαστε μόνοι μας για να μιλήσουμε. Για τη βαλίτσα θα σου πω σε λίγο. Πρώτα, θες ένα ποτό;»

«Συμβαίνει κάτι;»

«Σίγουρα συμβαίνει. Λες να έδιωξα τα παιδιά από το σπίτι για να πούμε αερολογίες;»

Του έβαλε ένα ποτό και του το έδωσε.

«Τώρα θα μου πεις τι συμβαίνει;»

Η Βασιλική χωρίς να χάσει χρόνο, μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα.

«Σε είδα να σταματάς έξω από τη βιοτεχνία του φίλου σου για να παραλάβεις μια κοπέλα. Σας ακολούθησα μέχρι το ξενοδοχείο. Μη μου πεις ότι ήταν η πρώτη φορά γιατί σας έχουν δει κι άλλοι σε διάφορα μέρη και με πληροφόρησαν σχετικά. Δεν με ενδιαφέρει πόσο καιρό τραβιέσαι μ' αυτήν, ούτε πόσο σοβαρά είναι τα πράγματα. Αυτό που θέλω είναι μια απάντηση. Θα ξεκόψεις αύριο κιόλας και θα μετακομίσουμε μέσα σε μια βδομάδα στη Λάρισα κοντά στους γονείς μου, ή θα πάρω αύριο το πρωί αυτή τη βαλίτσα και τα παιδιά μου και θα φύγουμε για πάντα χωρίς εσένα; Διαλέγεις και μου λες. Έχεις μια ολόκληρη νύχτα να το σκεφτείς.»

Ακούμπησε το μπουκάλι με το ουίσκι δίπλα του και έφυγε για την κρεβατοκάμαρα. Ο Ιάκωβος έμεινε εμβρόντητος μη μπορώντας να πιστέψει τη στάση της γυναίκας του.

Το πρωί και μετά από ελάχιστες ώρες ύπνου ανακοίνωσε στη Βασιλική τις αποφάσεις του, ζητώντας της συγνώμη για το παραστράτημα του.

Το ίδιο απόγευμα πήγε να βρει τη Μαργαρίτα. Μπήκε στο αμάξι του χαμογελαστή όπως πάντα και εκείνος τη φίλησε με απόγνωση. Έβαλε μπροστά το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκε σε μια παραλία. Έσβησε τη μηχανή και την κοιτάξε.

«Τι κάνουμε εδώ;» τον ρώτησε απορημένη.

«Θέλω να μιλήσουμε.»

«Σ’ ακούω. Τι έγινε;»

«Η Βασιλική, η γυναίκα μου, τα έμαθε όλα. Μας παρακολούθησε και μας είδε.»

«Και;»

«Θα φύγουμε. Μου δίνει μια τελευταία ευκαιρία μόνο αν πάμε στη Λάρισα να εγκατασταθούμε μόνιμα.»

«Μάλιστα. Εσύ έλεγες πως μόνο εγώ σε ενδιαφέρω... Τώρα τι άλλαξε;»

«Κοίτα, τόσα χρόνια είχα τη Βασιλική σίγουρη. Τώρα που κατάλαβα πως τη χάνω... δε μπορώ να το διανοηθώ. Επίσης δε μπορώ να ζήσω χωρίς τα παιδιά μου. Και θα τα πάρει μακριά, μου το είπε!»

Άλλος ένας που το βάζει στα πόδια με την πρώτη δυσκολία. Σκέφτηκε. Τουλάχιστον αυτός είχε τη δύναμη να μου το ανακοινώσει.

«Και με τα μαγαζιά σου εδώ τι θα γίνει;»

«Έχω σκεφτεί λύσεις... συγγνώμη, αυτό που σε απασχολεί είναι το τι θα γίνουν τα μαγαζιά; Δε στεναχωριέσαι που δε θα με ξαναδείς;»

«Φυσικά, αλλά είμαι ρεαλίστρια. Τι περίμενες; Να βάλω τα κλάματα και να σε παρακαλάω να μη με αφήσεις; Με παντρεμένο έμπλεξα, ήξερα τι με περίμενε.»

«Μα δε το ήξερες από την αρχή.»

«Το έμαθα στη συνέχεια και επέλεξα να μείνω. Δική μου η επιλογή, δικό μου και το λάθος. Και τα λάθη πληρώνονται, έτσι δε λένε; Εξάλλου τώρα πια, έχω ένα πιο σημαντικό πρόσωπο να ασχοληθώ. Εσύ διάλεξες να μείνεις με τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου και εγώ...»

«Εσύ τι; Ποιο είναι το σημαντικό πρόσωπο;»
θέλησε να μάθει.

«Το παιδί που περιμένω. Είμαι έγκυος!» του απάντησε απότομα και εκείνος χλόμιασε.

«Σοβαρά μιλάς;»

«Ναι. Εχθές το επιβεβαίωσα και φυσικά θα το κρατήσω γιατί το θέλω πάρα πάρα πολύ. Δεν διεκδικώ τίποτα απολύτως από σένα, οπότε ηρέμισε, έχεις χάσει το χρώμα σου. Επίσης δε πρόκειται ποτέ να μάθει κανείς ότι εσύ είσαι ο πατέρας, έτσι θα μπορείς να κοιμάσαι ήσυχος τα βράδια.»

«Συγγνώμη, θα ήθελα να ήταν αλλιώς τα πράγματα...»

Κι εγώ θα ήθελα να είχα έναν άντρα που να τον αγαπάω και να με αγαπάει αληθινά. Είπε μέσα της.

«Τι να κάνουμε; Αυτά έχει η ζωή. Μπορείς να με πας σπίτι σε παρακαλώ;»

Τη συνόδευσε μέχρι την εξώπορτα και επιχείρησε να της δώσει χρήματα μα εκείνη δε τα δέχτηκε. Δεν ήθελε τίποτα άλλο από εκείνον. Είχε τελειώσει μαζί του οριστικά. Ξεκινούσε μια νέα ζωή, τίμια.

Γέννησε την κόρη της οκτώ μήνες μετά και είχε την απόλυτη στήριξη, οικονομική και ψυχολογική από την οικογένεια της νύφης της. Η Κατερίνα της στάθηκε σαν αδερφή και τη βοήθησε πολύ τις πρώτες μέρες στο θέμα του παιδιού, καθώς είχε γεννήσει και εκείνη ένα κοριτσάκι έξι μήνες νωρίτερα και τα είχε όλα φρέσκα στο μυαλό της. Τον πρώτο καιρό και εφόσον είχε άδεια τοκετού από την δουλειά της έμεινε στο σπίτι του αδερφού της. Αργότερα επέστρεψε στο πατρικό της και την εργασία της. Τις ώρες που δούλευε, το παιδί το κρατούσε μια κυρία από το χωριό που με ελάχιστα χρήματα του φερόταν καλύτερα κι από γιαγιά του.

Η βάπτιση της μικρής έγινε την άνοιξη στο μικρό ξωκλήσι κοντά στο σπίτι τους. Της έδωσε το όνομα της αδικοχαμένης μητέρας της. Δανάη.

Η μικρή Δανάη ήταν ένα όμορφο και χαρούμενο μωρό που απολάμβανε την αγάπη της μητέρας του. Οι δυο τους μοιράζονταν υπέροχες στιγμές στο σπίτι τους αλλά και έξω στη φύση.

Ύστερα από ενάμιση χρόνο, παραβρέθηκαν στα τρίτα γενέθλια της ανιψιάς της, στο σπίτι του αδερφού της. Η Κατερίνα ήταν ήδη έγκυος στο δεύτερο παιδάκι τους. Εκεί γνώρισε τον Νίκο. Έναν οικογενειακό φίλο της Κατερίνας που είχε έρθει από την Κόρινθο για μια δουλειά στη Χαλκίδα και δεν παρέλειψε να επισκεφθεί το φιλικό και τόσο φιλόξενο σπίτι τους.

Ο Νίκος της κίνησε το ενδιαφέρον από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε. Όμορφος, ψηλός, μελαχρινός με δυο υπέροχα πράσινα μάτια που στο βάθος τους φάνταζε η καλοσύνη και η ηρεμία.

Η Μαργαρίτα μπήκε στην καρδιά του αμέσως, όπως αμέσως απογοητεύτηκε όταν η μικρή Δανάη έτρεξε κοντά της φωνάζοντας την “μαμά”. Φαντάστηκε πως κάπου εκεί γύρω θα βρισκόταν και ο άντρας της. Σύντομα πληροφορήθηκε από την Κατερίνα πως κάτι τέτοιο δεν ίσχυε εφόσον η Δανάη ήταν αγνώστου πατρός. Τότε πήρε το θάρρος και την πλησίασε.

Μιλούσαν για ώρες χωρίς σταματημό. Τα βλέμματα που αντάλλαζαν πετούσαν φλόγες. Και οι δύο ένοιωθαν πως μια ανώτερη δύναμη είχε συμβάλλει για αυτή τους την συνάντηση. Έπρεπε να ξαναϊδωθούν. Κανόνισαν να πάνε για φαγητό την επόμενη μέρα.

Βρέθηκαν σε μια ταβέρνα με ζωντανή μουσική να απολαμβάνουν Κρητικούς μεζέδες και να πίνουν άφθονη ρακή. Η μικρή Δανάη έπαιζε στο διπλανό τραπέζι με ένα άλλο κοριτσάκι λίγο μεγαλύτερο της, ενώ η Μαργαρίτα παρατηρούσε κάθε κίνηση του Νίκου απέναντι στη μικρή. Το ένστικτο της δεν τη γελούσε. Ήταν σίγουρη πως αυτός ο άνθρωπος θα μπορούσε να αγαπήσει το παιδί της.

Ένοιωσαν και οι δύο πως έρχονταν πολύ κοντά μεταξύ τους, όμως ο Νίκος έπρεπε να γυρίσει στην Κόρινθο. Το μαγαζί με τον ηλεκτρολογικό εξοπλισμό που διατηρούσε μαζί με τον αδερφό του στο κέντρο της Κορίνθου τον καλούσε να επιστρέψει στις υποχρεώσεις του. Κράτησαν επαφή. Μιλούσαν σχεδόν καθημερινά

στο τηλέφωνο και τα Σαββατοκύριακα ο Νίκος έτρεχε στην Εύβοια για να τη συναντήσει.

Η Μαργαρίτα είχε πολλά χρόνια να νοιώσει ερωτευμένη και τόσο ευτυχισμένη. Αλλά και ο Νίκος που μέχρι τότε δεν είχε καταφέρει να συγκινηθεί τόσο από μια γυναίκα, ζούσε πλέον μόνο για εκείνη και την κόρη της.

Έξι μήνες αργότερα πήγαν μαζί στην Κόρινθο για να γνωρίσει τους γονείς του και τα αδέρφια του. Όλοι τους ήταν συμπαθέστατοι και πολύ φιλόξενοι. Καλοδέχτηκαν τη Μαργαρίτα και ξετρελάθηκαν με τη μικρή Δανάη.

Λίγους μήνες αργότερα πέρασαν τα σκαλιά της εκκλησίας και ένωσαν τη ζωή τους ενώπιων Θεού και ανθρώπων. Αμέσως μετά το γάμο τους, με τη βοήθεια ενός δικηγόρου η Δανάη πήρε το επώνυμο του Νίκου και εγκαταστάθηκαν για πάντα στο νέο τους σπίτι στην Κόρινθο.

Για τον Ιάκωβο δεν έμαθαν ποτέ ξανά τίποτα, μα ο Νίκος μεγάλωσε και αγάπησε τη Δανάη σαν να ήταν δικό του παιδί. Η Δανάη τον γνώρισε ως πατέρα της και του είχε μεγάλη αδυναμία, αλλά η

Μαργαρίτα θεωρούσε σωστό να μην της αποκρύψει την αλήθεια αφήνοντας την να πιστεύει πως ο Νίκος ήταν ο βιολογικός της πατέρας. Στην ηλικία των δέκα ετών της αποκάλυψε την πραγματική τους σχέση και η μικρή αντί να σοκαριστεί, εκτίμησε περισσότερο τον Νίκο.

Η φωνή του Μάνου την επανέφερε στο παρόν.

«Με παρακολουθείς;»

«Συγγνώμη, αφαιρέθηκα! Τι έλεγες;»

«Έλεγα πως θέλω να κάνεις μια προσπάθεια να του μιλήσεις. Πιστεύω πως θα είμαστε καλύτερα μετά. Θα μπορούμε να βγούμε ένα βράδυ για ποτό, θα μπορέσουμε να πάρουμε μια εκδρομή... και δε θα λες τόσα ψέματα στους δικούς σου για το που είσαι και με ποιον είσαι.»

«Άσε λίγο ακόμα να περάσει ο καιρός. Να κλείσω πρώτα τα δεκαεπτά τουλάχιστον και το ξανασυζητάμε.»

Οι μήνες κυλούσαν και ο έρωτας τους δυνάμωνε. Ενάμιση χρόνο αργότερα από την πρώτη τους συνάντηση ένοιωθε πια έτοιμη να του δοθεί ψυχή τε και σώματι.

Είχαν πάει στο σπίτι του επί της ευκαιρίας που έλειπαν οι γονείς του σε εκδρομή σε μια θεία του στα Τρίκαλα Κορινθίας.

Ο Μάνος την πλησίασε και η Δανάη αφέθηκε έρμαιο στα χέρια του. Την κοίταξε στα μάτια με αγάπη και τη ρώτησε «Είσαι σίγουρη; Σ' αγαπάω και σε θέλω κάθε στιγμή, αλλά μπορώ να περιμένω όσο χρειαστεί.»

«Δε χρειάζεται να περιμένεις άλλο.» πρόφερε μόνο και κόλλησε τα χείλη της στα δικά του. Οι στιγμές που ακολούθησαν ήταν ονειρεμένες και για τους δύο. Δεν ήθελαν να τελειώσει ποτέ αυτή η μαγεία.

Έμειναν αγκαλιασμένοι κάτω από τα σκεπάσματα να ζουν με το μυαλό τους ξανά και ξανά τη στιγμή της ένωσης τους. Χτύπησε το τηλέφωνο για να τους βγάλει από τη λήθη τους. Ο Μάνος το σήκωσε ανόρεκτα. Το έκλεισε λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, πετάχτηκε πάνω και άρχισε να ντύνεται.

«Αγάπη μου, σήκω! Ξεχαστήκαμε! Ήταν η φίλη σου η Αιμιλία στο τηλέφωνο. Ο πατέρας σου σε ψάχνει.»

«Τι;» ρώτησε έντρομη η Δανάη.

«Μην ταράζεσαι. Του είπε ότι είσαι στο μπάνιο και ότι ετοιμαζόσουν να γυρίσεις σπίτι.»

«Πάλι καλά!»

«Μήπως είναι καιρός να έρθω να του μιλήσω;»

«Δε θα το συζητήσουμε τώρα Μάνο μου. Έλα πάμε.»

Το επόμενο Σάββατο είχε έρθει η στιγμή να γνωρίσει τους γονείς του. Ντρεπόταν πολύ αλλά καταλάβαινε πως ήταν λογική η επιμονή του

Μάνου για αυτή τη γνωριμία. Ήταν μαζί τόσον καιρό και η μητέρα του είχε αρχίσει να ανησυχεί. Γιατί ο γιός της “έκρυβε” τη γυναίκα που αγαπούσε;

Ο Μάνος την περίμενε στην είσοδο της πολυκατοικίας για να ανέβουν μαζί στο σπίτι του. Μπήκαν στο σαλόνι και οι γονείς του την υποδέχτηκαν θερμά. Η μητέρα του έδειχνε ικανοποιημένη από την επιλογή του γιού της. Η Δανάη ήταν μικρή, όμορφη, λιγομίλητη και της μιλούσε στον πληθυντικό. Είπαν λίγες κουβέντες και πέρασαν στο τραπέζι. Η κυρά Ελένη είχε μαγειρέψει νόστιμα φαγητά και ο πατέρας του άνοιξε ένα μπουκάλι καλό κρασί. Στην αρχή η Δανάη ήταν πολύ αμήχανη, αλλά σιγά σιγά και με τη βοήθεια του Μάνου, άρχισε να εξοικειώνεται με τους γονείς του. Παρόλο που η μητέρα του της φερόταν πολύ καλά, η Δανάη δεν ήταν και τόσο σίγουρη πως αυτή η καλοσύνη της ήταν πέρα για πέρα αληθινή. Κάτι στο βλέμμα της την παραξένευε. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν από τη φύση της έτσι το ύφος της ή αν

προσποιούνταν ότι τη συμπαθεί. Τα μάτια του πατέρα του ήταν πιο ξεκάθαρα. Χαιρόταν πραγματικά με αυτή τη συνάντηση και απολάμβανε την παρέα της Δανάης.

Θα μπορούσε να πει κανείς πως η μητέρα του Μάνου ήταν τρελά ερωτευμένη με το γιό της και όχι άδικα. Οκτώ αποβολές είχε ζήσει πριν καταφέρει να γεννήσει τον Μάνο. Πάλεψε πολύ σκληρά στην τελευταία εγκυμοσύνη της, πίστεψε πολύ σε αυτό το παιδί και τα κατάφερε. Θα έδινε και την ψυχή της για χάρη του. Τον λάτρευε και ήθελε την ευτυχία του, όμως πολλές φορές το παράκανε. Δε μπορούσε να καταλάβει πως επενέβαινε στην προσωπική του ζωή και του δημιουργούσε προβλήματα.

Αρκετές φορές είχε ανακατευθεί, αλλά ο Μάνος δεν την παρεξηγούσε. Πρώτον ήταν μικρός και δεύτερον όσες σχέσεις είχε μέχρι τότε τις θεωρούσε άνευ σημασίας. Με τη Δανάη όμως τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Την αγαπούσε αληθινά.

Η μάχη μεταξύ μάνας και γιού άρχισε μόλις έμειναν μόνοι τους. Η Δανάη είχε επιστρέψει στο σπίτι της και ο άντρας της πήγε να ξαπλώσει. Ρώτησε το γιό της πότε με το καλό θα πάνε να τη ζητήσουν και εκείνος της εξήγησε πως η Δανάη δε συμφωνεί ακόμη. Έξαλλη έγινε η κυρά Ελένη.

«Τόσο αφελής είσαι πια;»

«Αφελής εγώ; Γιατί;»

«Γιατί η μικρή σε παίζει μπάλα!»

«Τι λες ρε μάνα;»

«Λέω πως αν δε τη σιγουρέψεις τώρα που είναι μικρή, θα μεγαλώσει και θα σου φύγει! Θα πάρει ότι χρειάζεται από σένα και μετά θα βρει άλλον να παντρευτεί!»

«Γιατί εγώ τώρα δεν καταλαβαίνω το σκεπτικό σου;»

«Γιατί είσαι αφελής! Αυτό σου λέω τόση ώρα!»

«Κάνε μια ανάλυση πριν με τρελάνεις σε παρακαλώ.»

«Αυτό είναι μικρό και άβγαλτο. Εσύ της έμαθες τον έρωτα. Είναι κλεισμένη κι από το

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

σπίτι της και όταν θα πάει για σπουδές θα δει τη ζωή διαφορετικά. Θα μάθει τι θα πει ελευθερία και δε θα σε υπολογίζει μετά. Θα βρει άλλον για να περνάει την ώρα της, για να μη πω άλλους.»

«Μα αφού μ' αγαπάει.»

«Έτσι λέει τώρα. Κάτσε να ζήσει λίγο μόνη της και θα σου πω εγώ. Άνετα σε στέλνει από κει που ήρθες. Ενώ αν έχετε παντρευτεί, θα είναι αλλιώς...»

Μ' αυτά και μ' αυτά τον έπεισε, και εκείνος άρχισε να γίνεται ακόμα πιο πειστικός με τη Δανάη στο θέμα του αρραβώνα. Κάποια στιγμή την έπεισε και αυτός με τη σειρά του και εκείνη αποφάσισε να μιλήσει στους γονείς της.

Η μητέρα της φάνηκε πιο συγκαταβατική. Ο πατριός της όμως αγρίεψε! Του γύρισε το μάτι.

«Και τι δουλειά κάνει;»

«Σε ένα εργοστάσιο δουλεύει....»

«Εργάτης δηλαδή.»

«Ενώ; Θα πρέπει να παντρευτώ μόνο γιατρό;»

«Όχι απαραίτητα, αλλά αυτός είναι αδημιούργητος ακόμα.»

«Αδημιούργητος ναι, αλλά όχι τεμπέλης. Απλώς είχε κάποιες ατυχίες μέχρι τώρα και δε του πήγαν τα πράγματα όπως τα ήθελε.»

«Δεν υπάρχει κάτι μόνιμο όμως. Κι αν παντρευτείτε αύριο και μεθαύριο τον σχολάσουν από την δουλειά, τι θα τρώτε;»

«Μα δε θα παντρευτούμε ακόμα. Εγώ έχω σπουδές μπροστά μου.»

«Ορίστε; Και τότε ποιος ο λόγος να τον γνωρίσουμε;»

«Για να ξέρετε με ποιον βγαίνω, για να μη σας λέω ψέματα πως είμαι στην Αιμιλία. Να αρραβωνιαστούμε πρώτα και όταν είμαι έτοιμη κι εκείνος έχει βρει μια πιο σταθερή δουλειά...»

«Δεν είσαι με τα σωστά σου μου φαίνεται!» τη διέκοψε εξαγριωμένος. «Και όταν χωρίσετε θα μου φέρεις να γνωρίσω και τον επόμενο φιλαράκο σου και μετά τον επόμενο κι εγώ θα σας κάνω πλάτες για να βγάξετε τα μάτια σας ανενόχλητοι και με τις ευλογίες μου;»

«Ποιον επόμενο; Τον Μάνο θα παντρευτώ!
Απλά όχι αμέσως...»

«Όταν το αποφασίσσεις λοιπόν, το ξανασυζητάμε. Εγώ θα γνωρίσω τον άντρα που θα παντρευτείς. Μέχρι να μεγαλώσεις και να έρθει αυτή η ώρα δεν θέλω να ξανακούσω τίποτα πάνω σε αυτό το θέμα! Πάω μια βόλτα!»

Χτύπησε την πόρτα βγαίνοντας και η Δανάη ξέσπασε σε κλάματα. Η μητέρα της την πήρε αγκαλιά και της μίλησε μαλακά.

«Κοριτσάκι μου, οφείλω να παραδεχτώ πως συμφωνώ με τον πατέρα σου. Σαν πατέρας είναι λογικό να αντιδράσει έτσι γιατί κι εσύ του τα είπες μπερδεμένα. Από τη μία του λες να γνωρίσει τον μέλλοντα γαμπρό του και από την άλλη του ξεκαθαρίζεις ότι εσύ η ίδια δεν είσαι έτοιμη για γάμο. Εγώ βέβαια θα ήθελα να τον γνωρίσω τον Μάνο σου αλλά όχι εδώ στο σπίτι. Σε κάποιο ουδέτερο μέρος.»

Η Δανάη σκούπισε τα δάκρυα της και κοίταξε τη μητέρα της.

«Είναι πολύ καλός μαμά! Θα το δεις και συ. Μ' αγαπάει και τον αγαπάω πολύ αλλά δε θέλω να παντρευτώ ακόμα.»

«Σε καταλαβαίνω. Κανόνισε αύριο το απόγευμα να βγούμε οι τρείς μας για καφέ. Στον Νίκο θα πούμε ότι θα πάμε για ψώνια...»

Ο Μάνος μπήκε αμέσως στην καρδιά της Μαργαρίτας. Πραγματικά φαινόταν αξιόλογο παιδί, ευγενέστατο με πολύ καλούς τρόπους και λάτρεψε την κόρη της. Στα πενήντα της χρόνια μπορεί να μην έβλεπε τόσο καλά τα γράμματα όταν διάβαζε, τους ανθρώπους όμως τους διάβαζε από χιλιόμετρα μακριά.

Παρά τη συγκατάθεση της μητέρας της, η ζωή τους δεν έγινε πιο εύκολη, διότι ο πατριός της είχε ξεκινήσει έναν διακριτικό πόλεμο νεύρων. Έλεγγχε το πρόγραμμα της, έκανε περιπολίες με το αυτοκίνητο έξω από το σχολείο της και τα Σαββατοκύριακα έφευγαν πάντα, επίτηδες για το εξοχικό. Σχεδόν ένα μήνα είχε να τον δει και κόντευε να πεθάνει.

Ήταν Σάββατο μεσημέρι όταν βγήκε από το εξοχικό για περίπατο στη φύση με ένα μυθιστόρημα στο χέρι. Το μικρό τους σπιτάκι ήταν απομακρυσμένο από τα υπόλοιπα σπίτια του χωριού και μια πελώρια ηρεμία απλωνόταν πάντοτε γύρω του. Η Δανάη πήρε το μονοπάτι δίπλα στο ρυάκι για να καταλήξει στο μικρό ξωκλήσι πάνω στο λόφο. Ήταν το αγαπημένο της σημείο. Εκεί πήγαινε πάντα μόνη της για να ηρεμίσει και να σκεφτεί. Της πρόσφερε απίστευτη γαλήνη αυτός ο τόπος. Μια ανάσα ελευθερίας στη φυλακή που επέλεξε ο πατέρας της για εκείνη.

Έκατσε στο πεζούλι και άνοιξε το βιβλίο της. Πετάχτηκε τρομαγμένη από τη φωνή που άκουσε δίπλα της.

«Δέχεστε παρέα δεσποινίς;»

«Μάνο! Αγάπη μου! Δε το πιστεύω! Πως βρέθηκες εσύ εδώ;» Έπεσε στην αγκαλιά του τρελή από χαρά.

«Δεν άντεξα άλλο και ήρθα να σε βρω.»

«Εδώ πως με βρήκες;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Είμαι από νωρίς έξω από το σπίτι σου. Περίμενα να βγεις και σε ακολούθησα. Μου έλειψες τόσο πολύ!»

«Κι εμένα! Τι θα κάνουμε; Ο πατέρας μου δε λέει να μας αφήσει σε ησυχία. Χειρότερα τα κάναμε που του μίλησα.»

«Δεν ξέρω. Προς το παρόν όμως σου έφερα αυτό.» της έδωσε ένα κουτί με ωραίο περιτύλιγμα.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε έκπληκτη η Δανάη.

«Άνοιξε το. Για να μπορούμε να μιλάμε ποιο άνετα.»

Η Δανάη άνοιξε το δώρο της και είδε ένα τηλέφωνο.

«Κινητό! Το πρώτο μου κινητό!»

«Έχει και κάρτα. Θα σου δείξω πως στέλνεις και μηνύματα και θα το έχεις πάντα στο αθόρυβο για να μην καταλάβει τίποτα ο πατριός σου.»

«Έλα, μην τον λες έτσι!» αγρίεψε για μια στιγμή.

«Εντάξει, ο πατέρας σου, συγγνώμη!»

«Είναι τέλειο μωρό μου! Σε ευχαριστώ πολύ!»

Έμειναν μαζί για δυο ώρες έξω από το εκκλησάκι. Κόντευε απόγευμα και έπρεπε να γυρίσει μην ανησυχήσει ο Νίκος και βγει να την ψάξει. Έκρυψε το κινητό στην τσέπη της, τον φίλησε με λαχτάρα και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Ο Μάνος έμεινε λίγο ακόμα να θαυμάσει τη φύση, μπήκε στο αυτοκίνητο του και επέστρεψε στην Κόρινθο.

Όλο το βράδυ αντάλλαζαν μηνύματα.

Τέσσερις μέρες αργότερα η Μαργαρίτα μπήκε στο δωμάτιο της κόρης της για να βολέψει κάποια ρούχα.

«Πάλι πιάνο μελετάς; Για το σχολείο διάβασες;»

«Δε θα πάω αύριο σχολείο.» της απάντησε χαμηλόφωνα.

«Γιατί;»

«Θα λείπουν οι γονείς του Μάνου από το πρωί και θα πάρει άδεια από τη δουλειά για να κάτσουμε στο σπίτι του μέχρι το απόγευμα.»

«Και θα κάνεις κοπάνα όλη μέρα; Και οι απουσίες;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Θα έρθεις μεθαύριο να τις δικαιολογήσεις.
Αν ήμουν άρρωστη το ίδιο δε θα έκανες; Έλα
μαμά, σε παρακαλώ!»

«Τέλος πάντων, να μην επαναληφθεί όμως.»

«Όχι! Μανούλα μου σε ευχαριστώ πολύ!»

Πήγαν από νωρίς στο βίντεο κλαμπ και
νοίκιασαν ταινίες. Όλο το πρωί το πέρασαν
αγκαλιασμένοι μπροστά στην τηλεόραση.

«Τελείωσε κι αυτή. Πάω να φτιάξω κάτι να
φάμε.» προθυμοποιήθηκε η Δανάη.

«Α, όχι κυρία μου! Είστε φιλοξενούμενη μου
σήμερα. Θα σας μαγειρέψω εγώ!» της
αποκρίθηκε γελώντας.

«Ξέρεις να μαγειρεύεις; Δε μου το είχες πει
αυτό.»

«Ασφαλώς και ξέρω! Έμαθα στο στρατό!
Σήμερα θα δοκιμάσεις τη σπεςιαλιτέ μου.
Μακαρονάδα με κόκκινη σάλτσα, βασιλικό και
φέτα.»

«Ωραία! Να βοηθήσω;»

«Όχι! Εσύ θα μείνεις εδώ και σε ένα τέταρτο θα σε φωνάξω να φάμε.» της είπε και έκλεισε την πόρτα του δωματίου του.

Η Δανάη ξάπλωσε στο κρεβάτι του και κοιτούσε το ταβάνι. Ήθελε να είναι έτσι η κάθε μέρα της. Ήταν πολύ χαρούμενη. Έπιασε ένα περιοδικό που βρήκε πάνω στο κομοδίνο και άρχισε να το ξεφυλλίζει. Στάθηκε σε μια σελίδα και τη διάβασε προσεκτικά. Πήρε το περιοδικό και μπήκε στην κουζίνα. Ο Μάνος την αντιλήφθηκε και βρήκε ευκαιρία να την πειράξει.

«Δε σου είπα να μην έρθεις; Θέλεις να μου κλέψεις τη συνταγή;»

«Εδώ θα πας!» είπε αυστηρά και του έδειξε τη διαφήμιση στο περιοδικό.

«Τι είναι αυτό;»

«Σχολή Αθλητικής Δημοσιογραφίας! Έχει και παράρτημα εδώ σε μας. Απορώ πως δε το είχες σκεφτεί μόνος σου μέχρι τώρα.»

«Λες;»

«Λέω! Άσε το φαγητό σε μένα και πήγαινε πάρε τηλέφωνο πριν κλείσει η γραμματεία, να μάθεις λεπτομέρειες.»

«Σ’ αγαπάω!» της φώναξε χαρούμενος και της έδωσε την κουτάλα που κρατούσε. Πέντε λεπτά αργότερα επέστρεψε και την ενημέρωσε πως έκλεισε ραντεβού για την άλλη μέρα το πρωί.

Πήγε με τη μητέρα του, εξάλλου εκείνη θα πλήρωνε τα δίδακτρα, και έκαναν την εγγραφή.

Ήταν κατενθουσιασμένος! Σαν παιδί πρώτης δημοτικού διάλεγε τετράδια και μολύβια. Άλλαξε και τη βάρδια του στη δουλειά για να μπορεί το πρωί να βρίσκεται στη σχολή. Θα ήταν πολύ κουραστικό να ξαναρχίσει πάλι διαβάσματα και σημειώσεις, σε συνδυασμό μάλιστα με τη δουλειά και με τη σχέση του με τη Δανάη, αλλά είχε σκοπό να τα καταφέρει. Ήταν κάτι που αγαπούσε πραγματικά. Εξάλλου μόνο δύο χρόνια θα διαρκούσαν οι σπουδές. Ευγνωμονούσε την καλή της καρδιάς του που σκέφτηκε το μέλλον

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

του και του πρότεινε τη σχολή, που τον στήριζε και έδειχνε κατανόηση στην κούραση του.

Τα πρώτα σύννεφα στη σχέση τους ξεκίνησαν εξαιτίας της μητέρας του. Σκοτσέζικο ντους έκανε στη Δανάη κάθε φορά που την έβλεπε. Τη μία μέρα ήταν γλυκιά και ευδιάθετη μαζί της και την άλλη ο τρόπος της ήταν απότομος και της μιλούσε με ειρωνεία. Η Δανάη έκανε συνεχώς παράπονα στο Μάνο και όσο αυτός κρατούσε ουδέτερη στάση, τόσο εκείνη θύμωνε μαζί του με αποτέλεσμα να καταλήγουν κάθε φορά σε τσακωμό. Εκείνος προσπαθούσε να κρατήσει το επίπεδο σε ένα σημείο ώστε να μη ξεφύγει η κατάσταση ανάμεσα στις δύο γυναίκες που αγαπούσε πολύ, ενώ η Δανάη αισθανόταν πως δεν την υπερασπίζεται άρα δεν την υπολογίζει.

Ένα καλοκαίρι ολόκληρο το ξόδεψαν σε γκρίνιες και καυγάδες.

Ο επόμενος Σεπτέμβρης μπήκε πολύ δυναμικά με ένα σωρό ασχολίες ξανά για τη Δανάη. Η

τελευταία τάξη του λυκείου και η πιο απαιτητική για το μέλλον της. Θα έδινε πανελλήνιες και παράλληλα εξετάσεις σε Αγγλικά και πιάνο. Τα Γαλλικά τα σταμάτησε. Της ήταν αδύνατον να τα καταφέρει σε όλα μαζί. Ένοιωθε πιεσμένη από παντού και ώρες ώρες νόμιζε πως θα καταρρεύσει. Τον Μάνο τον έβλεπε, όχι πολύ συχνά και κάθε φορά τη γέμιζε με παράπονα σαν να μη μπορούσε να καταλάβει τι περνάει, αντί να τη στηρίζει.

Ήταν πολύ δύσκολος χειμώνας και όσο έφτανε στο τέλος του και πλησίαζαν οι εξετάσεις, τόσο περισσότερο αγχωνόταν. Η μόνη της παρηγοριά ήταν αυτή η εκδρομή.

Ο Μάνος όμως δεν έδειξε να χάρηκε και τόσο πολύ με αυτή την απόφαση.

«Πενταήμερη στη Ρόδο!» του ανακοίνωσε γεμάτη χαρά.

«Και θα πας;»

«Ναι, με αφήνει ο πατέρας μου!»

«Εκείνος σε αφήνει. Εσύ θα πας;»

«Φυσικά και θα πάω!»

«Κι εγώ;»

«Τι εσύ;»

«Δε μπορώ να πάρω άδεια από τη δουλειά μου αυτή την περίοδο. Δε μπορώ να έρθω στη Ρόδο.»

«Γιατί να έρθεις στη Ρόδο; Με το σχολείο θα πάω. Τι δουλειά έχεις εσύ;»

«Δε θα σου λείψω;»

«Ασφαλώς και θα μου λείψεις, αλλά έχουμε περάσει και χειρότερα. Θυμάσαι πόσο καιρό κάναμε να συναντηθούμε όταν πρωτοέμαθε ο πατέρας μου για μας;»

«Ναι, μα τώρα είναι ευκαιρία. Θα πεις πως θα πας στην εκδρομή και θα έρθεις να μείνεις μαζί μου. Θα πάρω κι εγώ άδεια από τη σχολή... Πέντε μέρες όλες δικές μας.»

«Θα αστειεύεσαι! Αυτή την εκδρομή την ονειρεύονται όλα τα παιδιά από το δημοτικό και θα τη χάσω για να μένω τη μισή μέρα με τη μάνα σου; Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση.»

«Μήπως συμβαίνει κάτι άλλο; Ή μάλλον να το θέσω αλλιώς. Μήπως συμβαίνει κάποιος άλλος;»

«Καιρός είναι να αρχίσεις και τις ζήλιες τώρα...» σκέφτηκε λίγο και μετά συνέχισε. «Άμα φύγω για σπουδές τι θα κάνεις;»

«Εξαρτάται που θα περάσεις. Αλλά μάλλον θα έρθω μαζί σου μόλις τελειώσω τη σχολή. Εξάλλου η δουλειά που έχω τώρα δεν είναι κάτι το ενδιαφέρον.»

Για πρώτη φορά κοντά του ένοιωθε να πνίγεται. Η αλήθεια ήταν πως κάπως έτσι τα είχε φανταστεί και εκείνη τα πράγματα μαζί του αλλά ο τρόπος του, την έκανε να αισθάνεται πως επιβάλλεται στη ζωή της και δεν της άρεσε. Δεν του είπε τίποτα. Είχε ακόμα καιρό μπροστά της να σκεφτεί. Για την ώρα έπρεπε να αποφασίσει τι θα έπαιρνε μαζί στην εκδρομή.

Το νησί της Ρόδου ήταν πανέμορφο. Από το λιμάνι μέχρι και το ξενοδοχείο, τα ελάχιστα πράγματα που κατάφεραν να δουν τους υπόσχονταν πως θα περάσουν ονειρεμένα.

Μπήκαν στο ξενοδοχείο και ένοιωσε πως πρωταγωνιστεί σε ταινία Αμερικανικής

παραγωγής. Πρώτη φορά στη ζωή της έμπαινε σε έναν τόσο πολυτελή χώρο. Η συντονιστική επιτροπή του σχολείου της είχε κάνει πολύ καλή δουλειά τελικά.

Πήραν το κλειδί του δωματίου τους με την Αιμιλία και ανέβηκαν σχεδόν τρέχοντας τις σκάλες. Ανυπομονούσαν να μείνουν μόνες τους να απολαύσουν την ελευθερία τους.

Η Δανάη άνοιξε τις κουρτίνες. Η Αιμιλία έκλεισε την πόρτα πίσω της και στάθηκε δίπλα στη φίλη της. Η θέα ήταν εκπληκτική. Έβλεπαν όλο το Φαληράκι και η θάλασσα που απλωνόταν μπροστά στα μάτια τους, υπέροχη. Κρίμα που ήταν Μάιος. Ο καιρός δεν τους επέτρεπε να βουτήξουν ούτε στη πισίνα του ξενοδοχείου αλλά δεν τις πείραζε. Είχαν τόσα πράγματα να δουν και να κάνουν στο νησί... Τακτοποίησαν τα ρούχα τους στις ντουλάπες και βγήκαν να καθίσουν στο μπαλκόνι.

«Δηλαδή άμα καλέσουμε τη ρεσεψιόν, θα μας φέρουν καφέ στο δωμάτιο;» ρώτησε η Αιμιλία.

«Σιγά μη μας φέρουν και πρωινό στο κρεβάτι ρε Αίμη! Παιδιά του λυκείου είμαστε, όχι διάσημες! Άντε κατέβα κάτω να πάρεις καφέδες γιατί έχουμε τρεις ώρες ακόμα μέχρι να βγούμε βόλτα.» την αποπήρε.

Το πρώτο βράδυ πέρασαν υπέροχα στην έξοδο τους. Δεν την ενόχλησε καθόλου τη Δανάη που το μαγαζί δεν ήταν τόσο καθαρό, ούτε που οι καθηγητές ήταν σε απόσταση αναπνοής. Ήταν η πρώτη φορά που έβγαινε βράδυ χωρίς τους γονείς της και όλα της φαίνονταν απλά τέλεια. Διασκέδασε και με το παραπάνω χωρίς να έχει βάλει σταγόνα αλκοόλ στο στόμα της.

Κάθε πρωί την έπαιρνε τηλέφωνο στο κινητό η μητέρα της γύρω στις εννέα, να της θυμίσει ότι το πρωινό είναι πληρωμένο μέσα στα έξοδα της εκδρομής, άρα πρέπει να σηκωθεί και να το τιμήσει. Αμέσως μετά έμπαιναν στο λεωφορείο για να ακολουθήσουν το εκπαιδευτικό πρόγραμμα σε αρχαία μνημεία και ιστορικές περιοχές.

Το πάρκο με τις πεταλούδες ήταν ένα από τα μέρη που τη μάγεψαν, παρόλο που δεν συνάντησε ούτε μία πεταλούδα, καθώς επίσης και το Κάστρο των Ιπποτών. Αλλά το μέρος που τη στιγμάτισε ήταν η Λίνδος. Τα πλακόστρωτα σοκάκια, η πανέμορφη θέα, τα γαϊδουράκια, η κεντρική πλατεία με το μεγάλο δέντρο. Όλη αυτή η γραφικότητα της περιοχής της έδιναν την εντύπωση ενός ονειρεμένου μέρους. Σα να ήταν βγαλμένο από παραμύθι.

Έβγαζαν πολλές φωτογραφίες και κατέληγαν σε κάποια ταβέρνα για φαγητό. Αμέσως μετά έμπαιναν πάλι στο λεωφορείο για να επιστρέψουν στο ξενοδοχείο για ξεκούραση γιατί το βράδυ είχαν πάλι έξοδο μέχρι το πρωί.

Κανείς όμως δε κοιμόταν το μεσημέρι. Δεν καταλάβαιναν κούραση. Δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια στιγμή από αυτές τις ξέγνοιαστες ώρες. Απολάμβαναν τον καφέ τους τότε στο μπαλκόνι του δωματίου τους και τότε στο μπαρ της πισίνας. Λέγανε ανέκδοτα, τραγουδούσαν,

χόρευαν και έκαναν ότι τους κατέβαινε στο κεφάλι. Περνούσαν όλοι υπέροχα.

Το τελευταίο βράδυ το πρόγραμμα έλεγε μπουζούκια. Ντύθηκαν όλα τα παιδιά ανάλογα, μπήκαν στο λεωφορείο και ξεκίνησαν. Η Δανάη φόρεσε ένα πανέμορφο στενό μακρύ φόρεμα που το είχε ψωνίσει για το γάμο μιας ξαδέρφης της το προηγούμενο καλοκαίρι. Ήταν μια κούκλα! Είχε αφήσει κάτω τα μαλλιά της και είχε επιμεληθεί πολύ το μακιγιάζ της.

Μπαίνοντας όμως στο μαγαζί, με λύπη διαπίστωσαν πως είχε γίνει λάθος από τη συντονιστική επιτροπή. Αντί για μπουζούκια είχαν κλείσει μια παλιά μπουάτ. Ο επικεφαλής των καθηγητών συνεννοήθηκε με τους αρμόδιους του καταστήματος και αφού τους επιστράφηκαν τα χρήματα τους ανέβηκαν και πάλι στο λεωφορείο. Ύστερα από μια πολύωρη βόλτα στη πόλη κατέληξαν σε ένα από τα πιο φημισμένα κλαμπ του νησιού. Γινόταν το αδιαχώρητο και δυσκολεύονταν έως και να αναπνεύσουν. Τα παιδιά με νοήματα

προσπαθούσαν να εξηγήσουν στους καθηγητές πως ήταν αδύνατον να καταφέρουν να διασκεδάσουν εκεί μέσα, άλλωστε το καταλάβαιναν και οι ίδιοι από μόνοι τους. Ο επικεφαλής καθηγητής βγήκε στον κήπο, τηλεφώνησε κάπου και τους έκανε νόημα ότι φεύγουν. Ξανά στο λεωφορείο με τελικό προορισμό το ξενοδοχείο τους αυτή τη φορά. Είχε δώσει εντολή στο μπαρ του ξενοδοχείου να γίνει ένα πάρτι κατ' εξαίρεση για το δικό τους το σχολείο για να μην τελειώσει η βραδιά τους άδοξα.

Αποδείχτηκε το ιδανικότερο μέρος για τη διασκέδαση τους. Είχαν άπλετο χώρο και υπέροχη μουσική.

Ήταν το πρώτο βράδυ που έπινε η Δανάη. Είχε πολύ καλή διάθεση και το αλκοόλ κυλούσε αβίαστα μέσα της. Ο οργανισμός της όμως δεν ήταν μαθημένος στο ποτό και σε συνδυασμό με το ξενύχτι και τη γλυκιά ταλαιπωρία των ημερών την έκαναν να βγει εκτός ελέγχου.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα οι μαθητές ενός σχολείου από την Αθήνα, που διέμεναν στο ίδιο ξενοδοχείο, γύρισαν από την έξοδο τους και αυτοκαλέστηκαν στο δικό τους πάρτι για να συνεχίσουν τη διασκέδαση όλοι μαζί. Έγιναν όλοι μια παρέα, γελούσαν, χόρευαν και τραγουδούσαν. Η Δανάη ζαλιζόταν αλλά ένοιωθε υπέροχα. Ανέβηκε στη μπάρα για να χορέψει τσιφτετέλι. Εκείνη που άκουγε μόνο Μπετόβεν και Βιβάλντι... αλλά το ποτό είχε κάνει το θαύμα του. Παραπάτησε και έπεσε στην αγκαλιά του. Τα μάτια του την κοίταξαν σε βάθος και ένα πελώριο χαμόγελο απλώθηκε στα χείλη του.

«Παραλίγο να χτυπήσεις!»

«Ευχαριστώ.» του είπε μόνο και του χαμογέλασε και εκείνη.

Την βοήθησε να σταθεί όρθια χωρίς να την αφήνει από την αγκαλιά του.

«Είμαι εντάξει. Μπορείς να με αφήσεις τώρα.»

«Δεν είμαι σίγουρος. Φαίνεται να έχεις πει πολύ.»

«Λιγάκι, απλά δεν είμαι συνηθισμένη στο να πίνω. Για την ακρίβεια είναι η πρώτη φορά.»

«Τόσο τυχερός είμαι λοιπόν; Με λένε Στέφανο.»

«Δανάη.»

«Δε μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι που σε γνωρίζω!»

Την πήρε από το χέρι και την παρέσυρε να χορέψουν μαζί με τους υπόλοιπους, μιας και το ρεπερτόριο είχε γυρίσει σε συρτά. Κάποια στιγμή η Δανάη κουράστηκε και βγήκε από τον κύκλο για να πει λίγο νερό. Ο Στέφανος βρήκε ευκαιρία και είπε κάτι στο φίλο του που έμεναν στο ίδιο δωμάτιο. Εκείνος στην αρχή διαμαρτυρήθηκε αλλά στη συνέχεια έγνεψε καταφατικά χαμογελαστός.

Η Αιμιλία πήγε κοντά στη φίλη της.

«Τι ακριβώς γίνεται εδώ καλέ; Ποιος είναι αυτός;»

«Αυτός είναι ο Στέφανος αλλά τι ακριβώς γίνεται δε ξέρω να σου πω γιατί έχω πει πολύ!»
απάντησε η Δανάη και ξέσπασε στα γέλια.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Κατάλαβα... Ωραίος πάντως ε;»

«Ναι, δεν είναι υπέροχος;»

«Άντε, με την ευχή μου!»

Νέα γέλια ακολούθησαν και ο Στέφανος την πλησίασε. Συνέχισαν να χορεύουν για αρκετή ώρα. Διακριτικά απομακρύνθηκαν από τους υπόλοιπους και βρέθηκαν να φιλιούνται με πάθος κάτω από τη μεγάλη σκάλα του ξενοδοχείου. Κατέληξαν στο δωμάτιο του να κάνουν έρωτα μέχρι το πρωί.

Ο Μάνος δεν υπήρχε στο μυαλό της σαν να μην υπήρξε ποτέ στη ζωή της.

Άκουσε μέσα στον ύπνο της το κινητό της να χτυπάει. Το σήκωσε βιαστικά να μη ξυπνήσει την Αιμιλία.

«Ναι;»

«Έλα κοριτσάκι μου! Καλημέρα!»

«Καλημέρα μαμά. Τι ώρα είναι;»

«Εννέα. Σήκω για πρωινό.»

«Ναι, εντάξει.»

Κοίταξε δίπλα της και είδε το Στέφανο να κοιμάται γαλήνια. Τότε θυμήθηκε τι είχε συμβεί. Άκουσε πάλι τη φωνή της μητέρας της.

«Πως περάσατε εχθές; Σήμερα επιστρέφετε ε;»

«Μαμά, κλείσε να κατέβω για πρωινό και θα σε πάρω μόλις μπορούμε στο καράβι.»

Σηκώθηκε αθόρυβα. Τον θαύμασε για μια τελευταία φορά πριν φύγει. Πόσο όμορφος ήταν! Του άφησε ένα απαλό φιλί στα μαλλιά και βγήκε. Κατέβηκε τη σκάλα με πολύ προσοχή μη τη δει κανείς. Ήταν το τελευταίο που ήθελε εκείνη τη στιγμή, να καταλάβουν ότι δεν κοιμήθηκε στο δωμάτιο της.

Χτύπησε την πόρτα δυνατά. Καμία απάντηση. Η Αιμιλία μάλλον θα κοιμόταν. Άρχισε να την κυριεύει πανικός. Την πήρε τηλέφωνο. Εκείνη αντί να απαντήσει άνοιξε την πόρτα. Η Δανάη την έσπρωξε μέσα και μπήκε.

«Τι έπαθες Χριστιανή μου πρωί πρωί; Σε κυνηγάνε;» διαμαρτυρήθηκε η κοπέλα.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Φοβήθηκα μη με δει κανένας καθηγητής με το βραδινό φόρεμα. Φαντάζεσαι τι θα γινόταν; Εσύ γιατί έκανες τόση ώρα να μου ανοίξεις;»

«Συγγνώμη που ήμουνα στο μπάνιο!» την ειρωνεύτηκε η φίλη της. «Έλα πες τώρα! Κοιμηθήκατε καθόλου;»

«Ναι... λίγο.»

«Λέγε! Λέγε λεπτομέρειες!»

«Τι να σου πω; Ήταν ίσως ότι καλύτερο έχω ζήσει μέχρι τώρα!»

«Θα τρελαθώ! Και; Γιατί είσαι έτσι;»

«Γιατί δεν ξέρω πως θα το πω στο Μάνο.»

«Τι να κάνεις; Είσαι χαζό παιδάκι μου; Φυσικά και δε θα του πεις τίποτα!»

«Δεν είναι σωστό.»

«Και είναι σωστό να του το πεις; Θα τον χάσεις! Αυτό θέλεις;»

«Όχι βέβαια!»

«Μήπως έχεις σκοπό να συνεχίσεις με τον Στέφανο;»

«Τι λες μωρέ; Πώς να συνεχίσω; Αυτός Αθήνα, εγώ Κόρινθος;»

«Ανταλλάξατε τηλέφωνα;»

«Πότε; Αφού μόλις έφυγα αυτός κοιμόταν.»

«Λοιπόν, ότι έγινε έγινε και ξέχασε το! Στο Μάνο δε θα πεις τίποτα! Θα τον πληγώσεις και θα τον χάσεις. Εξάλλου αν αυτός έκανε κάτι με κάποια άλλη, νομίζεις ότι θα στο έλεγε;»

«Δίκιο έχεις...»

Την ώρα που ανέβαινε στο λεωφορείο για να μπούνε στο καράβι για την επιστροφή, άκουσε τον Στέφανο να φωνάζει το όνομα της. Γύρισε και τον είδε να τρέχει προς το μέρος της.

«Φεύγετε ε;»

«Ναι.»

«Να σου δώσω το τηλέφωνο μου να τα λέμε.»

«Δε νομίζω. Κοίτα, ότι συνέβη μεταξύ μας, έγινε επειδή είχα πιει. Έχω σοβαρή σχέση στην Κόρινθο, οπότε μην ελπίζεις. Δε θα σε πάρω.»

«Όπως νομίζεις. Πάντως εγώ πέρασα τέλεια εχθές.»

Ήθελε να του φωνάξει πως ήταν η πιο όμορφη νύχτα της ζωής της αλλά δεν το έκανε.

«Ναι, ήταν ωραία.» αρκέστηκε μόνο να του πει.

Του έριξε μια τελευταία ματιά και ανέβηκε. Έκατσε δίπλα στην Αιμιλία και την κοίταξε βουρκωμένη.

«Τον έχεις ερωτευθεί ε;» διαπίστωσε η φίλη της.

«Τι σημασία έχει; Δε θα τον ξαναδώ ποτέ.»

Τέσσερις μέρες σχεδόν συνεχόμενα κοιμόταν. Η μητέρα της την ξυπνούσε μόνο για να φάει και για να πάει για λίγες ώρες στο σχολείο. Ούτε πιάνο, ούτε φροντιστήρια, πουθενά δε πήγε για μια εβδομάδα. Ο πατριός της ανησυχούσε.

«Μαργαρίτα, μήπως το παιδί είναι άρρωστο;»

«Άυπνο είναι το παιδί! Μέσα σε πέντε μέρες ζήτημα είναι να είχε κοιμηθεί ένα οκτάωρο συνολικά. Μην ανησυχείς, θα συνέλθει. Πρέπει να ξεκινήσει και διάβασμα. Αρχίζουν οι πανελλήνιες σε λίγο. Άστη να φορτώσει μπαταρίες.»

Την πέμπτη μέρα άρχισε να συνέρχεται και να δείχνει φυσιολογική πλέον. Όλες αυτές τις μέρες ένοιωθε εξαντλημένη αλλά ο ύπνος της έκανε καλό και στο να μη σκέφτεται και να μη θυμάται. Είχε ερωτευθεί τον Στέφανο αλλά έπρεπε να τον βγάλει από το μυαλό της. Δε μπορούσε όμως να καταλάβει πως δεν ήταν θέμα μυαλού αλλά καρδιάς...

Έφτασε στο σχολείο και είδε τον Μάνο να την περιμένει έξω από το αυτοκίνητο του. Έτρεξε στην αγκαλιά του και εκείνος την έσφιξε δυνατά πάνω του.

«Μου έλειπες τόσο πολύ.» της ψιθύρισε.

«Και μένα! Συγνώμη!»

«Συγνώμη, για ποιο πράγμα;»

Ήταν έτοιμη να του πει τα πάντα αλλά τελευταία στιγμή το μετάνιωσε.

«Γιατί ήμουν πολύ κουρασμένη και προτίμησα να κοιμηθώ όλες αυτές τις μέρες απ' το να σε συναντήσω. Πραγματικά όμως ήταν πάνω από τις δυνάμεις μου.»

«Ξέρω αγάπη μου. Έχω πάει κι εγώ πενήνταμερη στο παρελθόν. Και νωρίς συνήλθες! Πειράζει αν δε πας την πρώτη ώρα για μάθημα; Θέλω να σε δω!»

«Δύο ωρίτσες μόνο, μετά έχω μάθημα δέσμης και δε θέλω να το χάσω.»

«Στο υπόσχομαι!»

Πήγαν σε μια καφετέρια εκεί κοντά και του είπε τα πάντα για την εκδρομή. Σχεδόν τα πάντα. Παρέλειψε εσκεμμένα να του αναλύσει το τελευταίο βράδυ.

Δύο ώρες μετά τη συνόδεψε πάλι πίσω στο σχολείο της.

«Θα τα πούμε από κοντά το Σάββατο.» της είπε με σιγουριά.

«Δε θα τα πούμε. Θα πάμε στο εξοχικό.»

«Πάλι;»

«Πάλι. Τι να κάνω που ο πατέρας μου δε με αφήνει να μείνω μόνη μου εδώ;»

«Δεκαοκτώ χρονών είσαι πια! Δε μπορείς να του πεις απλά ότι δε θα πας μαζί τους;»

«Όχι δε μπορώ! Ιστορίες θέλεις να έχω πάλι;»

«Και πότε θα σε δω; Μου έλειπες τόσες μέρες, δε μου φτάνουν μόνο αυτές οι δύο ώρες.»

«Δε ξέρω... Ίσως μπορέσουμε να βρεθούμε μεσοβδόμαδα. Θα δούμε.»

Κρυμμένος πίσω από τις φυλλωσιές περίμενε για ακόμα μια φορά να τη δει να βγαίνει για το γνωστό της περίπατο. Αντί για την Δανάη βγήκε η μητέρα της και πήγε κοντά του.

«Μάνο αγόρι μου, τι κάνεις εδώ; Σε είδα από το παράθυρο και ήρθα. Αν σε έβλεπε ο Νίκος τι θα γινόταν;»

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σας φέρω σε δύσκολη θέση. Θέλω να δω τη Δανάη.»

«Η Δανάη δεν είναι εδώ, δεν ήρθε μαζί μας. Δε στο είπε;»

«Δεν ήρθε;» ρώτησε έντονα.

«Όχι, έμεινε στα ξαδέρφια της στη Χαλκίδα. Δε μιλήσατε στο τηλέφωνο;»

«Όχι, ήθελα να της κάνω έκπληξη.»

«Πόσο λυπάμαι που αναγκάστηκες να κάνεις τόσα χιλιόμετρα βρε αγόρι μου.»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Δε πειράζει, θα την πάρω τηλέφωνο μήπως καταφέρω να τη συναντήσω εκεί. Ευχαριστώ πολύ.»

«Καλό δρόμο και να προσέχεις!»

Της έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο και μπήκε στο αυτοκίνητο. Πήρε τη Δανάη στο κινητό.

«Ναι.»

«Που είσαι;»

«Χαλκίδα, στο θείο μου.»

«Σε τρία τέταρτα περίπου θα είμαι κι εγώ εκεί. Μπορούμε να συναντηθούμε;»

Δώσανε ραντεβού στην παλιά γέφυρα και κάθισαν σε ένα καφέ να μιλήσουν.

«Μήπως με αποφεύγεις ή είναι η ιδέα μου;»

«Γιατί το λες αυτό;»

«Γιατί από τότε που γύρισες από τη Ρόδο νοιώθω πως κάτι έχει αλλάξει ανάμεσα μας. Επίσης νόμιζα πως θα διάβαζες για τις πανελλήνιες αυτό το Σαββατοκύριακο και συ αντί να πας στο εξοχικό που έχει ησυχία, ήρθες εδώ για διασκέδαση.»

«Πρώτον, σου είπα πως έρχομαι αναγκαστικά με τους γονείς μου για να μη πάω κόντρα στον πατέρα μου. Δε σου είπα πως θα έρθω για διάβασμα. Δεύτερον, η ξαδέρφη μου έχει γενέθλια και με παρακάλεσε να μείνω να γιορτάσουμε μαζί. Ήταν ευκαιρία και έμεινα. Δεν ήταν σχεδιασμένο.»

«Δηλαδή δεν έχει αλλάξει κάτι;»

«Αν εξαιρέσεις το πρόβλημα που έχω με τη συμπεριφορά της μάνας σου απέναντι μου, όχι τίποτα άλλο.»

«Πάλι τα ίδια;»

«Όχι! Δεν έχω καμία όρεξη να πιάσουμε από την αρχή αυτό το θέμα γιατί δεν καταλήγει πουθενά. Απλά σου εξηγώ πιο είναι το παράπονο μου στην σχέση μας. Κατά τα άλλα είμαστε τέλεια.»

«Νοιώθω πως δε με αγαπάς όπως πρώτα.»

«Σ' αγαπώ το ίδιο και σε θέλω το ίδιο. Είμαι πολύ πιεσμένη με τις εξετάσεις που έρχονται και το διάβασμα και το μόνο που θέλω από σένα

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

είναι να μη με πιέζεις παραπάνω. Μπορείς να
κάνεις υπομονή μέχρι να τελειώσω;»

«Μπορώ. Και θα σε στηρίζω. Θέλω να
βασίζεσαι πάνω μου.»

Την αγκάλιασε και ηρέμισαν και οι δύο.

Είδε το όνομα της στους επιτυχόντες.

*Δανάη Αλεξοπούλου Μουσικών Σπουδών
Αθήνας.*

Άρχισε να χοροπηδά και να τσιρίζει.

«Πέρασα! Πέρασα!»

Η Αιμιλία την αγκάλιασε και έκλαψαν και οι
δύο από χαρά.

«Θα μου λείψεις!» παραπονέθηκε η φιλενάδα
της.

«Γιατί; Εσύ δεν πέρασες;»

«Θεσσαλονίκη.»

«Μπράβο! Αυτό που ήθελες! Αλλά δε θα
είμαστε μαζί...»

«Όχι... αλλά δε θα χαθούμε!»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Όχι βέβαια! Εγώ θα έρχομαι Θεσσαλονίκη και εσύ Αθήνα και θα περνάμε τέλεια! Χριστούγεννα και Πάσχα θα συναντιόμαστε εδώ και όλο τον υπόλοιπο καιρό θα αλληλογραφούμε!»

«Υπέροχα! Απόψε θα βγούμε να το γιορτάσουμε.»

Η Δανάη έβαλε τα μεγάλα μέσα για να πείσει τον Νίκο να την αφήσει μέχρι αργά, τη μητέρα της.

«Δηλαδή θα μαζευτεί το πρωί;» ρώτησε τη γυναίκα του εκνευρισμένος.

«Ε, όχι και το πρωί αλλά όχι και από τις δέκα. Άστω να το χαρεί, μωρέ Νίκο μου! Θέλουν να γιορτάσουν τα παιδιά την επιτυχία τους.»

«Μάλιστα. Αυτά αρχίσαμε τώρα...»

«Κάτσε βρε Νίκο, τώρα που θα πάει στην Αθήνα και θα μείνει μόνη της, νομίζεις πως θα μπορείς να την ελέγχεις; Μεγάλωσε πια, παρ' το απόφαση. Στη Ρόδο δεν έβγαине κάθε βράδυ;»

«Εκεί ήταν και οι καθηγητές μαζί.»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

Η Μαργαρίτα έβαλε τα γέλια. «Σιγά την επιτήρηση! Όλοι οι καθηγητές τη δική μας κόρη πρόσεχαν! Έλα μωρέ Νίκο...»

«Και θα είναι και αυτός απόψε;»

«Ποιος; Α, δε ξέρω. Δε μου έχει ξαναπεί κάτι η Δανάη. Μπορεί και να έχουν χωρίσει, δε ξέρω. Εξάλλου Κυριακή κοντογιορτή! Φεύγει για Αθήνα. Πως θα κρατήσουν σχέση εξ' αποστάσεως;»

«Δεν έχω ιδέα. Τέλος πάντων. Μέχρι τις δύο το πολύ! Λεπτό παραπάνω... και μόνο αν τη φέρουν σπίτι με ταξί.»

«Εντάξει, θα το μεταβιβάσω.»

Πέρασαν υπέροχα για ακόμη μια φορά. Μαζεύτηκαν όλοι οι συμμαθητές σε ένα καλοκαιρινό κλαμπάκι που είχε ανοίξει πριν από λίγες μέρες στην πόλη τους. Ήρθε και ο Μάνος με ένα φίλο του και διασκέδασαν όλοι μαζί μέχρι αργά.

Την γύρισε σπίτι ο Μάνος με το αυτοκίνητο του.

«Δεν πέρασες καλά;» αναρωτήθηκε η Δανάη βλέποντας το σοβαρό ύφος του.

«Πολύ καλά, γιατί;»

«Δε σε βλέπω χαρούμενο.»

«Δανάη, είμαι πολύ χαρούμενος που πέρασες και θα σπουδάσεις αυτό που τόσο πολύ αγαπάς, αλλά είμαι κομμάτια στην ιδέα της απόστασης. Θα μου λείπεις συνέχεια, το ξέρω. Δύο χρόνια είναι πολύς καιρός.»

«Πέντε χρόνια είναι το πανεπιστήμιο.»

«Δυο χρόνια είναι η σχολή μου. Μετά θα έρθω να μένουμε μαζί.» δήλωσε με κάθε σιγουριά.

«Α, ναι.» πρόφερε μόνο η Δανάη.

Πάλι ένοιωθε πίεση αλλά δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να το συζητήσει. Τον καληνύχτισε με ένα φιλί και μπήκε σπίτι της.

Το υπόλοιπο καλοκαίρι πέρασε πολύ γρήγορα. Είχε έρθει η ώρα να κατέβουν με τη μητέρα της στην Αθήνα να κάνουν την εγγραφή στο πανεπιστήμιο και να βρουν σπίτι.

«Δε θα ήταν καλύτερα να μείνω μαζί με κάποια άλλη κοπέλα να μοιραζόμαστε τα έξοδα;» ρώτησε τη μητέρα της μόλις έφτασαν στην πρωτεύουσα.

«Ναι θα ήταν πολύ καλύτερα αν αυτή η κοπέλα ήταν η Αιμιλία ή έστω κάποια άλλη συμμαθήτριά σου. Πως θα συγκατοικήσεις με μια άγνωστη;»

«Ναι σωστά, απλά ξέρω πως τα έξοδα είναι πολλά και εσείς θα δυσκολευτείτε αρκετά.»

«Ότι μπορούμε θα κάνουμε. Εσύ θα κοιτάξεις να μην είσαι σπάταλη και θα τα βολέψουμε.»

«Αν έβρισκα κι εγώ μια δουλειά;»

«Τι δουλειά; Για να σπουδάσεις ή ρθες εδώ, όχι για να δουλέψεις. Κοίτα τα μαθήματα σου και άσε τα υπόλοιπα σε μας σε παρακαλώ.»

«Καλά, θα δούμε.»

Νοίκιασαν ένα δυαράκι σε σχετικά κοντινή απόσταση από το πανεπιστήμιο. Είκοσι λεπτά με τα πόδια αλλά δεν είχε πρόβλημα η Δανάη. Της άρεσε πολύ το περπάτημα. Τελείωσαν και με τα

χαρτιά της εγγραφής και έκατσαν σε ένα εστιατόριο για φαγητό. Αργά το μεσημέρι πήραν το δρόμο της επιστροφής. Ένας μήνας έμενε και ξεκινούσε η νέα της ζωή.

Όλα της φαίνονταν σαν όνειρο. Το σπιτάκι της που επίπλωσαν οι γονείς της με τα απολύτως απαραίτητα ήταν κουκλίστικο. Τα μαθήματα ήταν ενδιαφέροντα. Έκανε καινούργιες φίλες και με το Μάνο βλέπονταν κάθε Σαββατοκύριακο. Την πρώτη εβδομάδα πήγαινε εκείνη στην Κόρινθο από Παρασκευή βράδυ και τη δεύτερη ερχόταν εκείνος Αθήνα από το Σάββατο το πρωί.

Πέρασε ο πρώτος χρόνος και η Δανάη άρχισε να πιέζεται οικονομικά. Οι γονείς της έκαναν ότι μπορούσαν για να της καλύπτουν τα έξοδα αλλά εκείνη ζητούσε κάτι παραπάνω. Ένα καινούργιο ρούχο, μια επιπλέον έξοδο, τα τσιγάρα της... είχε αρχίσει συστηματικά το κάπνισμα κρυφά από τους γονείς της.

Αποφάσισε να βρει μια δουλειά με λίγες ώρες απασχόλησης, ίσα ίσα για ένα μικρό εισόδημα

χωρίς όμως να χρειαστεί να παραμελήσει το διάβασμα της.

Η Αννέτα μια συμφοιτήτρια της, δούλευε σε ένα καφέ στο κέντρο της Αθήνας και της είπε πως ζητούσαν προσωπικό. Πήγαν μαζί και έκανε ένα δοκιμαστικό ως σερβιτόρα και την προσέλαβαν αμέσως. Είχε άριστο παρουσιαστικό, θέληση, ευγένεια και χαμόγελο. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγη εξάσκηση με το δίσκο που δε δυσκολεύτηκε να μάθει. Για ένα μήνα περίπου άφησε λίγο στην άκρη τη σχολή και το διάβασμα για να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις της δουλειάς και αφού βεβαιώθηκε κι εκείνη και το αφεντικό της πως τα πηγαίνει περίφημα, μπήκε στη βραδινή βάρδια. Θα δούλευε μαζί με τη φίλη της καθημερινά από το απόγευμα έως αργά το βράδυ. Η Αννέτα έφτιαχνε τους καφέδες ενώ για τα ποτά ερχόταν άλλος συνάδερφος πιο αργά.

Καταστροφικό πάθος...

Το πρώτο κιόλας απόγευμα στη νέα της βάρδια είχε και το πρώτο της ατύχημα.

Τον είδε ξαφνικά μπροστά της να μπαίνει στο μαγαζί και να την κοιτάζει έκπληκτος. Της έπεσε ο δίσκος με τους καφέδες από το χέρι και σχημάτισε μια τεράστια λίμνη από ροφήματα και σπασμένα ποτήρια στα πόδια της. Το αφεντικό της βρέθηκε δίπλα της αμέσως.

«Συγγνώμη, δε ξέρω πως έγινε.» ψέλλισε η Δανάη.

«Δε πειράζει, τρέχα γρήγορα στις γυναίκες στην κουζίνα και πες τους να έρθουν να καθαρίσουν και εσύ δώσε τις παραγγελίες μέσα να βγουν από την αρχή.» απάντησε το αφεντικό της και μόλις είδε τον νεαρό που έγινε η αιτία

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

του ατυχήματος στράφηκε σε εκείνον. «Στέφανε, ήρθες; Πήγαινε κι εσύ στο μπουφέ να βοηθήσεις!»

Η Δανάη έκανε ότι την πρόσταξε το αφεντικό της παρόλο που έτρεμαν τα πόδια της. Ο Στέφανος μπήκε στο μπουφέ και άρχισε να ετοιμάζει τις παραγγελίες μαζί με την Αννέτα.

Για τέσσερις ώρες δούλευαν ασταμάτητα ρίχνοντας κλεφτές ματιές ο ένας στον άλλο. Οι κουβέντες τους περιορίζονταν μόνο σε ότι αφορούσε τις παραγγελίες των πελατών. Μόλις ηρέμισε η δουλειά, το αφεντικό ενημέρωσε τη Δανάη πως είχε έρθει η ώρα να σχολάσει.

«Θέλω να σας ζητήσω συγνώμη για πριν.» πρόφερε σιγανά.

«Δεν έγινε τίποτα κορίτσι μου, συμβαίνουν αυτά. Ξέρεις πόσους δίσκους έχω ρίξει εγώ μέχρι να μάθω τη δουλειά; Κάτσε πιες ένα ποτάκι και ξέχασε το.»

Η Δανάη τον ευχαρίστησε και κάθισε σε ένα από τα ψηλά σκαμπό. Ο Στέφανος την πλησίασε μέσα από το μπαρ.

«Τι θα πει η δεσποινίς;» τη ρώτησε με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Μια πορτοκαλάδα. Ευχαριστώ.» απάντησε μόνο. Της έφερε την πορτοκαλάδα και την κοίταξε στα μάτια.

«Βουνό με βουνό δε σμίγει.»

«Πες το ψέματα...»

«Είναι απίστευτο! Μα να δουλεύουμε στο ίδιο μαγαζί; Η Αννέτα μου είπε πως είσαι ένα μήνα εδώ και απορώ πως δεν έτυχε να συναντηθούμε νωρίτερα.»

«Δούλεβα πρωί.»

«Ναι, μου το είπε. Κι εγώ συνήθως έρχομαι τα πρωινά για καφέ αλλά εδώ και καιρό έχω μπλέξει με το διάβασμα και δεν είχα χρόνο.»

«Σπουδάζεις;»

«Ναι, στο πολυτεχνείο είμαι. Εσύ μουσικών σπουδών ε;»

«Που το ξέρεις; Α, η Αννέτα.»

«Ναι. Ξέρεις πως λέγετε αυτό ε;»

«Ποιο;»

«Η τυχαία συνάντηση μας.»

«Πως;»

«Κάρμα!»

«Νομίζεις;»

«Σίγουρα.»

«Μάλιστα. Λοιπόν, φεύγω γιατί έχω μάθημα το πρωί.»

«Θες να περιμένεις καμιά ωρίτσα να σχολάσω να σε πάω εγώ σπίτι;»

«Μπα, δε νομίζω.»

«Τη σχέση... τη σοβαρή, την έχεις ακόμα;»

«Ναι. Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα. Χάρηκα που σε ξαναείδα!»

Δεν του απάντησε, πήρε την τσάντα της και βγήκε από το μαγαζί. Πήρε ταξί και πήγε σπίτι. Τέτοια ώρα ήταν επικίνδυνο να περπατάει στους δρόμους της Αθήνας. Έκανε ένα μπάνιο και ξάπλωσε στο κρεβάτι της.

Τι ήταν αυτό πάλι σήμερα; Τι φοβερή σύμπτωση! σκεφτόταν. Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον; Πως το είπε εκείνος; Κάρμα! Και τώρα τι γίνεται; Τον θέλω σαν τρελή αλλά δε θέλω να χάσω τον Μάνο. Ενάμιση χρόνο και δε κατάφερα

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

να τον ξεχάσω. Τώρα που θα τον βλέπω κάθε μέρα θα είναι ακόμα πιο δύσκολο.

Οι σκέψεις της και η κούραση της ημέρας την παρέσυραν σε ένα βαθύ ύπνο.

Μόλις ξύπνησε το πρώτο που σκέφτηκε να κάνει ήταν να πάρει την Αιμιλία τηλέφωνο.

«Καλημέρα.»

«Καλημέρα! Τι έγινε πρωί πρωί;»

«Σε ξύπνησα;»

«Όχι καλέ, ετοιμάζομαι να πάω για μάθημα.»

«Πως πάνε τα μαθήματα;»

«Μια χαρά. Άσε τα μαθήματα και λέγε. Τι έγινε; Γιατί κάτι έγινε, το καταλαβαίνω από τη φωνή σου.»

«Εχθές είδα τον Στέφανο.»

«Ποιος είναι αυτός;»

«Ο Στέφανος...; Από τη Ρόδο...;»

«Πλάκα κάνεις!! Που τον είδες;»

«Δουλεύουμε μαζί στο ίδιο καφέ.»

«Αυτό είναι φοβερό! Και; Πως ένοιωσες;»

«Τι να σου λέω τώρα... Τον θέλω κολασμένα! Στην αρχή ξαφνιάστηκα και μου έπεσε ένας

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

γεμάτος δίσκος κάτω. Αισθάνομαι τρομερές τύψεις για τον Μάνο. Δε σου κρύβω πως σκέφτηκα να χωρίσω αλλά... δε ξέρω.»

«Φοβάσαι μη το μετανιώσεις...»

«Ναι, γιατί τον αγαπάω τον Μάνο. Επίσης φοβάμαι το άγνωστο. Θα είναι εντάξει ο Στέφανος; Τον Μάνο τον γνωρίζω, ξέρω πως λειτουργεί, τι τον θυμώνει, τι τον κάνει χαρούμενο, τις ιδιοτροπίες του. Τον άλλον όμως;»

«Σωστά τα σκέφτεσαι εσύ αλλά το θέμα είναι τι λέει η καρδιά σου...»

«Αχ, πόσο θα ήθελα να ήσουν εδώ τώρα...»

«Ναι φιλενάδα μου, κι εγώ... Να σου πω, αυτό το Σαββατοκύριακο θα πας Κόρινθο ή θα έρθει η.... Κόρινθος Αθήνα;»

«Θα πάω εγώ.»

«Τέλεια! Κι εγώ!»

«Αχ! Πόση χαρά μου έδωσες τώρα!»

«Λοιπόν, μη κάνεις τίποτα με το Στέφανο μέχρι να το συζητήσουμε και να το αναλύσουμε

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

το θέμα πρώτα οι δυο μας!» της πρότεινε η Αιμιλία γελώντας.

Το Σάββατο το μεσημέρι καθισμένες στο γνωστό τους στέκι έπιναν τον καφέ τους και συζητούσαν.

«Τι έγινε με το Στέφανο από προχθές που μιλήσαμε;»

«Τίποτα. Κάθε βράδυ μου ζητάει να καθίσω μέχρι να σχολάσει να με πάει εκείνος στο σπίτι αλλά εγώ φεύγω.»

«Αυτός έχει κοπέλα;»

«Όχι, μου το έχει πει η Αννέτα.»

«Και τι σπουδάζει;»

«Πολιτικός μηχανικός στο Μετσόβιο. Να σου πω, δεν τα αφήνουμε αυτά να μου πεις τι θα κάνω;»

«Εγώ θα σου πω; Άκου την καρδιά σου που λέει και το τραγούδι. Αν και...»

«Τι;»

«Νομίζω πως υπάρχει μια καλή λύση στο δίλημμα σου.»

«Για πες!»

«Χωρίζεις το Μάνο, παρατάς και το Στέφανο στην Αθήνα, παίρνεις μεταγραφή για Αριστοτέλειο και μένουμε μαζί στη Θεσσαλονίκη!»

«Α! Τόσο απλά! Και μετά; Θα μετανιώσω και για τον Μάνο που άφησα και για το Στέφανο που δε το έζησα μαζί του.»

«Αφού αυτό θέλεις γιατί τυραννιέσαι; Θέλεις να το ζήσεις με τον Στέφανο, να τον γνωρίσεις και να ανακαλύψεις τι θα γίνει παρακάτω.»

«Ναι αλλά δε θέλω να χάσω το Μάνο.»

«Παίξ' το δίπορτο και βλέπεις.»

Η Δανάη κοίταξε τη φίλη της θυμωμένη.

«Ε, τι άλλο να σου πω; Μην κάνεις τίποτα και άσε τα πράγματα να κυλίσουν μόνα τους.» Έκανε μια μικρή παύση και μετά ρώτησε «Το βράδυ θα είναι και ο Μάνος μαζί μας;»

«Ε, ναι.»

Όλο το Νοέμβριο η Δανάη απέφευγε συστηματικά τον Στέφανο. Προσπαθούσε να

βάλει φρένο στα θέλω της και να κρατήσει τις ισορροπίες. Ήταν πολύ δύσκολο αλλά της έφτανε που τον έβλεπε στη δουλειά. Με το Μάνο μιλούσαν καθημερινά στο τηλέφωνο και τα Σαββατοκύριακα που βρίσκονταν περνούσαν πολύ όμορφα αλλά το μυαλό της έτρεχε συνεχώς στον άλλον.

Ο Στέφανος από τη μεριά του ήταν τρελός και παλαβός με τη Δανάη. Έψαχνε αφορμές για να μείνουν μόνοι τους αλλά κάθε βράδυ διαπίστωνε πως ήταν πολύ δύσκολο να την πείσει. Το Σαββατοκύριακα την φανταζόταν με το Μάνο και πονούσε μέσα του. Έπρεπε να την απομακρύνει από κοντά του. Θα την διεκδικούσε με κάθε τρόπο. Σαν πολεμιστής που έπρεπε να καταρρίψει το οχυρό που λεγόταν Μάνος και να την κατακτήσει.

Οι γιορτές των Χριστουγέννων πλησίαζαν και η Δανάη θα επέστρεφε στην Κόρινθο για μια βδομάδα. Θα έκανε Χριστούγεννα με τους γονείς της αλλά παραμονές πρωτοχρονιάς έπρεπε να είναι πάλι πίσω στη δουλειά της.

Το τελευταίο βράδυ πριν φύγει και ενώ είχε τσακωθεί με το Μάνο στο τηλέφωνο εξαιτίας της μητέρας του για άλλη μια φορά, έκανε τα παράπονα της στην Αννέτα.

«Έχουν σπάσει τα νεύρα μου! Κάθε φορά η ίδια ιστορία. Τον πρήζει η μάνα του και αυτός πρήζει εμένα. Επειδή αυτή θέλει εγγονάκι θα πρέπει εγώ να παντρευτώ για να της κάνω το χατίρι. Από πού κι ως που;»

«Και ο Μάνος τι λέει;»

«Τι να λέει; Ότι λέει η μάνα του! Φερέφωνο! Τον επηρεάζει και την πληρώνω εγώ!»

«Μάλιστα... και δε μου λες; Με αυτό το όμορφο παλικάρι που έχουμε εδώ και λιώνει για σένα τι θα γίνει;»

«Τι σου έχει πει;» ενδιαφέρθηκε να μάθει.

«Ότι είναι τρελά ερωτευμένος μαζί σου και περιμένει πότε θα χωρίσεις για να του δώσεις κι εσύ λίγη σημασία.»

«Μόνο αυτό;»

«Ναι, τι άλλο να μου πει;»

«Για τη Ρόδο σου είπε;»

«Ποια Ρόδο; Ποιος θα πάει στη Ρόδο;»

Η Δανάη της εξιστόρησε τη γνωριμία της με το Στέφανο με κάθε λεπτομέρεια και η κοπέλα έμεινε να την κοιτάζει άφωνη.

«Πλάκα μου κάνεις!» είπε τελικά. «Όχι δε μου είπε τίποτα. Κύριος! Δε θέλησε να σε εκθέσει. Μπράβο του!»

«Άλλαξε κουβέντα γιατί ήρθε!»

Δούλεψαν μέχρι τις τρεις και έκλεισαν το μαγαζί όλοι μαζί αυτή τη φορά. Τα κορίτσια μπήκαν στο αυτοκίνητο του Στέφανου.

«Που πας από δω;» αναρωτήθηκε η Δανάη.

«Την Αννέτα σπίτι της.»

«Αφού εγώ μένω πιο κοντά.»

«Ναι ε; Μπερδεύτηκα. Δε πειράζει σε αφήνω σπίτι σου στο γυρισμό.»

Και οι τρεις ήξεραν ότι έλεγε ψέματα.

«Καλά να περάσετε!» φώναξε η Αννέτα βγαίνοντας από το αυτοκίνητο και τους έκλεισε συνωμοτικά το μάτι.

«Για πες τώρα πως πάω σπίτι σου;»

Η Δανάη του έδειξε το δρόμο και δυο λεπτά αργότερα πάركαρε έξω από την πόρτα της.

«Νυστάζεις;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Να έρθω;»

«Στέφανε κοίτα, σου έχω εξηγήσει πως...»

Δεν την άφησε να ολοκληρώσει αυτό που ήθελε να πει. Την άρπαξε και τη φίλησε. Φωτιά που της έκαιγε το κορμί. Τραβήχτηκε και τον κοίταξε στα μάτια. Η λαχτάρα που έβλεπε στο βλέμμα του ήταν όμοια με τη δική της. Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και βγήκε. Ο Στέφανος έμεινε να την χαζεύει απογοητευμένος. Νόμιζε πως για άλλη μια φορά τον άφηνε πίσω. Η Δανάη έβγαλε τα κλειδιά από την τσάντα της και τον κοίταξε.

«Θα έρθεις;» τον ρώτησε και εκείνος πετάχτηκε από το αυτοκίνητο και με δύο βήματα βρέθηκε δίπλα της. Μπήκαν στο σπίτι της και δεν άναψαν ούτε φως. Ίσα που πρόλαβαν να κλείσουν την πόρτα πίσω τους. Φιλιόντουσαν και ταυτόχρονα ο ένας έγδυνε τον άλλο

σκοντάφτοντας πάνω στα έπιπλα γελώντας. Ο έρωτας τους είχε ένταση και πάθος. Είχε τη δύναμη να τους εκτοξεύει σε έναν άλλο κόσμο. Μόνο δικό τους. Δε χωρούσε τίποτα ανάμεσα τους. Ο Μάνος άνηκε πλέον στη σφαίρα του παρελθόντος.

Ξάπλωσαν και οι δύο στο χαλί αποκαμωμένοι. Η Δανάη ακούμπησε το χέρι στο στήρνο της. Η καρδιά της χτυπούσε ανεξέλεγκτα. Σηκώθηκε πρώτη και άναψε ένα φωτιστικό δαπέδου που υπήρχε στο σαλόνι. Ένα απαλό φως έδωσε εικόνα στο μικρό και περιποιημένο χώρο.

Φόρεσαν λίγα ρούχα και η Δανάη κατευθύνθηκε προς την κουζίνα.

«Πεινάς; Να φτιάξω κάτι;»

«Πεινάω αλλά όχι για φαγητό...» είπε πονηρά και την πλησίασε. Η Δανάη τον σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού της.

«Πρώτα φαγητό! Θα φτιάξω κάτι γρήγορο να τσιμπήσουμε.»

«Εντάξει.» συμφώνησε ανόρεκτα ο Στέφανος.

«Ωραίο σπίτι έχεις!»

«Ευχαριστώ. Εσύ μένεις με τους δικούς σου;»

«Ναι. Δυστυχώς από τη μια μεριά γιατί με πρήζουν, ευτυχώς από την άλλη γιατί έχω τη μάνα μου και δε χρειάζεται να κάνω δουλειές.»

Οι λίγες ώρες που μεσολάβησαν μέχρι να ξημερώσει πέρασαν με φαί και κουβεντούλα. Δεν κοιμήθηκαν καθόλου. Η Δανάη έφτιαξε τη βαλίτσα της και ο Στέφανος την πήγε στο σταθμό.

«Ξέρω πως θα σου είναι δύσκολο να μιλάμε στο τηλέφωνο αυτές τις μέρες, γι αυτό θα σου ευχηθώ από τώρα Καλά Χριστούγεννα. Εγώ δε θα σου τηλεφωνήσω για να μη σε φέρω σε δύσκολη θέση αλλά όποτε μπορείς πάρε με εσύ.»

«Θα με σκέφτεσαι;» θέλησε να μάθει η Δανάη.

«Μόνο αυτό μπορώ να κάνω.»

«Τα λέμε από κοντά σε μια βδομάδα. Φεύγω να μη χάσω το τρένο.»

Τον φίλησε και βγήκε από το αυτοκίνητο. Της φώναξε «Για σένα!!» και δυνάμωσε την ένταση στο ραδιόφωνο. Η Δανάη άκουσε το Ρέμο και την Πρωτοψάλτη να τραγουδούν *Σ' αγαπώ για το*

τώρα, το πριν, το μετά και το πάντα..... Του έστειλε ένα φιλί και έφυγε για την έκδοση εισιτηρίων.

Ήταν τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής της. Η καρδιά της και το μυαλό της ήταν γεμάτα από τον έρωτα του Στέφανου. Η Αιμιλία είχε έρθει και αυτή στην Κόρινθο για τις γιορτές και περνούσαν ατελείωτες ώρες μαζί. Ο πατριός της είχε πάρει απόφαση πως η κόρη του είχε μεγαλώσει πια και δεν την περιόριζε σε σχέση με τις εξόδους και τα ωράρια. Και η μητέρα της της έφτιαχνε τα αγαπημένα της φαγητά και γλυκά. Τον Μάνο τον συνάντησε μόνο τρεις φορές μέσα σε μια βδομάδα. Την πρώτη φορά τσακώθηκαν πάλι για το γνωστό θέμα του επικείμενου γάμου τους και η Δανάη τον παράτησε σύξυλο σε μια καφετέρια και έφυγε. Την άλλη μέρα συναντήθηκαν για να της ζητήσει συγνώμη με την υπόσχεση πως δε θα την ξαναπιέσει και βρέθηκαν και μια τελευταία φορά για να την

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

χαιρετίζει πριν φύγει πάλι για Αθήνα και εκείνη να του δώσει το δώρο της για τη γιορτή του.

Μπήκαν στο λεωφορείο με την Αιμιλία και ξεκίνησαν για Αθήνα.

«Δε το πιστεύω πως θα μείνουμε μαζί μια ολόκληρη βδομάδα!»

«Εγώ θα ήμουν πιο χαρούμενη αν δε δούλευα. Σκέφτομαι που θα σε αφήνω μόνη σου...»

«Και; Λες να μη βρω τίποτα να κάνω σε ολόκληρη Αθήνα;»

«Ευκαιρία να βρεις και κανέναν. Για πόσο καιρό ακόμα θα είσαι μόνη σου;»

«Άσε με στην ησυχία μου! Μια χαρά είμαι μόνη μου. Βλέπω και σένα που τους έχεις δυο δυο τι περνάς και αγχώνομαι!»

«Έλα σταμάτα!»

«Εντάξει, σε πειράζω. Τι θα κάνεις τελικά;»

«Όταν ξέρω θα σου πω...»

Το ίδιο απόγευμα ο Στέφανος δεν την άφηγε από την αγκαλιά του.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Κορίτσι μου! Μου έλειπες πάρα πολύ!»

«Και μένα αλλά εδώ είναι δουλειά! Θα μας δει κανείς.»

«Μην ανησυχείς. Κανείς ποτέ δεν κατεβαίνει στην αποθήκη. Μόνο εγώ έχω κλειδιά για να ανεβάζω τις προμήθειες στο μαγαζί.»

«Κι εγώ τι υποτίθεται ότι κάνω εδώ κάτω μαζί σου;»

«Με βοηθάς! Χρειάζομαι πολλά πράγματα και σου ζήτησα βοήθεια για να τα κουβαλήσω! Έλα, φίλησε με τώρα γιατί δε μπορώ να περιμένω μέχρι να σχολάσουμε.»

Του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Τι ήταν αυτό;»

«Είπαμε, εδώ είναι δουλειά! Υπομονή μέχρι το βράδυ!» του πέταξε και έφυγε βιαστικά.

Ο Στέφανος δεν ήξερε αν πρέπει να βάλει τα γέλια ή τα κλάματα. Τον είχε τρελάνει αυτή η γυναίκα.

Στο σχολασμα κατευθύνθηκαν μαζί με την Αννέτα στο αυτοκίνητο του. Εκείνος έσκυψε στο αυτί και της ψιθύρισε «Θα πάμε σπίτι σου;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Δεν έχω έρθει μόνη μου.»

Η σκέψη του έτρεξε κατ' ευθείαν στο Μάνο και θύμωσε.

«Αλλά;»

«Φιλοξενώ την κολλητή μου την Αιμιλία. Πριν λίγο μιλήσαμε στο τηλέφωνο και μου είπε πως έχει μαγειρέψει και μας περιμένει για φαγητό. Θέλει πολύ να γνωρίσει την Αννέτα.»

Ανακουφίστηκε. «Εγώ να έρθω;»

«Εννοείτε. Τι σου λέω τώρα;»

«Επειδή είπες ότι θέλει να γνωρίσει την Αννέτα.»

«Εσένα σε ξέρει.»

«Από πού;»

«Από τη Ρόδο.»

«Α! είναι η ίδια φίλη σου από τότε;»

«Ναι.»

Πέρασαν ένα όμορφο βράδυ οι τέσσερις τους που το επανέλαβαν και τα υπόλοιπα που ακολούθησαν τότε στο σπίτι και τότε σε κάποιο κλαμπ μέχρι που έφυγε η Αιμιλία για Κόρινθο.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

Θα έμενε στους γονείς της άλλη μια βδομάδα μέχρι τα Φώτα και από κει θα έφευγε για Θεσσαλονίκη.

Την παραμονή πρωτοχρονιάς επέλεξαν να μαγειρέψουν στο σπίτι της Δανάης και να αλλάξουν το χρόνο, μιας και το καφέ θα παρέμενε κλειστό από νωρίς και μετά να βγουν για διασκέδαση μέχρι το πρωί.

Άφησαν πρώτα την Αννέτα στο σπίτι της και μετά πήγαν την Αιμιλία στα τρένα.

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε γιατί έρχεστε με το ΚΤΕΛ από την Κόρινθο αλλά φεύγετε πάντα με τρένο;» ρώτησε ο Στέφανος την ώρα που αποχαιρετούσαν τη φίλη της.

«Δεν υπάρχει εξήγηση μωρό μου! Ιδιοτροπίες γυναικών!» του απάντησε γελώντας η Δανάη και μπήκε στο αυτοκίνητο. «Τι κάνουμε τώρα;»

«Πάμε να πιούμε ένα καφέ και να φάμε πρωινό στο μαγαζί και μετά σε αφήνω σπίτι σου για να πάω να ξεραθώ μέχρι το απόγευμα που δουλεύουμε πάλι.»

«Δε θες να κοιμηθούμε μαζί;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Σαν τρελός, αλλά πρέπει να πάω και λίγο από το σπίτι. Σου υπόσχομαι όμως πως θα έρθω σήμερα το βράδυ.»

«Θα σε περιμένω.»

«Δε θα πάμε μαζί σπίτι σου;»

«Όχι, σήμερα σχολάω νωρίτερα.»

Η έκπληξη την περίμενε σπίτι της αργά το βράδυ. Γύρισε με ταξί από τη δουλειά και βιάστηκε να μπει στο σπίτι για να προλάβει να κάνει ένα μπάνιο και να ετοιμάσει ρομαντική ατμόσφαιρα προτού έρθει ο Στέφανος.

Ο Μάνος στεκόταν μπροστά της χαμογελαστός και εκείνη έμεινε στήλη άλατος με τα κλειδιά στο χέρι.

«Καλή Χρονιά αγάπη μου!» της ευχήθηκε και άνοιξε τα χέρια του.

Η Δανάη πήγε κοντά, τον αγκάλιασε και τον φίλησε σχεδόν ψυχρά.

«Τι κάνεις εσύ εδώ; Πότε ήρθες;»

«Έχω καμιά ωρίτσα. Είπα να έρθω από το μαγαζί αλλά δεν ήθελα να σε ενοχλήσω στη

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

δουλειά σου και έτσι ήρθα εδώ να σε περιμένω.

Δε χάρηκες που με είδες;»

«Ασφαλώς και χάρηκα. Απλά με ξάφνιασες.»

«Πεινάς; Έχω πάρει φαγητό απ' έξω.»

«Ναι. Ετοίμασε, να κάνω ένα ντους και έρχομαι να φάμε.»

Μπήκε στο μπάνιο και έστειλε μήνυμα στο κινητό του Στέφανου.

Μην έρθεις! Είναι εδώ! Ήρθε να μου κάνει έκπληξη. Μην απαντήσεις, θα τα πούμε αύριο στη δουλειά. Καληνύχτα! Σ' αγαπάω! Συγνώμη!

Του Στέφανου του κόπηκε η διάθεση μαχαίρι.

Την επόμενη μέρα είχαν την πρώτη τους λογομαχία.

«Συγνώμη για χθες.»

«Εσύ γιατί μου ζητάς συγνώμη. Εσύ τον κάλεσες;»

«Όχι βέβαια. Δε λες πάλι καλά που πήγα νωρίτερα και δε μπήκαμε μαζί στο σπίτι;»

«Γιατί, μέσα στο σπίτι σε περίμενε;»

«Ναι.»

«Έχει κλειδί;»

«Φυσικά και έχει.»

«Γιατί;»

«Βλέπεις, δεν είχα προβλέψει πως θα έμπλεκα ξανά μαζί σου!»

«Με κατηγορείς για κάτι;»

«Εσένα; Όχι βέβαια. Εμένα κατηγορώ που δεν μπορώ να ελέγξω τον εαυτό μου. Έχω μπερδέψει τα πάντα μέσα μου και δε μπορώ να πάρω μια απόφαση.»

«Πρέπει όμως! Πρέπει να διαλέξεις και σύντομα σε παρακαλώ. Αν είναι να μη σε έχω θέλω να το ξέρω. Αν όμως θες να είμαστε μαζί όπως το θέλω κι εγώ τότε θα είσαι μόνο δική μου! Δε μπορώ να σε μοιράζομαι με τον άλλον!»

«Αυτός ο άλλος είναι η σχέση μου εδώ και περίπου τέσσερα χρόνια!»

«Κι εσύ είσαι η γυναίκα της ζωής μου! Λες να με ενδιαφέρει η πολυετής σχέση σου;»

Είχε δίκιο και του το αναγνώριζε, όμως εκείνη είχε βολευτεί σε αυτή την κατάσταση και αμελούσε το να μπει στον κόπο να επιλέξει.

«Πόσο θα μείνει;» τη ρώτησε φανερά πιο ήρεμος από πριν.

«Σήμερα και αύριο. Μεθαύριο θα φύγουμε μαζί για Κόρινθο. Θα μείνω στους γονείς μου δύο μέρες μακριά σου και μακριά του. Μόλις επιστρέψω θα έχω ήδη αποφασίσει.»

«Θα τρελαθώ τόσες μέρες αλλά να ξέρεις πως θα σεβαστώ το αποτέλεσμα, όποιο κι αν είναι.»

Η απόφαση δεν ήταν δύσκολη. Το τι ήθελε πραγματικά το γνώριζε μέσα της καιρό τώρα. Μόνο ο Στέφανος την ενδιέφερε. Ο Μάνος την είχε κουράσει. Και αυτός και η μάνα του αλλά τον λυπόταν. Λυπόταν και τα χρόνια που πέρασαν μαζί και έπρεπε να τα αφήσει πίσω της. Δεν ήξερε πώς να του το πει. Τι ακριβώς να του πει. Την αλήθεια; Ή μήπως έπρεπε να παραλείψει κάποια ουσιώδη πράγματα;

Την περίμενε έξω από το σπίτι της. Η Δανάη μπήκε μέσα στο αυτοκίνητο και του ζήτησε να πάνε κάπου κεντρικά. Φοβόταν τις αντιδράσεις του. Όχι πως είχε δείξει ποτέ δείγματα

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

οξυθυμίας, αλλά κανείς ποτέ δε ξέρει πως μπορεί να αντιδράσει κάποιος σε ένα χωρισμό.

«Πεινάς; Θες να πάμε κάπου να τσιμπήσουμε;» τη ρώτησε. «Κοντεύει μεσημέρι.»

«Ναι, πάμε.»

Κάθισαν σε μια ταβερνούλα και παρήγγειλαν λίγους μεζέδες. Ξεκίνησε να μιλάει πρώτος ο Μάνος.

«Για πες τώρα, τι ήταν αυτά που μου έλεγες στο τηλέφωνο; Να μείνεις μόνη σου και να σκεφτείς...»

«Θέλω να χωρίσουμε!» του πέταξε απότομα και εκείνος κεραυνοβολήθηκε.

«Δανάη τι λες;»

«Λέω πως κουράστηκα.»

«Από εμένα;»

«Από εσένα, από τη μάνα σου και όλη αυτή την πίεση που μου ασκείτε!»

«Η μάνα μου που κολλάει τώρα; Έχεις να τη δεις αμέτρητους μήνες. Εγώ έχω σταματήσει να σε πιέζω όπως σου το είχα υποσχεθεί... Ειλικρινά

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

δεν καταλαβαίνω! Μήπως συμβαίνει κάτι άλλο και όλα αυτά είναι δικαιολογίες;»

«Έχω το διάβασμα, τα μαθήματα έχουν δυσκολέψει πολύ φέτος, έχω τη δουλειά και γενικώς είμαι πιεσμένη από παντού.»

«Ωραία, αυτό το καταλαβαίνω. Εγώ που σε πιέζω δε μπορώ να δω. Επειδή ήρθα προχθές και σου έκανα έκπληξη;»

«Κοίτα, θέλω να αφοσιωθώ στις σπουδές μου. Θέλω το μυαλό μου καθαρό και ήρεμο.»

«Ξαναρωτάω λοιπόν, εγώ σε τι σε ενοχλώ;»

Είχε αρχίσει να εκνευρίζεται με τη στάση της. Η Δανάη δεν απάντησε και ο Μάνος συνέχισε.

«Κοίτα με στα μάτια!» τη διέταξε. «Υπάρχει άλλος;»

«Όχι! Αλλά θέλω να το ζήσω όλο αυτό μόνη μου. Εσύ ετοιμάζεσαι να έρθεις στην Αθήνα σε λίγο καιρό, να μείνουμε μαζί και δεν θέλω! Θέλω να ζήσω τη φοιτητική ζωή μόνη μου χωρίς να νοιώθω σαν παντρεμένη! Δε μπορώ να στο εξηγήσω με πιο σαφή λόγια. Η συμπεριφορά σου και η στάση σου με κουράζει. Με πνίγει. Μπορεί

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

να μη το καταλαβαίνεις αλλά εγώ έτσι νοιώθω.
Καταπιεσμένη.»

«Μάλιστα. Αν και δε με πείθεις και εξακολουθώ να πιστεύω πως ο λόγος είναι άλλος από αυτόν που προβάλεις, θα σεβαστώ την απόφαση σου. Με το ζόρι δε γίνονται αυτά τα πράγματα βλέπεις. Σου εύχομαι να μη το μετανιώσεις και θέλω να θυμάσαι πως σ' αγάπησα και σ' αγαπάω πολύ. Πηγαίνουμε;»

«Ότι θες...»

Πλήρωσαν και έφυγαν χωρίς να βάλουν μπουκιά στο στόμα τους. Έφτασαν έξω από το σπίτι της αμίλητοι και οι δύο. Τη φίλησε για μία τελευταία φορά. Ήταν τόσο ψυχρή και τότε κατάλαβε πως η απόφαση της ήταν τελεσίδικη. Έπρεπε να το αποδεχτεί και εκείνος και να συνεχίσει. Δε θα την είχε ποτέ ξανά δική του.

Ο Στέφανος με ένα ποτό στο χέρι χάζευε τους περαστικούς που περπατούσαν έξω από το μαγαζί. Δεν είχε πολλή δουλειά εκείνο το βράδυ και είχε θυμώσει με την τύχη του. Λες και το

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

έκανε επίτηδες για να μη μπορεί να ξεχαστεί, να τον αφήνει μόνο του εγκλωβισμένο στις σκέψεις του.

Κοίταξε το ρολόι. Περασμένες έντεκα.

Αύριο τέτοια ώρα θα ξέρω. Ή θα την έχω μόνο δική μου ή θα τη χάσω για πάντα. Σκέφτηκε.

Είδε την οθόνη του κινητού του να ανάβει. Είχε μήνυμα. Το διάβασε με λαχτάρα.

Πήρα τις αποφάσεις μου. Μπορείς να έρθεις αύριο κατά τις δώδεκα στα ΚΤΕΛ να με πάρεις;

Θα είμαι εκεί! της έγραψε μόνο και η αγωνία του κορυφώθηκε.

Ξημερώματα τον πήρε ο ύπνος. Ξύπνησε και κοίταξε το κινητό του. Καμία κλίση, κανένα μήνυμα, όμως η ώρα έδειχνε έντεκα και τέταρτο. Σαν ελατήριο τινάχτηκε και άρχισε να ντύνεται. Μπήκε στην κουζίνα και τα έβαλε με την μάνα του που δεν τον ξύπνησε όπως της είχε πει. Έβαλε μπροστά το αυτοκίνητο και ξεκίνησε να οδηγεί βιαστικά βρίζοντας από μέσα του τους οδηγούς που του έκλειναν το δρόμο. Έφτασε στον προορισμό του πέντε λεπτά νωρίτερα και

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

ανάσανε. Είδε το λεωφορείο της να έρχεται από μακριά και βγήκε από το αμάξι.

Η Δανάη κατέβηκε τη σκάλα και τον έψαξε με το βλέμμα της. Μόλις τον εντόπισε έτρεξε στην αγκαλιά του.

«Σ’ αγαπάω!» του μουρμούρισε. «Μόνο εσένα θέλω!»

Την έσφιξε πάνω του και άρχισε να τη στριφογυρίζει. Εκείνη γελούσε.

«Σταμάτα! Ζαλίζομαι!»

Την άφησε να πατήσει στη γη και την κοίταξε μέσα στα μάτια.

«Σήμερα έκανες έναν άνθρωπο ευτυχισμένο!»

«Ναι, κι εχθές έκανα έναν άλλο άνθρωπο δυστυχισμένο.»

«Ναι, καταλαβαίνω. Δεν θα ήθελα με τίποτα να ήμουν στη θέση του... Πάμε για καφέ;»

«Φύγαμε!»

Όλος ο υπόλοιπος χειμώνας πέρασε σα νερό. Η Δανάη μοίραζε το χρόνο της ανάμεσα σε διάβασμα, δουλειά και πρόβες. Είχε αναλάβει

την επιμέλεια μιας ορχήστρας από πρωτοετή παιδιά του πανεπιστημίου που θα λάμβαναν μέρος σε ένα διαγωνισμό στο τέλος της χρονιάς πριν την εξεταστική τους. Το μεγαλύτερο όμως μέρος του χρόνου της το αφιέρωνε στο Στέφανο. Ζούσαν τον έρωτα τους κάθε στιγμή χωρίς ενοχές πλέον και η Δανάη αισθανόταν πιο ελεύθερη από ποτέ. Ζωντάνευε με κάθε του χαμόγελο, αναστατωνόταν με ένα του χάδι, έλιωνε με κάθε βλέμμα του και έπαιρνε ενέργεια από τα φιλιά του. Άρχισε να νοιώθει εξαρτημένη από εκείνον.

Το καλοκαίρι μόλις τελείωσαν την εξεταστική, πήγε μόνο για δεκαπέντε μέρες στους γονείς της. Με τη πρόφαση τη δουλειά της στο καφέ, έμεινε στην Αθήνα για να είναι κοντά του. Διακοπές δυστυχώς δεν κατάφεραν να πάνε μαζί γιατί το μαγαζί τους χρειαζόταν καθημερινά. Όμως έκαναν μικρές εξορμήσεις σε παραθαλάσσιες περιοχές κοντά στην Αθήνα για μπάνιο και για φαγητό.

Μια νέα φοιτητική χρονιά ξεκινούσε με αισιοδοξία και πολύ πάθος.

Εννέα μήνες είχαν περάσει από τότε που χώρισε τον Μάνο και δεν τον είχε φέρει στο μυαλό της ούτε μια φορά. Ζούσε μόνο για τον Στέφανο και ήταν απόλυτα ευτυχισμένη. Μέχρι που άρχισαν οι ζήλιες και από τις δύο μεριές.

Τον ενοχλούσε η ευγένεια και τα χαμόγελα που μοίραζε απλόχερα στους πελάτες εν ώρα εργασίας και της έκανε συνεχώς παρατηρήσεις για το ντύσιμο της. Θεωρούσε τα πάντα προκλητικά και κατέφευγε σε υπερβολές.

«Δεν καταλαβαίνω τι σε ενοχλεί. Ένα απλό τζίν φοράω. Ούτε καν φούστα.»

«Ναι αλλά είναι πολύ στενό! Διαγράφονται όλα!»

«Δεν το ήξερα για να φορέσω ράσα σήμερα!»

«Δε θα με χαλούσε καθόλου!»

«Πάντα έτσι ντύνομαι. Τι σε έχει πιάσει τώρα τελευταία;»

«Δεν ξέρω! Μάλλον φοβάμαι μη βρεθώ στη θέση του Μάνου!»

«Ορίστε; Πες ξεκάθαρα αυτό που σκέφτεσαι!»

«Αφού το έκανες μια φορά και τον απάτησες μαζί μου, γιατί να μη το κάνεις και σε μένα;»

«Αυτό ήταν! Τελειώσαμε!»

Παράτησε το δίσκο που κρατούσε και ζήτησε από το αφεντικό την άδεια να φύγει νωρίτερα προφασιζόμενη αδιαθεσία. Έκανε μια μεγάλη βόλτα να ηρεμίσει και πήγε σπίτι της. Ο Στέφανος μόλις σχόλασε πήγε κατ' ευθείαν έξω από την πόρτα της παρακαλώντας να τον συγχωρέσει και να του ανοίξει. Η Δανάη άνοιξε την πόρτα θυμωμένη αλλά μόλις αντίκρισε το χαμόγελο του τα ξέχασε όλα. Τον τράβηξε μέσα στο σπίτι και χάθηκαν στη μαγεία του πάθους τους.

Ένα του βλέμμα ή ένα του άγγιγμα και γινόταν υποχείριο του. Ήταν εξαρτημένη και δε μπορούσε να κάνει πίσω. Εκείνος εισέπραττε όλη αυτή την αδυναμία που του είχε και άρχισε να το εκμεταλλεύεται. Κάθε φορά που η ζήλεια κυριεύε το μυαλό του, φρόντιζε να μη χάνει

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

ευκαιρία και να της δίνει δικαιώματα. Η Δανάη γινόταν έξαλλη και ξεκινούσαν νέοι καυγάδες.

«Μιλάς εσύ που χαριεντίζεσαι με την κάθε καινούργια σερβιτόρα που πιάνει δουλειά στο μαγαζί;»

«Παίρνω μαθήματα από σένα!»

«Εμένα είναι η δουλειά μου να είμαι ευγενική με τον κόσμο!»

«Ναι; Και τότε γιατί δεν κάθεται και στα τραπέζια τους να κονομήσει περισσότερα το αφεντικό;»

«Άντε πνίξου Στέφανε!»

Από εκείνο το βράδυ που είχαν τον τελευταίο τους καυγά, εκείνος άρχισε να χάνεται. Δεν ξαναπήγε σπίτι της, δεν την έπαιρνε τηλέφωνο και αν απαντούσε στα μηνύματα της, το έκανε μονολεκτικά. Στο μαγαζί αφοσιωνόταν στη δουλειά του και ήταν απόμακρος. Η Δανάη άφησε να περάσει λίγος καιρός και αφού δεν έβλεπε βελτίωση αποφάσισε να πάρει την κατάσταση στα χέρια της.

Ντύθηκε ζεστά και βγήκε από το σπίτι. Ο παγωμένος αέρας του Νοεμβρίου τη χτυπούσε στο πρόσωπο. Περπάτησε μέχρι το Πολυτεχνείο και τον περίμενε στην είσοδο. Δέκα λεπτά αργότερα τον είδε να βγαίνει. Την πλησίασε και ήταν ολοφάνερη η δυσφορία στο πρόσωπο του.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;»

«Καλά, μη χαίρεσαι τόσο πολύ που με βλέπεις! Ήρθα να μιλήσουμε.»

«Για ποιο θέμα;»

«Έχουμε χωρίσει και έχεις ξεχάσει να με ενημερώσεις;»

Εκείνος δε μιλούσε.

«Μπορείς σε παρακαλώ να μου εξηγήσεις τη συμπεριφορά σου;»

«Ξενέρωσα!»

Η Δανάη κοκάλωσε. Δε περίμενε μια τόσο απότομη και λυτή δήλωση.

«Αυτό σε ελεύθερη μετάφραση λέγεται σε βαρέθηκα; Δε σε γουστάρω πια; Κατάφερα να σε χωρίσω από τον άλλον και τώρα δε βρίσκω κάτι ενδιαφέρον;»

«Δε ξέρεις τι λες.»

«Ενώ εσύ που ξέρεις; Γιατί δε μου λες να μάθω κι εγώ;»

«Δεν έχω να σου πω τίποτα.»

Ενεργοποιήθηκε ο εγωισμός της.

«Ξέρεις κάτι; Ούτε και με ενδιαφέρει να μάθω!»

Γύρισε την πλάτη της και έφυγε. Πήγε επιτόπου στο μαγαζί και δήλωσε παραίτηση. Μπήκε στο σπίτι της και άρχισε να πίνει. Τρεις ώρες αργότερα μιλούσε μόνη της, γελούσε και έκλαιγε μαζί. Κάλεσε την Αιμιλία στο τηλέφωνο τραυλίζοντας για να της πει τα νέα και η κοπέλα κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες να βγάλει κάποια άκρη από τα λεγόμενα της φίλης της.

Μόλις έκλεισαν το τηλέφωνο η Αιμιλία πήρε την Αννέτα και της εξήγησε την κατάσταση. Εκείνη με τη σειρά της έτρεξε στο σπίτι της Δανάης και χτύπησε το κουδούνι. Η όψη της κοπέλας που της άνοιξε την πόρτα δεν έμοιαζε σε τίποτα με αυτήν της φίλη της. Μπήκε στην κουζίνα και της έφτιαξε έναν καφέ σκέτο. Την

παρέσυρε στο μπάνιο και τη βοήθησε να γδυθεί και να μπει στη μπανιέρα. Την έπλυνε και την έντυσε σα να ήταν μωρό. Της έδωσε με το ζόρι να πιει τον καφέ και την έβαλε να ξαπλώσει. Περίμενε δίπλα της μέχρι να την πάρει ο ύπνος και αφού πήρε όλα τα μπουκάλια με τα ποτά σε μια σακούλα, έκλεισε την πόρτα φεύγοντας.

Το πρωί που ξύπνησε η Δανάη, ήταν ένας άλλος άνθρωπος. Ένοιωθε πολύ λυπημένη αλλά δεν είχε σκοπό με τίποτα να επαναλάβει τη κατάντια της προηγούμενης μέρας. Είχε και μια αξιοπρέπεια. Ήπие τον καφέ της, ντύθηκε και πήγε για μάθημα. Αποφάσισε να δώσει περισσότερη βάση στις σπουδές της. Τα βράδια η έλλειψη του Στέφανου ήταν πιο δυνατή αλλά έβρισκε διέξοδο στη μελέτη.

Αληθινή αγάπη...

Πέρασε ενάμισης χρόνος μέχρι να καταφέρει να τον ξεπεράσει εντελώς και αυτό έγινε με τη βοήθεια του Άγγελου.

Ήταν καλοκαίρι. Τέλειωσε την εξεταστική και έφυγε για Κόρινθο.

«Καλώς το κορίτσι μου!» την καλωσόρισε η μητέρα της και την έσφιξε στην αγκαλιά της. «Άντε! Ένας χρόνος έμεινε μόνο! Κοίτα να διαβάζεις να το πάρεις το πτυχίο σου. Μην αρχίσεις να χρωστάς κι εσύ μαθήματα όπως κάνουν άλλοι!»

«Ναι βρε μαμά, θα το πάρω. Καφέ έχει; Που με πήρες από τα μούτρα ακόμα δεν ήρθα...»

«Εγώ θα σου φτιάξω, έλα κάτσε. Νίκο! Ήρθε το παιδί!»

Ο πατριός της μπήκε στην κουζίνα και η Δανάη έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Κάθισαν να πίνουν τον καφέ τους και να τα πούνε.

«Θέλω να σας μιλήσω.» άρχισε να λέει η Δανάη.

«Ωχ! Τι θα ακούσουμε τώρα;» αναρωτήθηκε η Μαργαρίτα.

«Τίποτα μαμά, δεν είναι κάτι τραγικό. Λοιπόν, έχω σχεδόν ένα τρίμηνο μπροστά μου μέχρι να ξαναγυρίσω στην Αθήνα. Όσο καιρό δούλευα εκεί κατάφερα να μαζέψω ένα μικροποσό για να μπορέσω κάποια στιγμή να πάρω ένα αυτοκίνητο. Αυτό που θέλω από σας είναι να μου βρείτε μια καλή σχολή οδηγών εδώ στη Κόρινθο και μια δουλειά για το καλοκαίρι. Μόλις επιστρέψω του χρόνου κοιτάμε και για αμάξι. Πιστεύω πως θα έχω συμπληρώσει όσα χρειάζονται.»

«Αυτό ήταν όλο;» ανακουφίστηκε η μητέρα της.

«Ωραία όλα αυτά...» πήρε το λόγο ο Νίκος.
«Αλλά εγώ έλεγα μήπως καταφέρναμε να πάμε
καμιά δεκαριά μέρες διακοπές φέτος.»

«Τέλεια! Να πάρεις τη μαμά και να πάτε όπου
θέλετε! Εγώ θα μείνω να δουλέψω.»

«Εντάξει, ότι θες. Για τη σχολή οδηγών δε το
συζητάμε, θα πάμε μαζί αύριο κιόλας στο φίλο
μου το Γιώργο. Όσο για τη δουλειά... εμείς τι
ξέρουμε από ωδεία; Εσύ μόνη σου πρέπει να
ψάξεις. Μήπως να έκανες ιδιαίτερα πιάνου σε
παιδάκια;»

«Ποια ωδεία; Σε καφετέρια θέλω να
δουλέψω.»

«Γιατί;» απόρησε εκείνος.

«Γιατί πρώτον είναι καλοκαίρι και οι σχολές
έκλεισαν. Επίσης θέλω να πάρω πρώτα το πτυχίο
μου και μετά να ασχοληθώ επαγγελματικά με τη
μουσική. Το ίδιο ισχύει και για τα ιδιαίτερα.
Χωρίς πτυχίο; Παράνομα;»

«Εντάξει τότε. Θα κοιτάξω από αύριο μέσω
κάτι γνωστών που έχω.»

Την επόμενη μέρα πίνανε καφέ στο γραφείο του φίλου του που είχε τη σχολή οδηγών.

«Θα ξεκινήσουμε από αύριο κιόλας γιατί τον Αύγουστο κλείνουμε και έχουμε μόνο ενάμιση μήνα στη διάθεση μας και για τα θεωρητικά και για την πρακτική εξάσκηση.» δήλωσε ο Γιώργος.

Τακτοποίησαν τα απαραίτητα χαρτιά και ο Νίκος ανέφερε συμπτωματικά πάνω στην κουβέντα για τη δουλειά που έψαχνε η Δανάη.

«Ο Αδερφός μου!»

«Τι ο αδερφός σου;»

«Ο αδερφός μου έχει ένα καφέ – εστιατόριο στην Αλμυρή.»

«Στην Αλμυρή;» αντέδρασε η Δανάη. «Δεν είναι λίγο μακριά;»

«Ε και; Εγώ θα σε πηγαινοφέρνω με το αυτοκίνητο.» απάντησε ο Νίκος.

«Σταθείτε να του κάνω ένα τηλεφώνημα.» προθυμοποιήθηκε ο Γιώργος. Κάλεσε τον αδερφό του και τον ρώτησε αν ζητούσε προσωπικό στο μαγαζί και του εξήγησε σχετικά

με τη Δανάη. Το ραντεβού κλείστηκε για το ίδιο απόγευμα στις επτά να μιλήσουν από κοντά.

Το μαγαζί ήταν όμορφα διακοσμημένο και με πολύ γούστο. Ένας μεγάλος δρόμος το χώριζε από τα τραπεζάκια που ήταν ταξινομημένα δίπλα στο κύμα. Ο Παναγιώτης ο αδερφός του Γιώργου και ιδιοκτήτης του καταστήματος πήγε κοντά τους και τους συστήθηκε. Τους ρώτησε τι καφέ πίνουν και αφού τους σέρβιρε ο ίδιος κάθισε μαζί τους να συζητήσουν.

«Ηρθες την πιο κατάλληλη στιγμή.» δήλωσε στη Δανάη. «Έχω μείνει από σερβιτόρα και τρέχω πανικόβλητος. Έχω δύο παιδιά που δουλεύουν στο εστιατόριο, αλλά η καφετέρια έχει μείνει χωρίς επίβλεψη και κοντεύω να χάσω και τους μόνιμους πελάτες μου!» αστειεύτηκε.

Η Δανάη του είπε για την προϋπηρεσία της στην Αθήνα και πόσο καιρό είχε σκοπό να μείνει στη δουλειά. Αφού κανόνισαν το ωράριο εργασίας και το οικονομικό, ο Παναγιώτης στράφηκε σε ένα σερβιτόρο του εστιατορίου.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Άγγελε! Έλα λίγο σε παρακαλώ!»

Ο νεαρός έφτασε στο τραπέζι τους και καλησπέρισε τη Δανάη και το Νίκο.

«Πάρε τη Δανάη μέσα και δείξε της δυο τρία βασικά πραγματάκια και φρόντισε να πάει μερικές παραγγελίες.»

Ο Νίκος καμάρωνε την κόρη του εν ώρα εργασίας και ο Παναγιώτης έδειχνε κάτι περισσότερο από ικανοποιημένος.

«Καταλαβαίνω πως την σπουδάζεις μετά κόπων και βασάνων αλλά οφείλω να σου πω πως αυτό το κορίτσι είναι γεννημένο για αυτή τη δουλειά!»

«Ναι, αυτό μου έλειπε!» απάντησε ο Νίκος και γέλασαν και οι δύο.

Ο Παναγιώτης χρειαζόταν και δεύτερη κοπέλα για την καφετέρια όμως η Δανάη του απέδειξε από την πρώτη κιόλας μέρα πως έκανε από μόνη της για τρεις! Ήταν τόσο γρήγορη και συγκροτημένη στη δουλειά της που είχε τα πάντα

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

τακτοποιημένα και πολλές φορές προλάβαινε και βοηθούσε και στο εστιατόριο.

Κάθε απόγευμα ο Νίκος την πήγαινε στην Αλμυρή και το βράδυ την περίμενε με το αυτοκίνητο έξω από το μαγαζί μέχρι να σχολάσει.

Ο Άγγελος την ερωτεύτηκε από την πρώτη στιγμή που την είδε, όμως προσπαθούσε να είναι συγκρατημένος με τα συναισθήματα του. Δεν ήταν πολύς καιρός που είχε βιώσει κι αυτός μια ερωτική απογοήτευση. Ήταν πολύ ευαίσθητο παιδί και φοβόταν μη ξαναπληγωθεί.

Η Δανάη προσπαθούσε να είναι προσηλωμένη στη δουλειά της και μόνο, όμως κάθε φορά που την πλησίαζε ο Άγγελος, ένιωθε έναν ηλεκτρισμό να διαπερνάει όλο της το κορμί.

Μια βδομάδα άντεξαν μόνο να πνίξουν τα συναισθήματα τους.

Ένα βράδυ που είχε χαλαρώσει η πολλή δουλειά, ο Άγγελος αποφάσισε να κάνει την πρώτη κίνηση.

«Κόρινθο μένεις;»

«Ναι. Τώρα το καλοκαίρι. Το χειμώνα σπουδάζω στην Αθήνα.»

«Αλήθεια; Τι;»

«Μουσικών σπουδών, είμαι στο πτυχίο. Εσύ;»

«Εγώ σπουδάζω χημικός στην Κρήτη. Στο Ηράκλειο. Στο πτυχίο είμαι κι εγώ. Κανονικά θα έπρεπε να έχω τελειώσει τώρα αλλά καθυστέρησα λόγω στρατού... Και, τα καλοκαίρια δουλεύω εδώ. Οι γονείς μου μένουν στην Κόρινθο αλλά έχουμε και εξοχικό στο Γαλατάκι.»

«Εδώ; Πάνω από τα Λουτρά;»

«Ναι. Και για να μην τρέχω στη Κόρινθο μένω εδώ. Όμως απόψε θα πάω στους γονείς μου. Θες να πάρεις τον πατέρα σου ένα τηλέφωνο να μην έρθει να σε πάρει; Να γυρίσουμε μαζί.»

«Δε θέλω να σε βάλω σε κόπο...»

«Ποιός κόπος; Αφού θα πάω που θα πάω, να μη ταλαιπωρείται και ο άνθρωπος.»

«Εντάξει!»

Από εκείνο το βράδυ τη συνόδευε καθημερινά στο σπίτι της. Παρόλο που δεν είχε καμία διάθεση να μένει με τους γονείς του, άφησε το εξοχικό μόνο και μόνο για να επιστρέφει μαζί της τα βράδια.

«Τα πρωινά τι κάνεις;» τη ρώτησε κάποια στιγμή.

«Καθημερινές δώδεκα με δύο κάνω εντατικά μαθήματα οδήγησης. Όλες τις υπόλοιπες ώρες... βαριέμαι!» πρόφερε χαμογελαστή.

«Α! Τόσο καλά! Θες να έρθω αύριο που είναι Σάββατο να σε πάρω να πάμε για μπάνιο;»

«Και το ρωτάς; Φυσικά και θέλω!»

«Κατά τις έντεκα;»

«Ναι, μόνο μη πάμε στα Λουτρά της Ωραίας Ελένης, σε παρακαλώ. Είναι πολύ παγωμένη η πηγή, δεν το αντέχω τόσο κρύο το νερό.»

«Όχι μην ανησυχείς! Στις Κεχριές θα πάμε.»

«Ωραία!»

Από τις εννέα το πρωί που την ξύπνησε η μητέρα της, η Δανάη διέκρινε μια περίεργη

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

συμπεριφορά. Η Μαργαρίτα χαμογελούσε
ανεξήγητα και κοιτούσε συνεχώς το ρολόι.

«Μαμά, συμβαίνει κάτι; Γιατί κοιτάς πάλι την
ώρα; Θα πας κάπου;»

«Όχι καλέ, που να πάω; Μήπως να ακύρωνες
κι εσύ το ραντεβού σου σήμερα;»

«Δεν είσαι με τα καλά σου! Για ποιο λόγο;»

«Δε θες να κάτσουμε εδώ παρεούλα;» τη
ρώτησε κρυφογελώντας η μητέρα της.

«Γιατί κάθε μέρα τι κάνουμε; Μαμά τι
συμβαίνει;»

Το κουδούνι χτύπησε και η Μαργαρίτα
πετάχτηκε να ανοίξει την πόρτα.

«Ήρθε!»

«Ποιος ήρθε;»

Η Αιμιλία εισέβαλε στο χώρο και η Δανάη
άρχισε να τσιρίζει από χαρά. Έπεσε στην
αγκαλιά της φίλης της και εκείνη άρχισε να
διαμαρτύρεται.

«Σιγά παιδί μου! Θα με σκάσεις! Ωραία η
έκπληξη;»

«Ωστε γι αυτό κόντεψε να με τρελάνει η μάννα μου! Συνεννοημένες ήσασταν!»

«Ναι, έφτασα εχθές το βράδυ και πήρα τηλέφωνο τη μαμά σου και συνεννοηθήκαμε να σε ξαφνιάσουμε!»

«Τέλεια! Μαγιά έχεις μαζί; Γιατί σε μια ώρα περίπου θα πάμε θάλασσα.»

«Με ποιους;»

«Με τον Άγγελο.»

«Και ποιον άλλο;»

«Κανέναν άλλο.»

«Περίμενε. Έχετε ξαναπάει για μπάνιο μαζί;»

«Και δε θα στο είχα πει στο τηλέφωνο; Πρώτη φορά θα πάμε κάπου μαζί.»

«Και στο πρώτο σας ραντεβού, εσύ θα πας με την κολλητή σου; Κορίτσι μου είσαι τρελό; Γιατί δε παίρνεις και τη μάννα σου μαζί;» την ειρωνεύτηκε η φίλη της και αμέσως στράφηκε στη μητέρα της. «Συγγνώμη κυρία Μαργαρίτα!»

«Μη ζητάς συγγνώμη κορίτσι μου, μια χαρά τα λες εσύ!»

«Πάμε μέσα να τα πούμε καμιά ωρίτσα μέχρι να έρθει το αγόρι να σε πάρει, εγώ θα μείνω να πιω καφεδάκι με τη μαμά σου και αύριο πάμε μαζί για μπάνιο. Αλλά να του πεις να φέρει και κάνα φίλο του, έτσι;»

«Εντάξει!» συμφώνησε η Δανάη και έβαλαν τα γέλια.

Έφτασαν στη θάλασσα και διάλεξαν ένα ήσυχο μέρος λίγο πιο μακριά από τον πολύ κόσμο. Η Δανάη έβγαλε μια πετσέτα από την τσάντα της και την άπλωσε πάνω στην καυτή άμμο. Με μια κίνηση απαλλάχτηκε από το φαρδύ μακό που φορούσε και έμεινε το σώμα της ελεύθερο, καλυμμένο μόνο με ένα μικροσκοπικό μαγιό. Ο Άγγελος στάθηκε να τη χαζεύει για λίγο και με μια απότομη μεταβολή, έπεσε στη θάλασσα να πνίξει τις επιθυμίες του.

Η Δανάη μπήκε στο υγρό στοιχείο μέχρι τα γόνατα. Ήθελε αρκετό θάρρος για να πάρει την απόφαση να εισχωρήσει στο απέραντο γαλάζιο.

«Τι το σκέφτεσαι; Βούτα!» της φώναξε.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη. Προτιμώ να μπω σιγά σιγά.»

Άρχισε να βρέχει το σώμα της και τελικά κατάφερε να κολυμπήσει και να φτάσει κοντά του.

«Φοβάσαι τη θάλασσα;» απόρησε εκείνος.

«Όχι, απλώς κρυνώνω. Στην αρχή είναι λίγο δύσκολο μέχρι να μπω. Μετά όμως... άλλη αίσθηση!»

Ο Άγγελος της χαμογέλασε όπως θα χαμογελούσε σε ένα παιδί.

«Παραβγαίνουμε;» τη ρώτησε παρασυρόμενος από τη δική της παιδικότητα. «Μέχρι τη σημαδούρα.»

«Θα αστειεύεσαι! Είναι πολύ μακριά.»

«Εντάξει, μέχρι τη βάρκα εκεί πέρα.»

«Πάμε!»

Έφτασε κοντά του με διαφορά λίγων δευτερολέπτων και στηρίχτηκε πάνω του λαχανιασμένη.

«Ωραία ήταν αλλά κουράστηκα. Λέω να βγω.» του είπε έπειτα από λίγο.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Δε σε πειράζει να μείνω εγώ λίγο ακόμα...»

«Όχι βέβαια!»

Η Δανάη βγήκε να απολαύσει τον ήλιο στην αμμουδιά. Τον χάζευε που κολυμπούσε και ένοιωθε σκιρτήματα στην καρδιά της.

Βγήκε από τη θάλασσα και πήγε κοντά της.

«Πρέπει να κόψεις το κάπνισμα. Σε άλλη περίπτωση δε θα κουραζόσουν τόσο γρήγορα.»

«Καλά τα λες αλλά... Εσύ δε καπνίζεις ε;»

«Όχι. Πάω κολυμβητήριο.»

«Φαίνεται!» σχολίασε θαυμάζοντας το σώμα του.

«Το νερό είναι η ζωή μου. Να φανταστείς πως αν δεν περνούσα στο τμήμα χημείας, η επόμενη επιλογή μου ήταν ιχθυοκαλλιέργειες.»

«Αλήθεια;»

«Ναι. Και στη Κόρινθο, στο κέντρο είχα βρει δουλειά σε καφετέρια αλλά προτίμησα το μαγαζί στην Αλμυρή γιατί είναι μπροστά στη θάλασσα.»

«Τότε κάποια στιγμή πρέπει να πάμε στο εξοχικό μου στη βόρεια Εύβοια. Εκεί να δεις θάλασσες!»

Έκατσε δίπλα της και πλησίασε το πρόσωπο της. Τα μαλλιά του ήταν ακόμα βρεγμένα. Δροσερές σταγόνες έπεφταν στο ζεστό κορμί της και την αναστάτωναν. Φιλήθηκαν για πρώτη φορά. Αν τους έβλεπε κάποιος θα μπορούσε να διακρίνει ότι αντάλλαξαν ένα τρυφερό φιλί. Γι' αυτούς που το ζούσαν όμως δεν ήταν έτσι. Αυτό το φιλί είχε δύναμη και βάθος. Η Δανάη ένοιωσε ξανά τον γνωστό ηλεκτρισμό που της προκαλούσε το πλησίασμα του και τραβήχτηκε.

«Λοιπόν; Τι λες ως ειδικός; Υπάρχει χημεία ανάμεσα μας;» τον ρώτησε προσπαθώντας να διώξει την αμηχανία της στιγμής.

«Απόλυτη!» της τόνισε με κάθε ειλικρίνεια και την ξαναφίλησε.

Αποφάσισαν να μη πάνε στα σπίτια τους για φαγητό. Θα πήγαιναν στο εξοχικό του να κάνουν ένα μπάνιο και να αλλάξουν ρούχα, μετά σε μια ταβέρνα για φαί και κατ' ευθείαν για δουλειά. Δεν άντεχαν να χωριστούν τόσο νωρίς.

Η κάθε τους μέρα που περνούσαν μαζί ήταν καλύτερη και ωραιότερη από την προηγούμενη. Ένοιωθαν και οι δύο πως γνωρίζονταν χρόνια. Υπήρχε απίστευτο δέσιμο και μεγάλη οικειότητα μεταξύ τους.

Τα πρωινά μετά την παραλία η Δανάη συνέχιζε τα μαθήματα οδήγησης και τα Σαββατοκύριακα έκαναν εξάσκηση με το αυτοκίνητο του Άγγελου.

Πέρασε με πολύ άνεση και το γιόρτασαν οι δυο τους με ένα βραδινό μπάνιο στη θάλασσα και ένα μπουκάλι κρασί.

Τα βράδια μετά τη δουλειά κατέφευγαν στο σπίτι του στο Γαλατάκι, πριν επιστρέψουν στην Κόρινθο ξημερώματα.

Οι νύχτες τους ήταν μαγικές και οι δύο το καταλάβαιναν πως δεν ήταν μόνο ο έρωτας που τους ενώνει. Μια μεγάλη αγάπη εξελισσόταν ανάμεσα τους και όλα τα “σ’ αγαπώ” που είχε πει στο παρελθόν στο Στέφανο και τον Μάνο, της ακούγονταν ψεύτικα και γελοία μπροστά σε αυτό που ένιωθε για τον Άγγελο.

Δεν άργησε να επιβεβαιωθεί. Ο Οκτώβριος έκανε την εμφάνιση του και έφτασε το βράδυ του αποχωρισμού. Πονούσε ολόκληρη. Το πρωί θα έφευγε ο Άγγελος για το Ηράκλειο και την επόμενη μέρα εκείνη για Αθήνα.

Χαιρέτισαν τους συνεργάτες τους στην Αλμυρή και πήγαν στο εξοχικό του.

«Δε θα δουλέψεις αύριο το βράδυ;» τη ρώτησε.

«Μου είναι αδύνατον! Τίποτα δε θα είναι το ίδιο χωρίς εσένα. Ας μείνω και ένα βράδυ με τους γονείς μου. Θα αργήσουν και εκείνοι να με ξαναδούν.»

«Θα μου λείψεις πολύ. Πάρα πολύ!»

«Εμένα μου λείπεις ήδη.» πρόφερε σιγανά και έβαλε τα κλάματα. Εκείνος βούρκωσε αλλά δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να κλάψει μπροστά της. Έπρεπε να παραμείνει δυνατός για να ηρεμίσει κι εκείνη.

«Καρδιά μου, μη κλαις σε παρακαλώ πολύ. Το ξέρω πως πονάς όσο και εγώ αλλά θέλω να

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

σκεφτόμαστε την επόμενη φορά που θα βρεθούμε.»

«Η οποία θα είναι; Πότε;»

«Το συντομότερο δυνατόν! Ξέρω πως η μάνα μου θα μουρμουράει αν έρχομαι συχνά, γιατί τα έξοδα είναι πολλά για τα εισιτήρια αλλά δε με νοιάζει. Θα προσπαθήσω να έρχομαι κάθε δεκαπέντε μέρες.»

Πράγματι κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο ήταν μαζί. Όποτε δε μπορούσε ο Άγγελος να πηγαίνει στην Αθήνα, η Δανάη έπαιρνε το πρώτο αεροπλάνο για Κρήτη. Τα φοιτητικά τους σπίτια είχαν μετατραπεί σε ερωτικές φωλιές. Απολάμβαναν την κάθε στιγμή τους και της έδιναν αξία και νόημα. Πήγαιναν μεγάλες βόλτες και ανακάλυπταν μαζί νέες περιοχές και ενδιαφέροντα. Έβγαιναν για ποτό, για φαγητό, έπαιζαν μπόουλινγκ, μπιλιάρδο, πήγαιναν κινηματογράφο, θέατρο, σε λούνα παρκ και σε μουσεία. Οι συχνότερες βόλτες τους αφορούσαν τη θάλασσα. Τους άρεσε να ξετρυπώνουν

καινούργιες παραλίες και να κοιτούν τα μεγάλα κύματα. Δεν τους απασχολούσε το κρύο, το μόνο που είχε σημασία ήταν που είχε ο ένας τον άλλο. Ζούσαν, ο ένας για τον άλλο. Δεν είχαν μαλώσει ποτέ και για τίποτα. Ήταν το τέλειο ζευγάρι. Δεν έφθειραν τη σχέση τους με ζήλιες και γκρίνιες. Όταν βρίσκονταν στην Αθήνα, πάντα μετά από μια γεμάτη μέρα, ο Άγγελος ζητούσε από τη Δανάη να του παίξει κάτι στο πιάνο. Εκείνη χωρίς να χάνει καιρό, διάλεγε τα πιο όμορφα κομμάτια και του τα αφιέρωνε.

Ένας ολόκληρος χειμώνας πέρασε με πόνο και λαχτάρα μέχρι την επόμενη φορά που θα βλέπονταν. Η μόνη τους παρηγοριά ήταν αυτές οι όμορφες αναμνήσεις από τις κοινές τους στιγμές.

Έφτασε το καλοκαίρι και είχε έρθει ο καιρός να επιστρέψουν στην Κόρινθο.

Η Δανάη τελείωσε τις σπουδές της και ξενοίκιασε το σπίτι στην Αθήνα. Με δάκρυα αποχαιρέτησε τη φίλη της την Αννέτα. Ένας Θεός ήξερε αν θα ξαναβλέπονταν ποτέ.

Το χρηματικό ποσόν που είχε μαζέψει ήταν αρκετά καλό και ξεκίνησε με τον πατριό της να ψάχνει για το αυτοκίνητο που θα την ικανοποιούσε περισσότερο.

Επισκέφτηκαν τρεις αντιπροσωπίες και έφυγαν απογοητευμένοι. Σε ότι κι αν τους άρεσε, είτε θα ήταν τσουχτερή η τιμή, είτε δε θα πληρούσε τις προδιαγραφές της Δανάης.

«Έλα, μην είσαι έτσι τώρα. Θα βρούμε.» προσπάθησε να την καθησυχάσει ο Νίκος.

«Εγώ το θέλω σήμερα!» πείσμωνσε εκείνη.
«Μήπως έπρεπε τελικά να το πάρουμε από την Αθήνα πριν φύγω;»

«Υπομονή... Να, πάμε και εδώ.»

Σταμάτησαν έξω από μια αντιπροσωπεία και η Δανάη πετάχτηκε έξω από το αυτοκίνητο του Νίκου.

«Αυτό! Αυτό εκεί!»

«Το κόκκινο εκεί πέρα;»

«Όχι, το ασημί δίπλα του!»

Ο υπεύθυνος της αντιπροσωπείας βγήκε έξω αλλά η Δανάη δε του έδωσε καμία σημασία. Ήδη

είχε ανοίξει την πόρτα του μικρού ασημί αυτοκινήτου και είχε εισχωρήσει μέσα. Ο Νίκος γελούσε με την παιδικότητα της κόρης του και αφού συνεννοήθηκε με τον υπεύθυνο για το κόστος και τα απαραίτητα διαδικαστικά, έβαλαν το αμάξι στο χώρο του μηχανικού ελέγχου για να βεβαιωθούν ότι όλα είναι εντάξει.

Η Δανάη κρατούσε την αναπνοή της. Κοιτούσε τον Νίκο στο πρόσωπο και προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει τις εκφράσεις του. Δεν άντεξε και πήγε κοντά του.

«Τι; Δεν είναι καλό;»

«Μια χαρά είναι. Γιατί;»

«Δεν μπορώ να καταλάβω από το ύφος σου, γιατί αυτό ρωτάω. Δηλαδή θα το πάρουμε;»

«Κάτσε εδώ, να το πάω μια βόλτα στο τετράγωνο και θα σου πω.»

Σε αναμμένα κάρβουνα καθόταν η Δανάη μέχρι να επιστρέψει ο Νίκος.

Σταμάτησε μπροστά της και της έκλεισε το μάτι. «Με γεια σου!» της ευχήθηκε και η Δανάη βούρκωσε από χαρά.

Πήγαν στο γραφείο και τακτοποίησαν όλα τα χαρτιά και ο υπεύθυνος χαμογελαστός της έδωσε το κλειδί. Βγήκαν έξω από το κατάστημα και πριν μουν στα αυτοκίνητα τους για να ξεκινήσουν, ο Νίκος μίλησε στην κόρη του.

«Τώρα θέλω να μετριάσεις λίγο τη χαρά σου και να αφοσιωθείς στην οδήγηση. Οι πανηγυρισμοί στο σπίτι!»

«Εντάξει.» αποκρίθηκε η Δανάη σοβαρή.

«Ωραία. Εσύ μπροστά κι εγώ σ' ακολουθώ. Και σιγά σιγά ε;»

Έφτασαν έξω από το σπίτι τους και άρχισαν να κορνάρουν ταυτόχρονα για να βγει η Μαργαρίτα. Ξεσήκωσαν τη μισή γειτονιά βέβαια αλλά λίγο τους ένοιαζε. Η μητέρα της βγήκε ανήσυχη από τα κορναρίσματα που άκουσε αλλά μόλις είδε την κόρη της στο τιμόνι του πρώτου της αυτοκινήτου, άρχισε να πανηγυρίζει.

«Αγάπη μου! Υπέροχο! Καλορίζικο! Καλοτάξιδο! Πάντα με προσοχή θα οδηγείς έτσι; Και ωραίο χρώμα! Νόμιζα ότι θα έπαιρνες

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

κανένα μαύρο! Α, έχει και τέσσερις πόρτες!
Πολύ ωραίο!»

Η Δανάη με το Νίκο είχαν λυθεί στα γέλια.

«Έλα μέσα μαμά, να σε πάω μια βόλτα, εδώ γύρω γύρω.»

«Περίμενε!» αναφώνησε η Μαργαρίτα και μπήκε στο σπίτι. Ένα λεπτό αργότερα βγήκε με μια χούφτα χαρτονομίσματα και κέρματα και τα πέταξε στο εσωτερικό του αυτοκινήτου.

«Τώρα πάμε!» έδωσε εντολή και ξεκίνησαν. Ο Νίκος μπήκε στο σπίτι ήσυχος.

Μόλις επέστρεψαν, η Δανάη πήρε πρώτα τηλέφωνο τον Άγγελο και μετά την Αιμιλία να τους πει τα νέα. Η φίλη της θα ερχόταν στην Κόρινθο την άλλη μέρα το απόγευμα ενώ ο Άγγελος τρείς μέρες πιο μετά.

Το αυτοκινητάκι της έγινε η συντροφιά της μέχρι την ώρα της άφιξης του αγαπημένου της.

Ξανάπιασαν μαζί δουλειά στο μαγαζί στην Αλμυρή με τη συμφωνία πως θα μπορούν να

λείγουν δέκα μέρες μέσα στον Ιούλιο. Ήθελαν να πάνε διακοπές.

Ο Νίκος είχε μαλακώσει σχετικά με το θέμα της Δανάης και των σχέσεων. Έβλεπε ότι το κορίτσι του μεγαλώνει και δε μπορούσε να κάνει διαφορετικά; Ήταν επειδή ο Άγγελος είχε μπει αμέσως στην καρδιά του από το πρώτο εκείνο απόγευμα που τον συνάντησε στην Αλμυρή; Σημασία είχε πως τον συμπαθούσε πολύ και ήταν ο πρώτος φίλος της κόρης του που επέτρεπε να έρχεται στο σπίτι τους όποτε ήθελε.

Μερικές μέρες πριν φύγουν για διακοπές ο Άγγελος με τη Δανάη, μετά το καθιερωμένο τους πρωινό στη θάλασσα, κατέφυγαν για άλλη μια φορά στο εξοχικό του να κάνουν ένα μπάνιο και να ετοιμαστούν για τη δουλειά. Τους περίμενε όμως μια έκπληξη. Οι γονείς του Άγγελου ήταν εκεί. Η Δανάη δίστασε να περάσει στο εσωτερικό του σπιτιού.

«Τι φοβάσαι αγάπη μου; Δεν τρώνε ανθρώπους οι γονείς μου! Ευκαιρία είναι να τους γνωρίσεις και να σε γνωρίσουν.»

Η Δανάη έμεινε απόλυτα ικανοποιημένη από την αντιμετώπιση των γονιών του. Με αγάπη τη δέχτηκαν και της άνοιξαν το σπίτι τους και την καρδιά τους σαν να ήταν δικό τους παιδί.

«Πως και από δω;» ρώτησε ο Άγγελος την ώρα που έτρωγαν το νόστιμο λεμονάτο της μητέρας του.

«Είπαμε να έρθουμε Σαββατοκύριακο να κάνουμε κι εμείς ένα μπάνιο στη θάλασσα, να καθαρίσω και λίγο...» δικαιολογήθηκε η μητέρα του.

«Ωραία, θα έρθετε και από το μαγαζί καμιά βόλτα;»

«Ναι, λέμε να έρθουμε το βράδυ για φαγητό.» επιβεβαίωσε ο πατέρας του.

Το ίδιο απόγευμα η Μαργαρίτα ρωτούσε τον άντρα της... «Νίκο μου, τι να μαγειρέσω για το βράδυ; Από το μεσημέρι δεν περίσσεψε τίποτα.»

«Και γιατί να μαγειρέψεις και δε πάμε έξω να φάμε;»

«Α! ωραία! Πάμε στο παιδί;»

«Στην Αλμυρή; Πολύ ωραία ιδέα. Ετοιμάσου τότε να φύγουμε, να πιούμε πρώτα ένα ουζάκι στο κορίτσι και μετά καθόμαστε δίπλα για φαγητό.»

Μόλις έφτασαν, ο Άγγελος τους ενημέρωσε πως ήταν και οι γονείς του εκεί και έκατσαν όλοι μαζί στο ίδιο τραπέζι.

Η Δανάη και ο Άγγελος αισθάνονταν τόσο χαρούμενοι που έβλεπαν τους γονείς τους να γελάνε και να περνούν καλά μεταξύ τους.

Πριν χωριστούν, η Μαργαρίτα τους κάλεσε να πάνε και στο σπίτι τους μια μέρα, να τους κάνει το τραπέζι. Κανόνισαν για την επόμενη Κυριακή το μεσημέρι για να είναι και τα παιδιά μαζί τους.

Έφαγαν, ήπιαν και αστειεύτηκαν μέσα σε ένα χαρούμενο κλίμα. Αργά το μεσημέρι η Μαργαρίτα πήγε να φτιάξει καφέδες και τα παιδιά χαιρέτισαν και έφυγαν για την Αλμυρή.

Κανόνισαν η επόμενη συνάντηση τους να γίνει στο εξοχικό της οικογένειας του Άγγελου για να

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

ψήσουν στο μπάρμπεκιου, αλλά μόλις θα επέστρεφαν τα παιδιά από τις διακοπές τους.

Η πρώτη τους σκέψη ήταν η Σαντορίνη. Όταν όμως το πληροφορήθηκε η μητέρα της παραλίγο να πάθει κρίση υστερίας.

«Όχι! Αποκλείεται!»

«Γιατί;»

«Γιατί στη Σαντορίνη είναι το ηφαίστειο! Κι αν σκάσει;»

«Τόσα χρόνια δε έχει γίνει κάτι. Εμάς θα περιμένει για να σκάσει; Έλα βρε μαμά! Είναι το πιο ερωτικό νησί. Θέλουμε να δούμε το ηλιοβασίλεμα!»

«Είπα όχι! Δε θα τρέμει εμένα το φυλλοκάρδι μου για να δεις εσύ το ηλιοβασίλεμα! Υπάρχουν και άλλα νησιά ξέρεις! Η Ελλάδα μας είναι η ομορφότερη χώρα και τη δύση του ηλίου τη βλέπεις από παντού! Δε χρειάζεται να πας στη Σαντορίνη!»

Ωχ! Την έπιασε το πατριωτικό της! σκέφτηκε η Δανάη.

«Καλά, καλά! Ηρέμισε, να μιλήσω με τον Άγγελο και θα σου πω.»

Πήγε να πάρει τηλέφωνο τον καλό της ενώ η Μαργαρίτα πίσω της κατονόμαζε όλα τα Ελληνικά νησιά!

«Υπάρχει η Χίος, η Σάμος, η Ικαρία. Θεσ Δωδεκάνησα; Πηγαίνετε Κω, Κάλυμνο. Θέλετε Κυκλάδες; Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Αμοργός.....»

Κατέληξαν τελικά να πάνε λίγες μέρες στη Σίφνο και από κει για μια βδομάδα στη Μήλο.

Οι διακοπές τους ξεκίνησαν από τη στιγμή που πάτησαν τα πόδια τους στο καράβι. Ο ήλιος, η θάλασσα και το απαλό αεράκι, τους έδιναν μια αίσθηση ελευθερίας. Είχαν ότι ήθελαν. Είχαν όλο τον κόσμο δικό τους.

Έφτασαν στο λιμάνι της Σίφνου ελαφρώς ταλαιπωρημένοι και αναζήτησαν αμέσως να νοικιάσουν κατάλυμα να μείνουν. Από το τηλέφωνο είχαν κλείσει δωμάτιο μόνο για το νησί της Μήλου και το μετάνιωσαν που δε

προνόησαν και για τη Σίφνο, καθώς έχαναν χρόνο και κουράζονταν περισσότερο μέσα στη ζέστη.

Ευτυχώς δεν άργησαν να βρουν ένα μικρό δωμάτιο κοντά στο λιμάνι και να αφήσουν τις αποσκευές τους. Έφυγαν αμέσως για την ενοικίαση μιας μικρής μοτοσυκλέτας.

Με αυτήν γυρνούσαν όλο το νησί και θαύμαζαν τις ομορφιές του. Η Δανάη άνοιγε τα χέρια της και ένοιωθε να πετάει. Το δροσερό αεράκι την χτυπούσε στο πρόσωπο και ο ήλιος που άφηναν πίσω τους δημιουργούσε στο δρόμο τη σκιά τους. Σαν αετός ελεύθερος που εντυπωσιάζει με το γυροπέταγμα του.

Έφτασαν στην Απολλωνία και μαγεύτηκαν από την ομορφιά και τη γραφικότητα του τόπου. Επισκέφτηκαν το λαογραφικό μουσείο και αρκετές εκκλησίες καταλήγοντας σε ένα παραδοσιακό ταβερνάκι για φαγητό. Την πρώτη τους μέρα στην ιδιαίτερη πατρίδα του Νίκου Τσελεμεντέ, δε θα μπορούσαν να γευτούν κάτι άλλο παρά μόνο τοπικά εδέσματα.

Μεγάλη εντύπωση τους έκαναν τα αξιοθαύμαστα χειροποίητα κεραμικά που συναντούσαν σε κάθε σημείο του νησιού, προσαρμοσμένα από τους κατοίκους για κάθε περίπτωση.

Επόμενος προορισμός το κάστρο. Σεργιάνισαν στα στενά πλακόστρωτα σοκάκια, θαυμάζοντας τα κατάλευκα παλαιά σπίτια με τα ξύλινα μπαλκόνια και έβγαλαν πολλές φωτογραφίες. Δεν παρέλειψαν να επισκεφθούν το υπαίθριο μουσείο του κάστρου και να αγναντέψουν το απέραντο γαλάζιο του Αιγαίου από κει ψηλά.

Χορτασμένοι από τις τόσες ομορφιές γύρισαν στο δωμάτιο τους να κάνουν ένα μπάνιο και να ξεκουραστούν πριν ξεκινήσουν τη νυχτερινή τους περιπλάνηση.

«Δε σε πειράζει που δε καταφέραμε να πάμε για μπάνιο στη θάλασσα σήμερα;» ρώτησε κάποια στιγμή η Δανάη.

«Όχι, καθόλου. Είδαμε τόσα πολλά πράγματα που νοιώθω ήδη γεμάτος. Αύριο όμως έχω σκοπό

να μην αφήσουμε παραλία για παραλία που να μην εξερευνήσουμε.»

Το επόμενο πρωί η Δανάη ξύπνησε πρώτη. Σηκώθηκε αθόρυβα και ντύθηκε βιαστικά. Άφησε ένα απαλό φιλί στο μάγουλο του και βγήκε ήσυχα από το δωμάτιο. Επέστρεψε δέκα λεπτά αργότερα φορτωμένη με καφέδες, μελόπιτες και κερασόπιτες. Ο Άγγελος είχε ξυπνήσει από το φιλί της και την περίμενε.

«Καλημέρα!»

«Καλημέρα μωρό μου! Ξύπνησες;»

«Τι είναι όλα αυτά;»

«Πρωινό! Έχει έναν φούρνο εδώ δίπλα, εξαιρετικό!»

Εκείνος γέλασε, της πήρε τα πράγματα από τα χέρια και τα ακούμπησε παραδίπλα. Την έκλεισε στην αγκαλιά του. Σε διακοπές βρίσκονταν. Το πρωινό και η θάλασσα μπορούσαν να περιμένουν....

Τις δύο τελευταίες μέρες τους στο νησί, κολύμπησαν στα νερά του Φάρου και της Χερρονήσου, λάτρεψαν τις παραλίες στις

Καμάρες και στα Βρουλίδια, εντυπωσιάστηκαν από τα βράχια της Χρυσοπηγής και αγόρασαν κεραμικά ενθύμια από τον Πλατύ Γυαλό.

Μπήκαν στο καράβι αποχαιρετώντας τον πανέμορφο αυτόν τόπο για να κατευθυνθούν στο νησί της Μήλου.

Εκεί τα πράγματα φάνταζαν πιο μεγάλα αλλά δεν πτοήθηκαν. Είχαν μια ολόκληρη εβδομάδα στη διάθεση τους και το βασικότερο, είχαν ο ένας τον άλλο.

Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού που είχαν νοικιάσει από το τηλέφωνο τους περίμενε στο λιμάνι και τους οδήγησε με το αυτοκίνητο του σε έναν επίγειο παράδεισο. Ένα μικρό σπιτάκι μέσα στα δέντρα τους περίμενε για να ζήσουν ονειρεμένες ερωτικές στιγμές.

Ακολούθησαν το ίδιο πρόγραμμα που είχαν και στη Σίφνο. Τα πρωινά, περιήγηση σε μουσεία και εκκλησίες, αργότερα βουτιές στις μαγευτικές θάλασσες και το μεσημέρι φαγητό σε παραδοσιακά εστιατόρια. Έπειτα λίγη ξεκούραση και το απόγευμα για καφέ και ποτό σε διάφορα

σημεία του νησιού μέχρι αργά το βράδυ. Πήραν το καράβι της επιστροφής γεμάτοι από εικόνες, χρώματα, μυρωδιές και γεύσεις. Ο Αδάμας, η Πλάκα, ο Φυροπόταμος, η Τρυπητή και το Παλαιοχώρι, μερικοί από τους ομορφότερους οικισμούς. Το αρχαίο θέατρο, οι Κατακόμβες και τα αγάλματα που δέσποζαν περήφανα για να θυμίζουν την αρχαία ιστορία του νησιού. Το Σαρακήνικο, ο Παπάφραγκας, η Φυλακωπή, ο Προβατάς και το Τσιγκράδο, από τις πιο εντυπωσιακές ακρογιαλιές. Όλα θα έμεναν για πάντα στην καρδιά και το μυαλό τους. Και μπορεί να μην πήγαν τελικά στη Σαντορίνη, όμως απόλαυσαν το πιο όμορφο ηλιοβασίλεμα από την εκκλησία της Κορφιάτισσας στην Πλάκα.

Κουρασμένοι από το ταξίδι τους, γύρισαν στα σπίτια τους για να ανασύρουν ξανά όσα είχαν ζήσει και να τα περιγράψουν στους γονείς τους. Σιγά σιγά όμως, έπρεπε να αρχίσουν να εγκλιματίζονται στην ιδέα της επιστροφής γιατί από την επόμενη το απόγευμα έπιαναν και πάλι

δουλειά. Ελάχιστα βέβαια τους απασχολούσε αυτό. Η ουσία ήταν να είναι συνεχώς μαζί, είτε στη δουλειά, είτε στη διασκέδαση. Είχαν ήδη αρχίσει να κάνουν σχέδια για το μέλλον. Για μια κοινή ζωή και για μια μεγάλη και ευτυχισμένη οικογένεια.

Σχεδόν ένα μήνα μετά από το τέλος των διακοπών τους, ο Άγγελος αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να μιλήσει στους γονείς του.

«Τη Δανάη την ξέρετε και έχετε δει πόσο πολύ αγαπιόμαστε. Ξέρω πως δεν έχω βρει ακόμα μια σταθερή δουλειά πάνω σε αυτό που σπούδασα, αλλά λέω να μην το καθυστερώ άλλο. Θέλω να της ζητήσω να με παντρευτεί και να επισημοποιήσουμε τη σχέση μας. Θέλω να πιστεύω πως μέχρι να είναι όλα έτοιμα για το γάμο, θα έχω κατασταλάξει και επαγγελματικά.»

Οι γονείς του χάρηκαν με την απόφαση του και του ευχήθηκαν τα καλύτερα.

«Δαχτυλίδι πήρες;» ρώτησε ο πατέρας του.

«Αύριο το πρωί. Θες να έρθεις μαζί;»

«Και το ρωτάς; Τώρα ειδικά που είμαι σε άδεια και κάθομαι...»

Το επόμενο πρωί ο Άγγελος τηλεφώνησε στη Δανάη.

«Ζήτησα άδεια από τη δουλειά και για τους δυο μας για απόψε.»

«Σοβαρά; Γιατί;»

«Θέλω να πάμε για φαγητό το βράδυ. Βασικά θέλω να περάσουμε όλη τη μέρα μαζί.»

«Κι εγώ το θέλω αγάπη μου! Ο Παναγιώτης τι είπε;»

«Δεν έχει πρόβλημα. Εφόσον είναι καθημερινή και δεν έχει πολλή δουλειά, δεν έχει αντίρρηση.»

«Ωραία! Τι λες να κάνουμε;»

«Ότι θες εσύ. Εκτός από το βράδυ που θα σε πάω κάπου που ήδη έχω διαλέξει.»

«Τέλεια! Εγώ έλεγα να πάω για ψώνια σήμερα στο κέντρο. Θέλω να πάρω κάτι ρούχα που έχω δει. Θες να πάμε μαζί;»

«Τι ώρα θα κατέβεις;»

«Τώρα έλεγα να ξεκινήσω.»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Λοιπόν, κάνε εσύ τα ψώνια σου, να πάω κι εγώ σε μια δουλειά με τον πατέρα μου και συναντιόμαστε σε καμιά ώρα να πάμε για καφέ.»

«Ωραία. Σε μια ώρα δίπλα στα ταξί;»

«Ναι, κι αν δεν έχεις τελειώσει με τα ψώνια, συνεχίζουμε μαζί.»

«Έγινε! Σ' αγαπάω!»

«Κι εγώ μωρό μου! Πολύ!»

Πήγε με τον πατέρα του στο κοσμηματοπωλείο και διάλεξαν το δαχτυλίδι. Ένα λαμπερό μονόπετρο τοποθετήθηκε σε ένα βελούδινο κόκκινο κουτάκι και στη συνέχεια στη τσέπη του πατέρα του.

«Παρ' το σπίτι. Θα της το δώσω το βράδυ. Έχω κλείσει για δείπνο σε ένα φοβερό μαγαζί.»

Ο πατέρας του τον αγκάλιασε έξω από το κατάστημα. «Με την ευχή μου!» του είπε συγκινημένος και μπήκε στο αυτοκίνητο του.

«Πρόσεχε μη το χάσεις!» αστειεύτηκε ο Άγγελος και ξεκίνησε με τα πόδια να συναντήσει την αγαπημένη του.

Η Δανάη τον περίμενε στο σημείο που είχαν δώσει ραντεβού. Τον είδε στο απέναντι πεζοδρόμιο να της χαμογελάει.

Δύο στενά πιο μακριά ένας υπάλληλος τσακωνόταν με το αφεντικό του.

«Και πως την έχεις δει; Θα δουλεύω για την ψυχή της μάνας μου; Τα λεφτά μου σου ζητάω! Όχι δανεικά! Δουλεμένα τα έχω!»

«Θα τα πάρεις τα λεφτά σου! Όταν θα τα έχω, θα τα πάρεις! Κάνε λίγο υπομονή, είχα ατυχίες!»

«Δεν είχες ατυχίες! Γκίνια είχες! Νομίζεις πως δε ξέρω πως παίζεις χαρτιά; Με τα δικά μου λεφτά παίζεις!»

«Σε παρακαλώ, κάνε λίγες μέρες υπομονή!»

«Δεν έχω άλλη υπομονή! Τέρμα! Θα σε πάω δικαστικώς!»

Καβάλησε τη μηχανή και έφυγε σαν τρελός!

Την ώρα που ο Άγγελος διέσχιζε το δρόμο, η μηχανή έπεσε πάνω του με φόρα και τον πέταξε αρκετά μέτρα μακριά.

Η Δανάη στρίγγλιζε το όνομα του και έτρεχε προς το μέρος του. Μόλις έφτασε κοντά του και τον αντίκρισε μέσα στα αίματα, δεν άντεξε και κατέρρευσε.

Ωρες αργότερα δε θυμόταν τίποτα. Ούτε πως συνήλθε από τη λιποθυμία, ούτε πως έφτασε στο νοσοκομείο, ούτε πόση ώρα είχε περάσει, ούτε ποιος ειδοποίησε τους γονείς της και την Αιμιλία που ήταν δίπλα της και προσπαθούσαν να τη στηρίξουν. Το μόνο που άκουγε ξανά και ξανά μέσα στο μυαλό της ήταν η φωνή του πατέρα του Άγγελου να την ενημερώνει πως... *Ο θάνατος ήταν ακαριαίος, είπαν οι γιατροί....*

Στην κηδεία του Άγγελου, τρεις ήταν οι τραγικές φιγούρες. Δύο αυτές των γονιών του και μία της Δανάης.

Όλα είχαν παγώσει μέσα της. Σα να μην καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Το μυαλό της αδυνατούσε να δεχτεί την πραγματικότητα. Της ήταν ακατόρθωτο να επικοινωνήσει με τους γύρω της. Ένοιωθε ένα αβάσταχτο πλάκωμα στο

στήθος και έναν φριχτό πόνο στο λαιμό. Έκλαψε πολύ αλλά βουβά. Οι γονείς της ανησυχούσαν πολύ για την κατάσταση του παιδιού τους.

Τις επόμενες μέρες ακολούθησε την ίδια πορεία. Καμία εξέλιξη. Σα να είχε παραιτηθεί από τη ζωή. Η μάνα της την τάιζε και την έκανε μπάνιο. Προσπαθούσε να της μιλάει για διάφορα άσχετα θέματα αλλά δεν έβλεπε καμία αντίδραση στο βλέμμα της κόρης της. Ένα κενό μόνο.

Το ξέσπασμα ήρθε δέκα μέρες αργότερα όταν άκουσε τους γονείς της να συζητούν μεταξύ τους.

Καθόταν στο δωμάτιο της με ένα λούτρινο αρκουδάκι στα χέρια, που της είχε χαρίσει ο Άγγελος και αναπολούσε τις όμορφες στιγμές που έζησαν μαζί, όταν άκουσε τη μητέρα της να μιλάει χαμηλόφωνα.

«Δε θα αργήσει να γίνει το δικαστήριο για αυτόν που τον χτύπησε.»

Τότε η Δανάη μπήκε ουρλιάζοντας στην κουζίνα.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Δεν τον χτύπησε! Τον σκότωσε! Το καταλαβαίνεις; Τον σκότωσε! Και μαζί σκότωσε κι εμένα! Τα όνειρα μας! Όλα! Να σαπίσει στη φυλακή! Αλλά και να πεθάνει ακόμα, τον Άγγελο μου δε θα τον φέρει πίσω!»

Αναλύθηκε σε λυγμούς και ο Νίκος έτρεξε και την πήρε στην αγκαλιά του.

Η Δανάη τον έσπρωξε με δύναμη.

«Άσε με! Αφήστε με και οι δύο! Δε μπορώ να ζω μακριά του! Θέλω να πεθάνω!»

Άνοιξε την πόρτα και έτρεξε στην ταράτσα. Ο Νίκος την πρόλαβε και την έσφιξε πάνω του.

«Δεν είναι λύση αυτό παιδί μου! Έλα να ηρεμήσεις. Καταλαβαίνω απόλυτα τον πόνο σου αλλά ούτε έτσι θα τον φέρεις κοντά σου!»

Η Δανάη συνέχισε να κλαίει στην αγκαλιά του, φανερά πιο ήρεμη.

Είκοσι μέρες μετά τους ανακοίνωσε πως θα πήγαινε να μείνει μόνη της στο εξοχικό στην Εύβοια.

«Είναι το μόνο μέρος που δε προλάβαμε να πάμε μαζί. Τίποτα δεν έχω εκεί που να μου τον

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

θυμίζει τόσο έντονα και είναι ο μόνος τρόπος που πάντα με ηρεμούσε.»

«Ναι, αλλά εμείς φοβόμαστε.» αποκρίθηκε η Μαργαρίτα.

«Τι; Να μη κάνω κακό στον εαυτό μου; Όχι, το ξεπέρασα αυτό το στάδιο, μην ανησυχείτε.»

«Τότε να έρθουμε μαζί σου.» πρότεινε ο Νίκος.

«Δεν έχω αντίρρηση. Αλλά εσύ έχεις τη δουλειά σου εδώ. Δεν είστε εσείς το πρόβλημα μου. Η Κόρινθος είναι. Θέλω να φύγω μακριά να απομονωθώ. Θα έρχεστε τα Σαββατοκύριακα. Και το υπόσχομαι, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Θα είμαι εντάξει.»

Οι γονείς της κοιτάχτηκαν και συμφώνησαν με τα μάτια πως δε μπορούσαν να πάνε κόντρα στην επιθυμία της.

Το κουδούνι χτύπησε και η μητέρα της πήγε να ανοίξει. Ο πατέρας του Άγγελου φάνηκε μπροστά τους και τρώμαξαν να τον αναγνωρίσουν. Σαν ένας άλλος που τίποτα δε θυμίζει τον χαμογελαστό και έξω καρδιά

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

άνθρωπο που είχαν γνωρίσει. Φανερά αδυνατισμένος, με πολλά πυκνά γένια και μία λευκή τούφα στα μαύρα του μαλλιά.

«Καλησπέρα σας. Δανάη μου, πως είσαι κορίτσι μου;»

«Απλά υπάρχω.» του απάντησε η κοπέλα ανασηκώνοντας τους ώμους της.

«Έλα κάθισε.» του πρότεινε ο Νίκος.

«Όχι ευχαριστώ. Δε μπορώ να μείνω. Ήρθα μόνο να δώσω αυτό στη Δανάη.»

Έβγαλε από την τσέπη του το βελούδινο κόκκινο κουτάκι και της το έδωσε.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε απορημένη.

«Το είχαμε αγοράσει μαζί με τον Άγγελο λίγα λεπτά πριν το συμβάν. Το ίδιο βράδυ θα πηγαίνατε σε ένα εστιατόριο.»

«Ναι, μου το είχε πει. Είχε πάρει άδεια και για τους δυο μας από την Αλμυρή.» είπε η Δανάη ανοίγοντας το κουτάκι.

Μια αχτίδα φωτός πρόβαλε από το παράθυρο και έκανε αντανάκλαση στο διαμαντένιο πρίσμα,

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

δημιουργώντας ένα πολύχρωμο φάσμα που μπλέχτηκε στα δάκρυα της.

«Θα με ζητούσε σε γάμο...» διαπίστωσε.

«Ναι. Λυπάμαι αν σε αναστάτωσα αλλά όφειλα να στο φέρω. Και ζητώ συγνώμη που δεν το έκανα νωρίτερα αλλά το είχα ξεχάσει εντελώς. Είναι δικό σου, σου ανήκει.»

«Δε θα το βγάλω ποτέ. Σας ευχαριστώ πολύ.»

Του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο. Εκείνος χαιρέτησε και έφυγε.

Στις αρχές του Σεπτέμβρη η Δανάη μετακόμισε μόνιμα στο εξοχικό τους. Φόρτωσε τα απαραίτητα στο αυτοκίνητο της και χαιρέτησε τους γονείς της.

«Γιατί δεν περιμένεις δυο μέρες μέχρι το Σάββατο να πάμε όλοι μαζί, να σε βοηθήσουμε να τακτοποιηθείς;» τη ρώτησε η μητέρα της.

«Που να με βοηθήσετε καλέ μαμά; Στο σπίτι μου;»

«Ε, να καθαρίσω λιγάκι, να αερίσω που είναι τόσες μέρες κλειστό, να σου μαγειρέψω και τίποτα να τρως...»

«Μαμά! Σταματήστε επιτέλους να ανησυχείτε τόσο πολύ! Έχω μείνει μόνη μου πέντε χρόνια στην Αθήνα, μπορώ να συντηρήσω τον εαυτό μου.»

«Εντάξει βρε κορίτσι μου, πειράζει που νοιάζομαι;»

«Όχι, απλά μου συμπεριφέρεστε σα να είμαι ανάπηρη ενώ εγώ προσπαθώ να προχωρήσω!»

«Έχει δίκιο το παιδί!» επενέβη ο Νίκος. «Άσε την ήσυχη Μαργαρίτα. Είναι ολόκληρη γυναίκα πια. Σε δύο μέρες θα πάμε κι εμείς και αν χρειάζεται κάτι θα το κάνουμε. Έτσι Δανάη μου;»

«Έτσι.»

Έφτασε στο εξοχικό αργά το απόγευμα. Κατέβασε τα πράγματα της από το αυτοκίνητο και μπήκε να κάνει ένα μπάνιο. Έβαλε στο ψυγείο λίγα τρόφιμα και λαχανικά που της είχε

δώσει η μητέρα της και πήρε τους γονείς της τηλέφωνο να τους ενημερώσει πως έφτασε καλά. Γέμισε ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί και έκατσε στο πιάνο.

Ευτυχώς που προνόησε ο πατέρας μου και αγόρασε και ένα δεύτερο για το εξοχικό, έτσι δε θα χρειαστεί να μεταφέρω το άλλο από την Κόρινθο. σκέφτηκε.

Έπαιξε για μία ώρα περίπου και ύστερα άνοιξε την τηλεόραση. Πήρε μια κουβέρτα και ξάπλωσε στον καναπέ. Την πήρε ο ύπνος νωρίς και ξύπνησε νωρίς. Ήπие τον καφέ της και σήκωσε τα μανίκια. Έπεσε με τα μούτρα στις δουλειές. Σταμάτησε αργά το μεσημέρι για να φάει κάτι και να συνεχίσει πάλι. Μέχρι το βράδυ είχε τελειώσει τα πάντα και έπεσε κατάκοπη για ύπνο. Το πρωί σηκώθηκε και ένοιωσε διαφορετικά. Της άρεσε που είχε καταφέρει να δώσει μια ευχάριστη νότα στο χώρο. Τα πάντα φαίνονταν καθαρά και είχε κάνει και μια μικρή αλλαγή στα έπιπλα. Μπήκε στην κουζίνα και

έβαλε πολύ καφέ στην καφετιέρα να γίνεται. Σε λίγο θα έφταναν και οι γονείς της.

Το ίδιο έκανε κάθε μέρα. Καταπιανόταν με τις δουλείες του σπιτιού για να μη σκέφτεται αλλά τα βράδια που καθόταν να ξεκουραστεί, χάζευε τις φωτογραφίες της με τον Άγγελο και έκλαιγε σα μωρό παιδί, μέχρι να την πάρει ο Μορφέας γλυκά στην αγκαλιά του και να ξεχαστεί. Πολλά βράδια όμως είχε πεταχτεί τρομαγμένη μέσα στον ύπνο της. Ο ίδιος εφιάλτης τη βασάνιζε πολύ συχνά. Ο Άγγελος μέσα στα αίματα, όπως τον είχε αντικρίσει τη στιγμή του δυστυχήματος, να κείτεται στη μέση του δρόμου, μη μπορώντας να κουνηθεί. Τότε την έπιανε ένας φόβος και άνοιγε όλα τα φώτα. Έβαζε λίγο κρασί και έκανε ένα τσιγάρο για να ηρεμίσει. Κάποιες φορές κατάφερνε να ξανακοιμηθεί, άλλες πάλι όχι. Πονούσε πολύ μέσα της. Αλλά ήταν σίγουρα σε πολύ καλύτερη κατάσταση απ' ότι στο σπίτι της στην Κόρινθο.

Πέρασε πολύς καιρός μέχρι να βρει το θάρρος να ξαναεπισκεφτεί την πόλη που της στέρησε τον

αγαπημένο της. Άρχισε δειλά δειλά να πηγαίνει κάποια Σαββατοκύριακα για να δει τους γονείς της και τη φίλη της όταν δεν μπορούσαν εκείνοι να την επισκεφθούν.

«Οι γονείς του Άγγελου τι κάνουν;» ρώτησε μια μέρα τη μητέρα της.

«Δε ξέρω. Δεν τους έχω δει καθόλου.»

«Γιατί δε πας μια βόλτα καμιά μέρα από το σπίτι τους;»

«Γιατί να πάω Δανάη;» ρώτησε άγρια η Μαργαρίτα.

«Για να δεις τι κάνουν. Δε σε ενδιαφέρει; Εσύ τους συμπαθούσες και κάνατε παρέα.»

«Δεν είπα το αντίθετο!»

«Γιατί θυμώνεις; Δεν καταλαβαίνω, είπα κάτι κακό;»

«Γιατί πιο πολύ απ' όλους με ενδιαφέρει η ευτυχία του παιδιού μου! Πρέπει να προχωρήσεις στη ζωή σου! Όσο ρωτάς για τους γονείς του και ασχολείσαι με ότι είχε σχέση με τον Άγγελο, μένεις κολλημένη εκεί! Δεν το καταλαβαίνεις; Τους συμπαθούσα τους ανθρώπους αυτούς και

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

θα ήμουν πολύ χαρούμενη αν συμπεθερεύαμε,
όμως τα πράγματα άλλαξαν και το μόνο που έχει
σημασία για μένα είναι να είσαι εσύ καλά!»

«Εντάξει, καταλαβαίνω. Μάλλον έχεις δίκιο.
Ίσως είναι καλύτερα να μην έχουμε καμία
επαφή.»

Σιγουριά και ασφάλεια...

Στα είκοσι επτά της πλέον η Δανάη, τέσσερα χρόνια μετά το θάνατο του Άγγελου, απομονωμένη από τον πολύ κόσμο, διέμενε στο εξοχικό τους στη βόρεια Εύβοια και οι μόνες τις ασχολίες ήταν η κηπουρική και το πιάνο. Δύο φορές την εβδομάδα πήγαινε με το αυτοκίνητο της στη Χαλκίδα και έκανε ιδιαίτερα μαθήματα μουσικής σε κάποια παιδάκια, έβλεπε τους συγγενείς της και έκανε τα απαραίτητα ψώνια για το σπίτι. Τα σαββατοκύριακα έρχονταν οι γονείς της και πολλές φορές έφερναν μαζί τους και την Αιμιλία. Η φίλη της τα τελευταία δυο χρόνια είχε

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

δεσμό με ένα παλικάρι, τον Σοφοκλή και
ετοιμάζονταν να αρραβωνιαστούν.

Κάθε μεσημέρι, όταν ο καιρός ήταν καλός
έπαιρνε το βιβλίο της και κατευθυνόταν προς το
ξωκλήσι για να απολαύσει το διάβασμα παρέα με
τους ήχους της φύσης.

Το αυτοκίνητο του σταμάτησε ακριβώς δίπλα
της και εκείνος κατέβασε το παράθυρο για να της
μιλήσει.

«Συγγνώμη...» είπε στη μαυροφορεμένη
κοπέλα που τον κοιτούσε με απορία. «Μάλλον
έχω χαθεί...»

«Που θέλετε να πάτε;»

«Στον Άγιο Ιωάννη το Ρώσο.»

Η Δανάη του χαμογέλασε. «Μάλλον έχετε
χαθεί!» διαπίστωσε κι εκείνη.

«Τώρα; Τι κάνω;»

«Αναστροφή και όλο ευθεία μέχρι να βγείτε
στον κεντρικό. Από κει δεξιά και θα ακολουθείτε
τις ταμπέλες για Προκόπι.»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Ευχαριστώ πολύ. Να υποθέσω πως έχω δρόμο ακόμα;»

«Ναι, έχετε αρκετό δρόμο. Πιστέψτε με όμως αξίζει τον κόπο.»

«Ναι ξέρω, μου το έχουν πει.»

«Δεν είστε από δω σωστά;»

«Όχι, από το Ναύπλιο.»

«Από το Ναύπλιο; Και ήρθατε για τον Αι Γιάννη;»

«Όχι, για μια δουλειά στη Χαλκίδα έχω έρθει από χθες και θα φύγω πάλι αύριο το απόγευμα. Μου είπαν για τον Αι Γιάννη, είχα ελεύθερο χρόνο και είπα να πάω.»

«Καλά έκανες... Συγγνώμη, πέρασα στον ενικό ασυναίσθητα.»

«Καλύτερα! Νοιώθω λίγο άβολα με τον πληθυντικό και τις τυπικότητες... Εσύ εδώ μένεις; Στην ερημιά;»

«Ναι μου αρέσει αυτή η... ερημιά.» απάντησε χαμογελαστή.

«Μιλάμε τόση ώρα και δε σου συστήθηκα. Χριστόφορος.»

«Δανάη. Θυμάσαι πως σου είπα ότι θα βγεις;»

«Ναι, ευθεία, στον κεντρικό δεξιά και ταμπέλες για Προκόπι. Σωστά;»

«Σωστά. Καλό δρόμο και βοήθεια σου.»

«Ευχαριστώ. Να'σαι καλά.»

Ξεκίνησε και την άφησε πίσω του. Της έριξε μια τελευταία ματιά από τον καθρέπτη του αυτοκινήτου. Ήταν πραγματικά πολύ όμορφη. Τρύπωσε στο μυαλό του και δεν έλεγε να τον αφήσει να ησυχάσει.

Την επόμενη μέρα η Δανάη κατέβηκε στη Χαλκίδα από το πρωί. Θα έκανε μερικά ψώνια και ύστερα θα συναντούσε την ξαδέρφη της να πιουν ένα καφέ πριν πάει στο πρώτο ιδιαίτερο μάθημα.

Είχαν δώσει ραντεβού σε μια καφετέρια στην παραλία. Περνώντας έξω από ένα μεγάλο ξενοδοχείο, έπεσε πάνω στο Χριστόφορο.

«Καλημέρα!» του είπε με προφανή χαρά.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Καλημέρα! Και μετά σου λένε να μη πιστεύεις στη μοίρα...» σχολίασε εκείνος και γέλασαν.

«Εδώ μένεις;»

«Ναι. Εσύ; Ψώνια ε;» μάντεψε κοιτώντας τις τσάντες που κρατούσε.

«Ναι και πάω να συναντήσω μια ξαδέρφη μου για καφέ.»

«Μετά τι θα κάνεις; Εννοώ θα ήθελες να πάμε για φαγητό πριν φύγω;»

«Μέχρι τις πέντε το απόγευμα έχω κενό. Ναι, θα μπορούσαμε.»

«Πολύ ωραία! Θέλεις να συναντηθούμε εδώ σε δύο ώρες;»

«Έγινε.»

Δύο ώρες αργότερα καθισμένοι σε ένα κεντρικό εστιατόριο προσπαθούσαν να γνωριστούν καλύτερα.

«Τι ακριβώς κάνεις εδώ στη Χαλκίδα;»

«Έχω έρθει να παρακολουθήσω μια έκθεση που γίνεται σχετικά με τη δουλειά μου.»

«Και τι επαγγέλλεσαι;»

«Έχω κατάστημα με χρώματα στο κέντρο.»

«Στο Ναύπλιο είπαμε ε;»

«Ναι. Έχεις έρθει ποτέ;»

«Ναι, μια φορά με το σχολείο εκδρομή.» είπε
η Δανάη και έβαλε τα γέλια.

«Γιατί γελάς;» απόρησε εκείνος.

«Θυμήθηκα ένα περιστατικό. Ήμουν στην
πρώτη γυμνασίου όταν ήρθαμε στο Ναύπλιο και
θέλαμε να ανέβουμε στο Παλαμήδι. Οι
καθηγητές είχαν πει από την αρχή να είμαστε
όλοι μαζί για να μη χαθούμε αλλά εγώ με την
καλύτερη μου φίλη, την Αιμιλία δεν τους
ακούσαμε. Και... χαθήκαμε!»

«Πως χαθήκατε;»

«Δε ξέρω. Δε θυμάμαι. Πάνε και πολλά χρόνια
από τότε. Νομίζω πως αντί να ακολουθήσουμε
τους υπόλοιπους, βγήκαμε από μια άλλη έξοδο;
Δεν είμαι σίγουρη. Πάντως καταλήξαμε σε ένα
άλλο σημείο, σε έναν κεντρικό δρόμο για την
ακρίβεια ενώ τα λεωφορεία μας περίμεναν κάπου
ψηλά.»

«Κατάλαβα. Και;»

«Και εμείς ψάχναμε εκείνους μέσα στον ήλιο και τη ζέστη, εκείνοι έψαχναν εμάς, δεν υπήρχαν κινητά τότε κι εγώ είχα πανικοβληθεί. Η Αιμιλία ήταν πιο ψύχραιμη. Κάποια στιγμή λοιπόν, θυμάμαι που έκατσα σε ένα σκαλοπάτι και έβαλα τα κλάματα. Φαντάστηκα πως το λεωφορείο θα έφευγε χωρίς εμάς και θα μέναμε όλη νύχτα μέσα στο Παλαμήδι. Τότε ήρθε ένας καθηγητής και μας έβαλε τις φωνές. Μας οδήγησε στο σωστό σημείο για να αντιμετωπίσουμε την αγανάκτηση του οδηγού και των υπόλοιπων συμμαθητών μας.»

«Μάλιστα, άρα δεν έχεις και τις καλύτερες αναμνήσεις από τον τόπο μου.»

«Όχι, μη το λες αυτό! Αν εξαιρέσεις αυτό το σκηνικό, είχα περάσει πολύ ωραία και θυμάμαι χαρακτηριστικά όλα τα μέρη που γνωρίσαμε. Είναι πολύ όμορφη η πόλη σου.»

«Ναι είναι. Και το χωρίο σου είναι πολύ όμορφο, αλλά πολύ ερημιά βρε παιδί μου!»

«Μου αρέσει. Είμαι υπέρ της ηρεμίας. Δε την μπορώ τη βαβούρα.»

«Και μένα το σπίτι μου είναι λίγο πιο έξω από το κέντρο, σε μια ήσυχη γειτονιά αλλά το μαγαζί το ήθελα σε κεντρικό δρόμο για ευνόητους λόγους.»

«Ε, ναι, άλλο η δουλειά. Μια επιχείρηση επιβάλλεται να βρίσκεται σε κεντρικό δρόμο.»

«Εσύ δουλεύεις;»

«Είμαι καθηγήτρια μουσικής. Διδάσκω πιάνο σε παιδάκια.»

«Αλήθεια; Και δουλεύεις σε κάποιο ωδείο;»

«Όχι, στα σπίτια τους πηγαίνω. Δύο φορές την εβδομάδα έρχομαι Χαλκίδα, τις υπόλοιπες μέρες απομονώνομαι στην... ερημιά!» αποκρίθηκε χαμογελώντας.

«Και μένεις μόνη σου;»

«Ναι, οι γονείς μου ζουν στην Κόρινθο.»

«Και ζουν και οι δύο;»

«Οι γονείς μου; Φυσικά και ζουν! Νεότατοι είναι!»

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε ταράξω. Νοιώθω πολύ άσχημα τώρα.»

Η Δανάη τον κοιτούσε παραξενεμένη.

«Διατύπωσα λάθος την ερώτηση. Σε είδα και την πρώτη φορά αλλά και σήμερα που είσαι ντυμένη στα μαύρα και φαντάστηκα πως θα έχεις χάσει κάποιον πολύ δικό σου.»

«Ναι, πριν τέσσερα χρόνια έχασα ένα πολύ αγαπημένο πρόσωπο.»

Του αφηγήθηκε εν τάχει την ιστορία της με τον Άγγελο.

«Λυπάμαι πολύ. Θα πρέπει να τον αγαπούσες πολύ για να κρατάς ακόμα το πένθος.»

«Ότι τον αγαπούσα πολύ αυτό είναι αλήθεια, αλλά τα μαύρα τα φοράω πλέον από συνήθεια και μόνο. Όχι δεν τον πενθώ ακόμα. Θα είναι πάντα μέσα στην καρδιά μου αλλά έχω σκοπό να προχωρήσω στη ζωή.»

«Τότε μάλλον πρέπει να ξεκινήσεις από τα ρούχα.» της είπε μαλακά και την κοίταξε στα μάτια.

Η Δανάη του χαμογέλασε. Κάτι άλλαζε μέσα της όταν τον κοιτούσε. Ένα πέπλο ηρεμίας σκέπαζε την καρδιά της.

«Σου υπόσχομαι πως την επόμενη φορά που θα έρθεις, θα έχω αλλάξει.... ενδυματολογικό χρωματισμό.»

Ο Χριστόφορος ένοιωσε έκπληξη με τη δήλωση της.

«Αλήθεια το λες; Θέλεις να ξαναέρθω;»

«Ναι, πολύ.»

«Χαίρομαι που το ακούω.»

«Μεγάλα παιδιά είμαστε, ας μη κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλο μας.»

«Θες να μου πεις πως νοιώθεις κι εσύ πράγματα για μένα; Γιατί εγώ... από εχθές που σε συνάντησα για πρώτη φορά, δε μπορώ να σε βγάλω από το μυαλό μου.»

«Εγώ δε θα σου πω τίποτα γιατί δε τα πάω καλά με τις μεγάλες κουβέντες. Προτιμώ να δείχνω τα συναισθήματα μου με πράξεις. Το μόνο που μπορώ να σου πω με σιγουριά είναι

πως όταν καταφέρεις να έρθεις ξανά, θα χαρώ πολύ να σε συναντήσω.»

«Μου αρκεί αυτό. Σου υπόσχομαι πως το ερχόμενο Σάββατο θα είμαι εδώ και αυτή τη φορά θα έρθω μόνο για σένα.»

Αντάλλαξαν τηλέφωνα και αφού πλήρωσαν, αποχαιρετίστηκαν και πήρε ο καθένας το δρόμο του.

Η εβδομάδα που πέρασε, για τον Χριστόφορο ήταν γεμάτη ανυπομονησία. Σκεφτόταν διαρκώς τη μορφή της και ένοιωθε πως οι μέρες περνούσαν βασανιστικά αργά. Για την Δανάη τα πράγματα ήταν μάλλον πιο βολικά. Με τόσες μέρες που είχε στη διάθεση της θα προλάβαινε να ανανεώσει τη γκαρνταρόμπα της και να κάνει μια γενική καθαριότητα στο σπίτι. Θα ψώνιζε τρόφιμα για να γεμίσει το ψυγείο και τα ντουλάπια της και θα φύτευε και άλλα όμορφα λουλούδια στον κήπο της για να καλωσορίσει την άνοιξη κυριολεκτικά αλλά και μεταφορικά. Την άνοιξη που έμπαινε και πάλι στην καρδιά της.

Την Παρασκευή το απόγευμα ο Χριστόφορος την πήρε τηλέφωνο και της εξήγησε πως προέκυψε πολλή δουλειά στο μαγαζί για την επόμενη μέρα και η Δανάη ένοιωσε μια μικρή απογοήτευση.

«Δηλαδή δε θα έρθεις τελικά;»

«Ασφαλώς και θα έρθω. Απλά υπολογίζω να είμαι εκεί το απόγευμα.»

«Θέλεις να το αφήσουμε για την ώρα; Είναι πολλές ώρες ταξίδι, δε θέλω να ταλαιπωρηθείς, θα'σαι και κουρασμένος από τη δουλειά....»

«Δεν υπάρχει περίπτωση. Θέλω να σε δω. Δε μπορώ να περιμένω άλλη μια βδομάδα. Θα τα πούμε αύριο το απογευματάκι. Θα σε πάρω μια ώρα πριν φτάσω για να πεις που θες να συναντηθούμε.»

«Το σπίτι μου το θυμάσαι;»

«Ναι, φυσικά.»

«Ωραία, έλα εδώ κατ' ευθείαν. Θα έχω μαγειρέψει να φάμε και θα μείνεις εδώ το βράδυ και την Κυριακή πηγαίνουμε βόλτα στη Χαλκίδα.»

«Έγινε! Τα λέμε αύριο από κοντά.»

Έκλεισαν το τηλέφωνο και η Δανάη πήρε την Αιμιλία για να την πληροφορήσει σχετικά. Είχαν μέρες να επικοινωνήσουν και η φίλη της ζούσε μέσα στην άγνοια.

Έπεσε από τα σύννεφα με αυτά που άκουσε.

«Δε μιλάς σοβαρά!»

«Γιατί;»

«Τον ξέρεις; Πως θα φιλοξενήσεις έναν άγνωστο στο σπίτι σου μες την ερημιά; Με δύο φορές που τον είδες τυχαία;»

«Λες να με σκοτώσει; Πω, πω! Δε το είχα σκεφτεί. Αν μέχρι τη Δευτέρα δεν έχω δώσει σημεία ζωής να έρθετε να σκάψετε στον κήπο μου, μήπως με έχει θάψει εκεί!» την κορόιδευε η Δανάη.

«Καλά! Γέλα εσύ! Εγώ πάντως ανησυχώ!»

«Κι εγώ ανησυχώ! Γιατί τόσα χρόνια φίλες δε μου είχες δείξει ποτέ ότι υποτιμάς τη νοημοσύνη μου!» διαμαρτυρήθηκε σοβαρά.

«Θέμα νοημοσύνης είναι; Τι πρόλαβες να καταλάβεις με μια φορά που βγήκατε ρε Δανάη;»

«Πολλά! Θα δεις στην πορεία ότι δεν έχω πέσει έξω.»

«Μακάρι. Εγώ καλού κακού πάντως θα σε πάρω μερικές φορές τηλέφωνο για να βεβαιωθώ ότι όλα είναι μια χαρά.»

«Κάνε όπως νομίζεις. Μην τυχών και πεις όμως τίποτα στη μάνα μου, σε σκότωσα!»

«Εντάξει, δε θα πω.»

Το Σάββατο από το πρωί η Δανάη μαγείρευε, ετοίμαζε το σπίτι και ταυτόχρονα χόρευε με το ραδιόφωνο στη διαπασών. Νωρίς το μεσημέρι κοίταξε ικανοποιημένη γύρω της και πήγε να ξαπλώσει.

Ο Χριστόφορος έφτασε αργά το απόγευμα και την είδε να τον περιμένει καθισμένη στη βεράντα πίνοντας καφέ. Πάρκαρε το αυτοκίνητο του στη αυλή και εκείνη πήγε κοντά του. Βγήκε από το αμάξι, της άφησε δύο τυπικά φιλιά στα μάγουλα της και της πρόσφερε ένα μπουκάλι κρασί. Δεν πέρασε απαρατήρητο το ανοιξιιάτικο πράσινο φόρεμα της από το βλέμμα του.

«Είσαι πανέμορφη!» της είπε. «Βλέπω κράτησες την υπόσχεση σου.»

«Βέβαια! Έλα, πάμε να καθίσουμε! Παγωμένο καφέ;»

«Επιβάλλεται!»

Ο Χριστόφορος έκατσε να ξαποστάσει και άναψε τσιγάρο. Πέντε λεπτά αργότερα ήρθε και η Δανάη με τον καφέ και ξεκίνησαν να κουβεντιάζουν. Κάθε λέξη τους έφερνε ακόμα πιο κοντά.

Το βραδάκι απόλαυσαν ένα εξαιρετικό δείπνο, στην τραπεζαρία αυτή τη φορά γιατί έξω είχε βάλει ψύχρα και αργότερα έκατσαν μπροστά στην τηλεόραση για να γευτούν το υπέροχο γλυκό ψυγείου που είχε φτιάξει ιδικά για εκείνον. Η κούραση γρήγορα τον νίκησε και άρχισαν να κλείνουν τα μάτια του. Η Δανάη του είχε ετοιμάσει να κοιμηθεί στο παιδικό της δωμάτιο και εκείνη ξάπλωσε στο κρεβάτι των γονιών της.

Ο ήλιος πρόβαλε από το παράθυρο για να δηλώσει την παρουσία του και η Δανάη έσπευσε στην κουζίνα να ετοιμάσει ένα πλούσιο πρωινό.

Ο Χριστόφορος την καλημέρισε και βγήκε στην βεράντα για να θαυμάσει τις ομορφιές που πρόσφερε απλόχερα η φύση. Εκείνη ήρθε πίσω του με ένα γεμάτο δίσκο και τον τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι.

«Έλα, κάθισε.» του πρότεινε.

«Τι είναι όλα αυτά; Συνήθως πίνω μόνο καφέ για πρωί.»

«Να σου πω την αλήθεια κι εγώ το ίδιο. Αλλά σήμερα ήθελα να σε περιποιηθώ.»

«Τιμή μου!» της είπε και της χαμογέλασε.
«Έχεις πολύ όμορφο κήπο!»

«Ευχαριστώ. Μου αρέσουν πολύ τα λουλούδια. Τι θες να κάνουμε σήμερα;»

«Α! Δε ξέρω. Το αφήνω πάνω σου. Όταν έρθεις στο Ναύπλιο θα σε ξεναγήσω εγώ. Σήμερα παίζουμε στο δικό σου γήπεδο...»

«Αν και δεν ασχολούμαι καθόλου με τη μπάλα... εντάξει, αποφασίζω εγώ. Σου αρέσουν τα θαλασσινά;»

«Πολύ!»

«Ωραία!»

Ξεκίνησαν με έναν καφέ στην Ερέτρια και περίπατο στην ακρογιαλιά και κατέληξαν για ούζο και θαλασσινούς μεζέδες σε ένα ουζερί στη Λάμψακο. Τους πήρε το απόγευμα και έπρεπε να γυρίσουν. Ο Χριστόφορος είχε πολύ δρόμο μπροστά του, αν και δεν του ήταν καθόλου εύκολο να την αποχωριστεί.

«Λοιπόν; Θα τα λέμε στο τηλέφωνο;» τη ρώτησε.

«Ναι, εννοείτε. Πέρασες καλά;»

«Υπέροχα! Εσύ;»

«Κι εγώ.»

Έκανε ένα βήμα μπροστά και την πλησίασε αρκετά. Έπιασε με τα δυο του χέρια το πρόσωπο της και την κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια. Τα χείλη τους ενώθηκαν κι εκείνοι αφέθηκαν στη δίνη του φιλιού τους.

«Δυστυχώς πρέπει να φύγω.»

«Ναι, το ξέρω. Να προσέχεις!»

«Θα προσέχω.»

«Να με πάρεις μόλις φτάσεις.»

«Δε θα κοιμάσαι;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Όχι, θα περιμένω. Θα σε σκέφτομαι.»

«Κι εγώ. Για το επόμενο Σάββατο δεν ξέρω ακόμα...»

«Όχι, θα πάω Κόρινθο στους γονείς μου. Αλλά το μεθεπόμενο, αν τα κατάφερνες να ερχόσουν, είναι τα γενέθλια μου.»

«Σοβαρά μιλάς; Θα ερχόμουν έτσι κι αλλιώς αλλά τώρα έχω έναν λόγο παραπάνω!»

Τη φίλησε για άλλη μια φορά και μπήκε στο αυτοκίνητο του. Η Δανάη περίμενε μέχρι να δει τα φώτα του να χάνονται από τα μάτια της και μπήκε στο σπίτι. Πήρε την Αιμιλία για να την πειράξει.

«Που είσαι εσύ; Δεν είπες πως θα με έπαιρνες συνέχεια για να δεις αν ζω;»

«Είπα τελικά να εμπιστευτώ την κρίση σου και να σταματήσω να υποτιμάω τη νοημοσύνη σου!» της ανταπέδωσε το πείραγμα εκείνη.

«Έτσι ναι, το δέχομαι!»

«Έλα, άσε τα αστεία τώρα και πες μου. Μόνη σου είσαι; Έφυγε;»

«Ναι, μόλις τώρα.»

«Και; Πως νοιώθεις;»

«Όμορφα.»

«Όμορφα που έφυγε;»

«Όχι βρε τρελή, περάσαμε όμορφα εννοώ.»

«Εγώ σε ρωτάω πως νοιώθεις τώρα που έφυγε.»

«Τίποτα. Πως θα έπρεπε να νοιώθω δηλαδή;»

«Μισός άνθρωπος, να θες να πεθάνεις, να κλαις ασταμάτητα;»

«Δεν καταλαβαίνω που το πας.»

«Κάποτε έτσι αισθανόσουν όταν αποχωρίζουν τον Άγγελο και προσπαθώ να καταλάβω αν είσαι ερωτευμένη με το Χριστόφορο.»

«Και τότε γιατί δε με ρωτάς ευθέως και κάθομαι και ακούω όλες αυτές τις βλακείες τόση ώρα; Λοιπόν, καταρχήν να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Αυτό που έζησα με τον Άγγελο δε πρόκειται να το ξαναζήσω, ακόμα κι αν... δοκιμάσω όλους τους άντρες του πλανήτη. Μόνο με εκείνον ήταν έτσι. Τώρα, με το Χριστόφορο δεν ξέρω αν είμαι ερωτευμένη, πάντως είμαι σίγουρα χαρούμενη,

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

περνάμε υπέροχα και θέλω πολύ να τον ξαναδώ σύντομα. Αλλά τα κλάματα, όχι δε θα τα βάλω.»

«Ωραία. Αυτό μου αρκεί φιλενάδα μου. Θέλω να είσαι χαρούμενη.»

Οι δύο βδομάδες που μεσολάβησαν ήταν και για τους δύο ένα μικρό βασανιστήριο. Ανυπομονούσαν για την ημέρα που θα συναντιούνταν και πάλι, ενώ μιλούσαν καθημερινά στο τηλέφωνο. Η Δανάη ένοιωθε μια ασφάλεια στο άκουσμα της φωνής του και όσο κι αν δεν ήθελε να το παραδεχτεί, ήταν ερωτευμένη τελικά. Οι φωτογραφίες του Άγγελου είχαν μπει από καιρό σε ένα κουτί καλά κρυμμένο σε ένα ράφι ψηλά στην ντουλάπα, μαζί με κάποια μικροδωράκια που της είχε χαρίσει και όλα τα ενθύμια από τις διακοπές τους. Το δαχτυλίδι του όμως είχε υποσχεθεί πως δε θα το έβγαζε ποτέ από το χέρι της.

Ξημέρωσε η μέρα των γενεθλίων της. Πρώτος την πήρε ο Χριστόφορος να της ευχηθεί και να

την ενημερώσει πως ξεκινούσε από το Ναύπλιο. Δεν θα πήγαινε καθόλου στο μαγαζί του. Η μέρα ήταν αφιερωμένη στη Δανάη.

Έστρωσε το κρεβάτι της και πήγε στην κουζίνα να φτιάξει καφέ. Κάθισε στη βεράντα και άναψε τσιγάρο. Είδε την πόρτα της αυλής να ανοίγει και το αυτοκίνητο των γονιών της να μπαίνει μέσα. Ξαφνιάστηκε. Πήγε κοντά και τους αγκάλιασε.

«Εκπληξη! Χρόνια σου πολλά μωρό μου!» της ευχήθηκε η μητέρα της.

Και τώρα; Τι κάνουμε; αναρωτήθηκε μέσα της.

Τη φίλησε και της ευχήθηκε και ο Νίκος με τη σειρά του και η Δανάη πήγε να κλείσει την πόρτα.

«Περίμενε!» φώναξε η Μαργαρίτα. «Έρχονται κι οι άλλοι!»

«Ποιοι άλλοι;» ρώτησε με τρόμο η Δανάη.

Την ίδια στιγμή φάνηκε το αυτοκίνητο του Σοφοκλή, με την Αιμιλία να χαμογελάει πονηρά για την έκπληξη που της σκάρωσαν.

Οι δύο φίλες αγκαλιάστηκαν και πέρασαν όλοι μαζί στο εσωτερικό του σπιτιού.

Ο Σοφοκλής με την πρόφαση πως έπρεπε να φέρει κάποια πράγματα από το αμάξι, έμεινε πίσω. Την ώρα που ήταν όλοι στην κουζίνα και ετοιμάζαν τους καφέδες, εκείνος μπήκε με μια τούρτα στα χέρια και όλοι άρχισαν να τραγουδούν το γνωστό γενέθλιο τραγούδι. Η Δανάη κρατιόταν με το ζόρι να μη ξεσπάσει σε γέλια. Της φαίνονταν όλοι αστείοι που της συμπεριφέρονταν σα να ήταν παιδί. Έσβησε τα κεράκια και τους φίλησε έναν έναν ξεχωριστά. Έκοψε την τούρτα και τη σέρβιρε μαζί με τους καφέδες έξω στη βεράντα.

Πρώτη η μητέρα της παρατήρησε το ύφος της κόρης της που είχε κάτι απροσδιόριστο.

«Τι έχεις εσύ;»

«Τίποτα.»

«Δε χάρηκες που ήρθαμε;»

«Πως, χάρηκα!»

«Και τι έχουν τα μούτρα σου;»

«Τι έχουν; Απλά δε σας περίμενα.»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Πάντα όμως σου άρεσαν οι εκπλήξεις!»

«Ναι...»

«Πες το! Θα μας σκάσεις! Τι συμβαίνει;»
αγανάκτησε η Μαργαρίτα.

«Απλά περιμένω έναν φίλο μου σε λίγες
ώρες.» ομολόγησε διστακτικά η κόρη της.

Όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω της. Δεν
άντεξε και έβαλε τα γέλια. Πράγματι ήταν όλοι
τους πολύ αστείοι.

«Βλακεία μου! Δεν το σκέφτηκα καθόλου!»
δικαιολογήθηκε η Αιμιλία και η Δανάη της έριξε
μια θυμωμένη ματιά.

«Ακούμε λεπτομέρειες μικρή σουσουράδα!»
είπε ο Νίκος στην κόρη του.

Η Δανάη τους εξήγησε σχετικά με τον
Χριστόφορο και η μητέρα της πετάχτηκε από την
καρέκλα της.

«Τέλεια! Πάμε να ετοιμάσουμε το φαγητό
λοιπόν! Θα έρθει ο άνθρωπος τόσο δρόμο
κουρασμένος κι εμείς καθόμαστε! Κορίτσια
ελάτε να βοηθήσετε!»

Μπήκαν στη κουζίνα αφήνοντας τους άντρες στη βεράντα και ξεκίνησαν το μαγείρεμα ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες της Μαργαρίτας. Και οι δύο κοπέλες μαγείρευαν πολύ καλά αλλά η μητέρα της Δανάης ήταν άπιαστη σε αυτόν τον τομέα.

Λίγη ώρα αργότερα η Δανάη τηλεφώνησε στο κινητό του Χριστόφορου και τον ενημέρωσε για τις εξελίξεις.

Όταν έφτασε τον υποδέχτηκαν όλοι εγκάρδια. Η Δανάη έκανε τις συστάσεις και η κουβέντα τους συνεχίστηκε μέσα σε ένα ευχάριστο κλίμα. Άλλη μια τούρτα τοποθετήθηκε στο τραπέζι, μόνο που αυτή συνοδευόταν από ένα πανέμορφο κόσμημα για το λαιμό. Το απόγευμα μετά το φαγητό πήγαν για καφέ όλοι μαζί στη Χαλκίδα και το βράδυ τους το πέρασαν στην βεράντα του εξοχικού παίζοντας χαρτιά και τάβλι.

Το επόμενο πρωί οι γονείς της Δανάης έμειναν στο εξοχικό ενώ τα δύο ζευγάρια κανόνισαν μια μικρή εξόρμηση μέχρι τους Ωρεούς. Η Μαργαρίτα θα ετοίμαζε το φαγητό για το

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

μεσημέρι και ο Νίκος θα έκανε κάποια μερεμέτια που χρειαζόταν το σπίτι. Αργά το απόγευμα όλοι μαζί αποχαιρέτησαν τη Δανάη και ξεκίνησαν για Κόρινθο. Ο Χριστόφορος έμεινε τελευταίος.

«Συγγνώμη που δε καταφέραμε να μείνουμε έστω και λίγο μόνοι μας.» απολογήθηκε η Δανάη.

«Πέρασα υπέροχα. Σίγουρα θα ήθελα να σε είχα όλο το Σαββατοκύριακο στην αγκαλιά μου, πράγμα που ήταν δύσκολο μπροστά στους γονείς σου, αλλά πραγματικά πέρασα καταπληκτικά! Δε ξέρω αν με συμπάθησαν οι δικοί σου αλλά εγώ τους λάτρεψα.»

«Και εκείνοι. Φάνηκε. Πίστεψε με αν δε σε είχαν συμπαθήσει θα το καταλάβαινα. Και εσύ το ίδιο.» απάντησε η κοπέλα και γέλασαν.

«Μωρό μου, πρέπει να φύγω... θα φτάσω νύχτα και...»

«Καταλαβαίνω. Μην απολογείσαι. Σ' ευχαριστώ για όλα.»

«Το άλλο Σάββατο θα βρεθούμε στην Κόρινθο;»

«Ναι για τον αρραβώνα των παιδιών. Είσαι σίγουρος πως δε ταλαιπωρείσαι να έρχεσαι κάθε βδομάδα;»

«Καμία ταλαιπωρία! Θέλω να μπορώ να σε βλέπω όσο πιο συχνά γίνεται.»

Τη φίλησε με πάθος και ξεκίνησε για το Ναύπλιο.

«Θα περιμένω τηλέφωνο μόλις φτάσεις!» του φώναξε και εκείνος αντί για απάντηση, χτύπησε την κόρνα.

Μπήκε στο σπίτι της και ένοιωσε μια απότομη μοναξιά. Της άρεσε που είχε όλα τα αγαπημένα της πρόσωπα κοντά της αυτές τις δύο μέρες και τώρα το σπίτι ήταν άδειο. Πριν αφήσει τον εαυτό της να πέσει σε μελαγχολία, άνοιξε την τηλεόραση για να ξεχαστεί μέχρι που την πήρε ο ύπνος. Το πρωί είδε στο κινητό της τρεις κλήσεις από τον Χριστόφορο και ένα γραπτό μήνυμα.

Κάποιος δεν άντεξε να περιμένει και κοιμήθηκε.... Έφτασα καλά. Πάω κατ' ευθείαν για ύπνο. Πέρασα υπέροχα! Θα σε δω στα όνειρά μου.

Χαμογέλασε και πήγε να φτιάξει καφέ.

Το επόμενο Σάββατο το ραντεβού είχε δοθεί στην Κόρινθο. Για τον Χριστόφορο αυτό ήταν πολύ πιο βολικό καθώς θα χρειαζόταν να οδηγήσει λιγότερο από μία ώρα μόνο, αλλά ήξερε πως πάλι δεν θα είχαν την ευκαιρία να μείνουν οι δυο τους. Του έφτανε όμως που θα την ξαναέβλεπε. Ήπιαν έναν καφέ στο σπίτι της παρέα με τους γονείς της και στη συνέχεια πήγαν όλοι μαζί στο σπίτι της Αιμιλίας όπου θα γινόταν ο αρραβώνας.

Έφαγαν, ήπιαν και γλέντησαν πριν επιστρέψουν στο πατρικό της για ύπνο. Το πρωί η Δανάη τον ξενάγησε στην πόλη που μεγάλωσε και το απόγευμα πριν φύγει, πήγαν για έναν τελευταίο καφέ με την Αιμιλία και τον Σοφοκλή. Εκείνη έμεινε άλλο ένα βράδυ στους γονείς της και επέστρεψε Δευτέρα πρωί στην Εύβοια.

Η Μαργαρίτα με τον Νίκο συμπαθούσαν πολύ τον Χριστόφορο και τον ευγνωμονούσαν που έγινε η αιτία να πετάξει η κόρη τους τα μαύρα ρούχα από πάνω της. Την είδαν ξανά να

χαμογελάει και ένοιωσαν αισιόδοξοι.
Επηρεασμένοι μάλιστα κι από τον αρραβώνα της
Αιμιλίας, αισθάνονταν πως θα έρθει πολύ
 σύντομα αυτή η στιγμή και για το παιδί τους.

Ο Χριστόφορος κάθε φορά που έβλεπε τη
Δανάη σιγουρευόταν όλο και περισσότερο πως
αυτή είναι η γυναίκα της ζωής του. Η Δανάη από
την μεριά της δεν έμπαινε στη διαδικασία να
σκεφτεί γάμους και παιδιά, θεωρούσε πως είναι
νωρίς ακόμα, όμως ο Χριστόφορος είχε
καταφέρει να μιλάει στην καρδιά της και αυτό
την έκανε να νοιώθει πολύ όμορφα.

Δύο εβδομάδες αργότερα κατάφεραν επιτέλους
να μείνουν μόνοι τους. Η Δανάη είχε ειδοποιήσει
τους γονείς της πως θα φιλοξενούσε για το
διήμερο τον Χριστόφορο, για να αποφύγει τυχών
απρόοπτες επισκέψεις, ενώ εκείνος για άλλη μια
φορά θα ξεκινούσε από το Ναύπλιο νωρίς το
πρωί.

Ο Ιούνιος είχε μπει για τα καλά και οι πρώτες
ζέστες έκαναν την εμφάνιση τους.

Ο Χριστόφορος κατέβηκε από το αυτοκίνητο και η Δανάη έτρεξε να τον υποδεχτεί.

«Είμαστε μόνοι μας;» τη ρώτησε γελώντας.

«Επιτέλους ναι!» πρόφερε ενθουσιασμένη και αγκαλιάστηκαν. «Ελπίζω να μη ξέχασες να φέρεις μαγιό. Θα πάμε για μπάνιο σε λίγο.»

«Και να το ξεχνούσα την πρώτη φορά, θα μου το θύμιζες τις επόμενες δέκα που μου το είπες...» την πείραξε.

Η Δανάη γέλασε και πήρε το σακίδιο με τα ρούχα του και το άφησε στο δωμάτιο με το διπλό κρεβάτι. Δεν υπήρχε λόγος να κοιμηθεί εκείνος ξανά στο παιδικό της δωμάτιο. Αφού ήπιαν καφέ και είπαν τα νέα τους για να ξεκουραστεί λίγο ο Χριστόφορος από το ταξίδι του, η Δανάη έσβησε το φούρνο και ετοιμάστηκαν για τη θάλασσα. Επέλεξαν τα Πολιτικά για το πρώτο τους μπάνιο και ο Χριστόφορος ενθουσιάστηκε με το μέρος.

«Τι έχεις μαγειρέψει;» τη ρώτησε.

«Μπριζολίτσες με πατάτες.»

«Σε πειράζει να τις φάμε το βράδυ και να καθίσουμε εδώ για μεσημέρι;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Κανένα πρόβλημα αγάπη μου, ότι θες.»

«Πως με είπες;»

«Συγνώμη... ασυναίσθητα.»

«Σε παρακαλώ, μη ζητάς συγνώμη και μου το χαλάς! Έτσι θέλω να με λες.»

Αφησαν τα πράγματα τους κάτω από ένα δέντρο και βούτηξαν στο νερό. Έμειναν αγκαλιασμένοι μέσα στη θάλασσα να μιλούν για αρκετή ώρα.

«Πείνασες;» τον ρώτησε. «Θες να βγούμε να στεγνώσουμε για να πάμε για φαγητό;»

«Ναι, πάμε.»

Περπάτησαν μέχρι την ψαροταβέρνα. Στο δρόμο συνάντησαν μια μικρή έκθεση βιβλίου. Η Δανάη αγόρασε δύο μυθιστορήματα και ο Χριστόφορος της διάλεξε άλλα τέσσερα.

«Σ' αρέσει πολύ το διάβασμα ε;» τη ρώτησε.

«Ναι, πάρα πολύ, εσένα;»

«Μπα... δεν είμαι αυτού του σπορ. Καμιά αθλητική εφημερίδα και πολύ μου είναι.»

«Στο σχολείο;»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Ήμουν αστέρι στα μαθηματικά, γι' αυτό ασχολήθηκα με το εμπόριο.»

«Σωστά. Βασική προϋπόθεση τα μαθηματικά.»

Σταμάτησαν έξω από μια ταβέρνα που βρισκόταν μέσα στα δέντρα.

«Σ' αρέσει να καθίσουμε εδώ;»

«Πολύ! Αν έχει και καλό φαγητό...»

«Έχει. Θεωρώ πως είναι ένα από τα καλύτερα μαγαζιά της περιοχής.»

«Είναι πανέμορφα.»

«Αν σου αρέσουν τόσο πολύ τα Πολιτικά, φαντάζομαι τι θα πεις άμα πάμε στη Λίμνη.»

«Πάμε αύριο;»

«Γιατί όχι, θα ξετρελαθείς!»

Διάλεξαν ένα τραπεζάκι στο βάθος και παρήγγειλαν ψάρι και θαλασσινά. Ήπιαν αρκετό ούζο σε σημείο που η Δανάη άρχισε να τραυλίζει. Ο Χριστόφορος είχε καιρό να γελάσει έτσι.

«Μη με κοροϊδεύεις γιατί σε βλέπω να κοιμάσαι το βράδυ στο σπιτάκι του σκύλου!»

«Έχετε σκύλο;»

«Όχι, είχαμε παλιά! Τώρα μας έχει μείνει μόνο το σπιτάκι.» του εξήγησε και γέλασαν δυνατά.

Αργά το μεσημέρι έφτασαν σπίτι και η Δανάη άνοιξε την πόρτα τραγουδώντας. Ο Χριστόφορος έκλεισε την πόρτα πίσω του και τράβηξε τη Δανάη πάνω του με δύναμη. Άρχισαν να φιλιούνται με ένταση καταλήγοντας σε ένα παραλήρημα πάθους. Οι ανάσες τους έβγαιναν καυτές και η αλμύρα της θάλασσας που είχε σκεπάσει τα κορμιά τους μεγάλωνε την αδημονία τους για τη στιγμή της ένωσης τους. Μπήκαν στο μπάνιο και βρέθηκαν κάτω από το ντους να συνεχίζουν το ερωτικό τους παιχνίδι.

Ξάπλωσαν εξαντλημένοι στο διπλό κρεβάτι μέχρι που τους πήρε ένας γλυκός ύπνος. Μέσα στο σκοτάδι ξύπνησε πρώτος και την αναζήτησε. Ξεκίνησαν πάλι ένα ερωτικό ταξίδι με προορισμό την απόλυτη ευχαρίστηση.

Ντύθηκαν και βγήκαν στη βεράντα να απολαύσουν το βραδινό τους με πολύ όρεξη.

«Τώρα πως θα ξανακοιμηθούμε;» αναρωτήθηκε η Δανάη. «Χορτάσαμε ύπνο.»

«Και ποιος σου είπε πως εγώ θέλω να κοιμηθούμε;» τη ρώτησε πονηρά.

Πέρασαν όλο το υπόλοιπο βράδυ αγκαλιά μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Έφτιαξαν έναν καφέ για το δρόμο και ξεκίνησαν για τη Λίμνη.

Έκαναν μια στάση στον Άγιο Ιωάννη Ρώσο για να προσκυνήσουν και συνέχισαν ευθεία στο δρόμο προς Μαντούδι. Άλλη μια στάση λίγα μέτρα πιο μακριά για να αγοράσουν φρέσκα φρούτα και λαχανικά από τα υπαίθρια μανάβικα της περιοχής και αμέσως μετά η Δανάη τον οδήγησε στο ξύλινο γεφύρι που καταλήγει στο μεγάλο πλάτανο. Ο Χριστόφορος στάθηκε μπροστά στο γέρικο δέντρο.

«Τι φοβερό πράγμα είναι αυτό;» ρώτησε με δέος και η Δανάη χαμογέλασε.

«Δεν είναι υπέροχο; Είναι το αρχαιότερο πλατάνι των Βαλκανίων. Η ηλικία του φημολογείται πως υπερβαίνει τα δυο χιλιάδες τριακόσια χρόνια..»

«Σοβαρά;»

«Ναι. Και μη το βλέπεις έτσι, τώρα πια έχει γεράσει. Κάποτε το ύψος του ξεπερνούσε τα τριάντα μέτρα και η σκιά του κάλυπτε τα δύομιση στρέμματα γης. Για να μη σου πω για τους θρύλους που λέγονται για ξωτικά, νεράιδες και διάφορα άλλα...»

Έφτασαν στη Λίμνη από την πρώτη είσοδο και άφησαν το αυτοκίνητο στην αρχή του λιμανιού. Ήθελαν να περπατήσουν. Κολύμπησαν στα ονειρεμένα πράσινα νερά και μάζεψαν λευκές πετρούλες για το εξοχικό. Ήθελε η Δανάη να φτιάξει με αυτές κάποια χωρίσματα ανάμεσα στα λουλούδια του κήπου της.

«Πείνασα. Που θα καθίσουμε;» τη ρώτησε κάποια στιγμή.

«Δε θα καθίσουμε εδώ. Θα πάμε για φαγητό στην άλλη άκρη της παραλίας.»

Γύρισαν στο αυτοκίνητο και οδήγησαν προς τη Μονή Γαλατάκη.

«Έχεις ξαναέρθει από δω; Σίγουρα βγάζει κάπου αυτός ο δρόμος;» αναρωτήθηκε με φανερή αμφιβολία, διασχίζοντας τον πολύ στενό

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

χωματόδρομο, κάτω ακριβώς από ένα τεράστιο πετρώδες βουνό που τους απειλούσε με κατολίσθηση βράχων.

«Φυσικά. Κάνε λίγη υπομονή και θα δεις ένα παραδεισένιο μέρος.»

Πράγματι, στο τελείωμα του δρόμου εμφανίστηκε μπροστά τους μία ταβέρνα ανάμεσα σε βράχους και σε δέντρα, ακριβώς πάνω από τη θάλασσα.

«Λοιπόν; Πως σου φαίνεται;»

«Είναι καταπληκτικά. Σε παραδέχομαι. Με έχεις πάει στα ωραιότερα μέρη.»

Έφαγαν καλά, ήπιαν ελάχιστα και πήραν το δρόμο της επιστροφής. Ο Χριστόφορος έπρεπε να ετοιμαστεί και να την αποχαιρετίσει για ακόμη μια φορά.

«Τι ώρα κλείνεις το μαγαζί τα Σάββατα;» τον ρώτησε η Δανάη την ώρα του αποχωρισμού.

«Γύρω στις δύο το μεσημέρι.»

«Ωραία! Αυτό το Σάββατο, δύο και τέταρτο ραντεβού στο δημαρχείο.»

«Ποιο δημαρχείο;»

«Του Ναυπλίου. Δεν έχετε δημαρχείο εσείς;
Αυτή τη φορά θα έρθω εγώ.»

«Είσαι σίγουρη; Δε θέλω να οδηγείς τόσες
ώρες.»

«Μα δε θα ξεκινήσω από δω. Θα πάω στους
γονείς μου από Παρασκευή βράδυ και την άλλη
μέρα θα έρθω από Κόρινθο.»

«Υπέροχα! Θα σε περιμένω! Απόψε μόλις
φτάσω θα σου στείλω μήνυμα. Μη με περιμένεις
ξύπνια.»

Φιλήθηκαν και χωρίστηκαν για ακόμα μια
φορά.

Άρχισε να γίνεται ψυχοφθόρα όλη αυτή η
αναμονή μέχρι την επόμενη συνάντηση τους και
για τους δύο. Ειδικά μετά από αυτό το διήμερο
που μοιράστηκαν τόσες μαγικές στιγμές. Ο
Χριστόφορος σκεφτόταν πλέον πολύ σοβαρά το
ενδεχόμενο να της ζητήσει να τον παντρευτεί
ενώ η Δανάη άρχισε να φοβάται πως θα τον
χάσει. Πίστευε πως ήταν ζήτημα χρόνου να
κουραστεί εκείνος με όλη αυτή την απόσταση.

Την επόμενη μέρα κιόλας μίλησε στους γονείς του και τους είπε να προετοιμαστούν γιατί την ερχόμενη Κυριακή θα γνώριζαν τη νύφη τους. Η μητέρα του άρχισε να ετοιμάζει λίστες με τα πράγματα που έπρεπε να οργανώσει ώστε να την υποδεχτούν όπως πρέπει.

Την είδε να τον περιμένει έξω από το δημαρχείο και έτρεξε να την καλωσορίσει.

«Είπα να έρθω να βρω το μαγαζί σου αλλά φοβήθηκα μήπως χαθώ πάλι!» του είπε αστεειεύομενη.

«Έλα πάμε για φαγητό κάπου εδώ κοντά και μετά θα σου δείξω και το μαγαζί πριν πάμε σπίτι μου.»

Έκατσαν κάπου όμορφα να γευματίσουν και έκαναν μια μεγάλη βόλτα στην πόλη πριν καταλήξουν σε μια ήσυχη γειτονιά. Το σπίτι του Χριστόφορου ήταν μια μικρή εργένικη γκαρσονιέρα με ελάχιστα έπιπλα εντελώς αταίριαστα μεταξύ τους, παρά ταύτα πεντακάθαρο και πολύ συμπαθητικό.

Έμειναν εκεί μέχρι το βράδυ που βγήκαν για νυχτερινή διασκέδαση και επέστρεψαν λίγο μετά τα μεσάνυχτα για να ξεκουραστούν.

Την επόμενη μέρα λίγο πριν το μεσημέρι σταμάτησαν σε ένα ζαχαροπλαστείο και στη συνέχεια σε ένα ανθοπωλείο για να αγοράσει η Δανάη γλυκά και μία γλάστρα με χρυσάνθεμα για το σπίτι των γονιών του. Η μητέρα του τους περίμενε στην πόρτα και άνοιξε τη ζεστή αγκαλιά της για την όμορφη κοπέλα. Πέρασαν στον κήπο όπου τους υποδέχτηκε ο πατέρας του με την ίδια ζεστασιά και αγάπη. Αφού έφαγαν τα ομολογουμένως νόστιμα και πολλά φαγητά που είχε ετοιμάσει η Ευγενία, η μητέρα του Χριστόφορου, μάζεψε το τραπέζι με τη βοήθεια της Δανάης και σέρβιρε παγωμένη λεμονάδα φτιαγμένη από τα χέρια της. Λίγο πριν τους χαιρετίσουν, η Ευγενία χάθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού και γύρισε κρατώντας ένα κουτί κοσμηματοπωλείου. Πέρασε έναν ολόχρυσο σταυρό στο λαιμό της Δανάης, τη φίλησε στα δυο της μάγουλα και την κοίταξε στα μάτια πριν

μιλήσει. «Είσαι η πρώτη κοπέλα που φέρνει ο γιός μας στο σπίτι για να μας γνωρίσει. Από αυτό και μόνο καταλαβαίνω πόσο σημαντική είσαι για εκείνον. Καλώς όρισες στην οικογένεια μας!»

Η Δανάη σάστισε και κοίταξε τον Χριστόφορο που της χαμογελούσε. Κατάφερε τελικά να πει ένα «Ευχαριστώ πολύ.» πριν δεχτεί και τις ευχές του πατέρα του.

Βγαίνοντας από το πατρικό του, ο Χριστόφορος της ζήτησε συγνώμη για την πρωτοβουλία της μητέρας του. «Σε διαβεβαιώνω πως δεν είχα ιδέα. Εγώ απλά τους είπα πως θα έρθουμε για φαγητό με την κοπέλα μου. Συγνώμη αν σε έφεραν σε δύσκολη θέση.»

«Η αλήθεια είναι πως δεν το περίμενα και ξαφνιάστηκα, αλλά το θεωρώ πολύ γλυκό και συγκινητικό αυτό που έκανε η μαμά σου.»

«Θέλω να σου δείξω κάτι!» της είπε ξαφνικά και την τράβηξε από το χέρι. Περπάτησαν δύο στενά παρακάτω και στάθηκαν μπροστά σε μία μεζονέτα που έγραφε “ΠΩΛΕΙΤΑΙ”.

«Τι είναι αυτό;»

«Αυτό είναι το σπίτι που σκέφτομαι να αγοράσω αν δεχτείς να με παντρευτείς και να έρθεις να ζήσεις μαζί μου. Έχω μιλήσει με τον ιδιοκτήτη και περιμένει την απάντησή μου.»

Η Δανάη τον κοιτούσε αποσβολωμένη και δε μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Ο Χριστόφορος συνέχισε. «Σ’ αγαπάω πολύ και είμαι τρελά ερωτευμένος μαζί σου. Δε μου αρκούν τα Σαββατοκύριακα που σε βλέπω. Θέλω να ξυπνάμε μαζί κάθε πρωί και να σε νοιώθω δίπλα μου συνέχεια. Εσύ με αγαπάς τόσο ώστε να αφήσεις την όμορφη Εύβοια και να έρθεις εδώ για πάντα;»

Η Δανάη του χαμογέλασε. «Ναι.» ψέλλισε.

«Δε σε άκουσα...»

«Ναι!» φώναξε γελώντας και την πήρε στην αγκαλιά του.

«Το Σάββατο θα έρθω επίσημα στους γονείς σου.»

Τη συνόδευσε έξω από το δημαρχείο για να πάρει το αυτοκίνητο της κι εκείνη έφυγε για Κόρινθο για να πει τα νέα στους δικούς της.

Το Σάββατο το απόγευμα συναντήθηκαν στο πατρικό της. Αφού γευμάτισαν με τους γονείς της Δανάης και συζήτησαν όλοι μαζί για τον επικείμενο γάμο τους, ο Χριστόφορος της πέρασε ένα πανέμορφο μονόπετρο στο δάχτυλο της. Η Μαργαρίτα με το Νίκο του χάρισαν ένα ακριβό ρολόι και τους ευχήθηκαν να είναι πάντα αγαπημένοι. Το βράδυ βγήκαν για διασκέδαση παρέα με την Αιμιλία και τον Σοφοκλή. Ήταν κοινή απόφαση να μην κάνουν αρραβώνα αλλά να προχωρήσουν κατ' ευθείαν στο γάμο.

Ένα μήνα αργότερα η Δανάη αποχαιρέτησε τους λιλιπούτιους μαθητές της, εγκαταστάθηκε στη γκαρσονιέρα του Χριστόφορου στο Ναύπλιο και ξεκίνησαν τις προετοιμασίες του γάμου και της αγοράς του νέου τους σπιτιού. Ζήτησαν δάνειο από την τράπεζα το οποίο εγκρίθηκε σχεδόν αμέσως και διάλεξαν τα έπιπλα και τις ηλεκτρικές συσκευές. Η Μαργαρίτα φιλοξενήθηκε από την Ευγενία για μερικές μέρες ώστε να βοηθήσουν και οι δύο γυναίκες τη

Δανάη στο καθάρισμα της μεζονέτας και την τακτοποίηση των επίπλων.

Ο γάμος τους έγινε τη δεύτερη βδομάδα του Σεπτεμβρίου και η Δανάη ήταν η ομορφότερη νύφη που πέρασε ποτέ από την πόλη του Ναυπλίου. Ήταν δική της η απόφαση να γίνει ο γάμος τους στη γενέτειρα του Χριστόφορου. Η δικαιολογία της ήταν πως ήθελε το πρώτο κιόλας βράδυ του γάμου τους να μείνουν στο καινούργιο τους σπίτι. Στην πραγματικότητα όμως, δεν άντεχε να ντυθεί νύφη στην πόλη που έζησε με τον Άγγελο. Την Εύβοια την απέκλισε από την αρχή λόγω της απόστασης. Δεν ήθελε να ταλαιπωρήσει τόσο κόσμο.

Κουμπάροι τους ήταν η Αιμιλία και ο Κωστής, ο καλύτερος φίλος του Χριστόφορου. Η Δανάη τον γνώρισε τις πρώτες κιόλας μέρες που εγκαταστάθηκε μόνιμα στην πόλη τους και τον έβαλε αμέσως στην καρδιά της. Ήταν συμπαθέστατος, ευγενικός και με χιούμορ. Είχε την ίδια ηλικία με τον Χριστόφορο και έκαναν παρέα πολλά χρόνια. Δούλευε οδηγός σε μια

μεγάλη εταιρία καλλυντικών και ήταν παντρεμένος με τη Μαρία, η οποία εργαζόταν και εκείνη στην ίδια εταιρία ως λογίστρια.

Μετά το γλέντι του γάμου που έγινε σε ένα κτήμα λίγο πιο έξω από την πόλη, το ζευγάρι έμπαινε για πρώτη φορά στο νέο τους σπίτι για να ξεκινήσει την έγγαμη ζωή του. Ένοιωθαν πολύ ευτυχισμένοι. Ο Χριστόφορος είχε στο πλάι του τη γυναίκα που αγαπούσε, το σπίτι που επιθυμούσε εδώ και καιρό και μια δουλειά που πήγαινε από το καλό στο καλύτερο. Η Δανάη είχε έναν άντρα που ήταν φανερό πως την αγαπούσε πραγματικά και αισθανόταν κοντά του κάθε στιγμή πλήρη ηρεμία, σιγουριά και ασφάλεια.

Το πρώτο μικρό γκρίζο συννεφάκι φάνηκε στη σχέση τους λίγες μέρες μετά το γάμο τους. Όλο τον καιρό που έτρεχαν με τις προετοιμασίες δεν είχαν συζητήσει καθόλου το θέμα της δουλειάς της Δανάης. Έφτασε λοιπόν η στιγμή να αναζητήσει μια θέση εργασίας στην πόλη του Ναυπλίου. Τα πράγματα όμως δεν ήταν τόσο

θετικά όσο στη Χαλκίδα. Έψαξε σε ωδεία, σε πολιτιστικούς συλλόγους και στα πνευματικά κέντρα της περιοχής, έβαλε και αγγελία για ιδιαίτερα μαθήματα κατ' οίκων, αλλά δεν είδε ανταπόκριση. Οι θέσεις ήταν όλες καλυμμένες και θα έπρεπε να περιμένει τουλάχιστον ένα χρόνο για να πάρει ίσως μια θετική απάντηση.

«Και γιατί σκας; Μείνε σπίτι και όταν προκύψει κάτι...» προσπάθησε να την καθησυχάσει ο άντρας της.

«Αγάπη μου, δε σπούδασα τόσα χρόνια για να μείνω σπίτι. Επίσης αρκετά δε νομίζεις πως απομονώθηκα χρόνια ολόκληρα στο εξοχικό; Ήρθα εδώ για να κάνω μια νέα ζωή, δηλαδή να αλλάξω αυτό που έκανα εκεί μέχρι τώρα και θα κλειστώ πάλι μέσα; Και έπειτα είναι και το οικονομικό. Τόσα χρόνια με συντηρούσαν ουσιαστικά οι γονείς μου. Τα λίγα ιδιαίτερα που έκανα μου πρόσφεραν ελάχιστα χρήματα. Τώρα έχουμε και ένα δάνειο να φέρουμε εις πέρας.»

«Κοίτα μωρό μου, όταν πήρα την απόφαση να αγοράσω το σπίτι, είχα υπολογίσει τα πάντα.

Αυτό σημαίνει πως θα τα βγάλουμε πέρα και χωρίς να πιάσεις εσύ δουλειά. Όσο για το να μην είσαι κλεισμένη... τι να σου πω.; Τόσες αιτήσεις έχεις κάνει, έχει υπομονή, από κάπου θα σε ειδοποιήσουν. Ωστόσο γιατί δεν έρχεσαι στο μαγαζί;»

«Στο χρωματοπωλείο;»

Ο Χριστόφορος νόμιζε πως διέκρινε μια υποτίμηση στον τόνο της φωνής της και πληγώθηκε.

«Ξέρεις, αυτό το χρωματοπωλείο με ζει τόσα χρόνια και με το παραπάνω! Αυτό το χρωματοπωλείο πλήρωσε όλα μας τα έπιπλα και θα μεγαλώσει και τα παιδιά μας όταν έρθουν με το καλό!» είπε έντονα.

«Είπα εγώ το αντίθετο; Γιατί το πήρες στραβά; Απλά θα προτιμούσα να βρω μια δουλειά πάνω στο αντικείμενο μου. Επίσης δε θέλω να δουλεύουμε στον ίδιο χώρο. Φοβάμαι πως αν θα είμαστε μαζί εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο θα βαρεθούμε ο ένας τον άλλο.»

«Εγώ δε συμφωνώ με αυτό αλλά όπως νομίζεις. Εσύ ξέρεις καλύτερα.»

Λίγες μέρες αργότερα είχαν βγει για φαγητό με τον Κωστή και τη Μαρία και το θέμα της δουλειάς τέθηκε προς συζήτηση.

«Γιατί δεν έρχεσαι στην εταιρεία που δουλεύουμε εμείς; Είναι πολυεθνική, άριστο περιβάλλον και τα χρήματα είναι πολύ καλά.» πρότεινε ο Κωστής και αμέσως στράφηκε στη γυναίκα του. «Μαράκι, ακόμα δε ζητάνε προσωπικό στα γραφεία;»

«Ναι, έχουν μείνει δύο κενές θέσεις στο εμπορικό τμήμα.» απάντησε η κοπέλα.

«Βρε παιδιά, εγώ μουσικός έχω σπουδάσει.» διαμαρτυρήθηκε η Δανάη.

«Το ξέρουμε κουμπάρα μου, αλλά αφού δε βρίσκεις κάτι πάνω σε αυτό που έχεις σπουδάσει και αφού θες τόσο πολύ να δουλέψεις... κάνε μία αίτηση, δεν έχεις να χάσεις τίποτα.» κατέληξε ο Κωστής.

«Δε ξέρω...»

«Σκέψου το, κι αν το αποφασίσσεις δώσε μου ένα βιογραφικό σου να το δώσω εγώ η ίδια για να τους μιλήσω κιόλας, θα είναι πιο σίγουρη η πρόσληψη.» της αποκρίθηκε η Μαρία.

Ο Χριστόφορος δε μιλούσε. Κάπνιζε μόνο σκεπτικός. Αργότερα στο σπίτι τη ρώτησε τι αποφάσισε και εκείνη του είπε πως τελικά θα πήγαινε. Της θύμιζε για άλλη μια φορά το ενδεχόμενο του μαγαζιού μα η Δανάη ήταν ανένδοτη.

Μια εβδομάδα αργότερα περνούσε τη μεγάλη πόρτα της πολυεθνικής που ειδικευόταν στον τομέα της αισθητικής. Η Δανάη λάτρεψε τον χώρο από την πρώτη στιγμή. Η μοντέρνα διακόσμηση στα γραφεία, οι τεράστιες τζαμαρίες περιμετρικά και το πάτωμα καλυμμένο από γρανίτη της έδιναν την αίσθηση πως ένας τέτοιος χώρος ήταν ότι θα ήθελε ο καθένας για να δουλεύει ευχάριστα. Οι συνάδελφοι της ήταν όλοι συμπαθητικοί και την υποδέχτηκαν εγκάρδια. Το γεγονός ότι είχε κοντά της και τη γυναίκα του κουμπάρου της ήταν ένα ακόμα

θετικό ώστε να μη νοιώθει αποξενωμένη. Το γραφείο της βρισκόταν δίπλα ακριβώς από το λογιστήριο που εργαζόταν η Μαρία και τις πρώτες μέρες θα το μοιραζόταν με μία συνάδελφο που θα της μάθαινε τα στοιχειώδη για τη δουλειά.

Επέστρεψε στο σπίτι της λίγο μετά τις πέντε το απόγευμα για να αντιμετωπίσει το ανεξιχνίαστο βλέμμα του άντρα της.

«Πως πήγε η πρώτη μέρα;»

«Πολύ καλά. Είμαι ενθουσιασμένη! Έχω και δικό μου γραφείο!»

Ο Χριστόφορος χαμογέλασε.

«Μπράβο. Και τι ακριβώς κάνεις;»

«Είμαι στο εμπορικό τμήμα ειδών κομμωτηρίου. Ξέρεις, βούρτσες, βαφές μαλλιών και τέτοια. Θα μου δίνουν οι πελάτες τις παραγγελίες τηλεφωνικώς και εγώ θα πρέπει να τις στέλνω στην αποθήκη για να δρομολογούνται. Αλλά δεν είναι τόσο απλό όσο ακούγεται. Έχω κι άλλες πολλές δραστηριότητες

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

και επίσης πρέπει να μάθω πάρα πολλούς κωδικούς απ' έξω!»

«Μάλιστα. Δε σε φοβάμαι εσένα, θα τα καταφέρεις μια χαρά. Όμως... θα πρέπει να φέρνεις και δουλειά στο σπίτι;»

«Όχι! Αυτό δε θα το κάνω ποτέ! Έχω και έναν άντρα εδώ...» του είπε και πήγε κοντά του. Ο Χριστόφορος την αγκάλιασε αλλά η Δανάη καταλάβαινε πως δεν ήταν χαρούμενος.

«Τι έχεις; Δεν ήθελες να πιάσω αυτή τη δουλειά, σωστά;»

«Άκου αγάπη μου, χαίρομαι που είσαι χαρούμενη αλλά θα προτιμούσα να έχεις επιλέξει να έρθεις στο μαγαζί μας για να με βοηθάς κι εμένα λιγάκι. Από τη στιγμή όμως που αποφάσισα να σε παντρευτώ, δεσμεύτηκα ταυτόχρονα να στηρίζω και τις επιθυμίες σου.»

«Σ' ευχαριστώ.»

Τέσσερις μήνες αργότερα η Δανάη είχε μάθει τόσο καλά τη δουλειά που ήταν σα να δούλευε χρόνια εκεί μέσα. Ο Χριστόφορος είχε δεχτεί τη

νέα κατάσταση και δε ξαναμίλησε πάνω σε αυτό το θέμα, εφόσον η γυναίκα του ήταν χαρούμενη αλλά δεν έδινε και δικαιώματα για περεταίρω συζητήσεις και παράπονα. Παρά τις πολλές ώρες εργασίας της στη εταιρία, το σπίτι τους έλαμπε από καθαριότητα, υπήρχε πάντα μαγειρεμένο φαγητό στο τραπέζι τους και στα συζυγικά της καθήκοντα ήταν πάντα παρούσα. Θαρρείς πως αυτή η δουλειά αντί να την κουράζει της έδινε επιπλέον ενέργεια.

Ήταν η δεύτερη μέρα που την έπιανε να είναι αφορημένη και άρχισε να ανησυχεί.

«Δανάη μου, σου μιλάω, που ταξιθεύεις;»

«Δε σε άκουσα, συγνώμη, τι έλεγες;»

Άρχισε να του περνάει η ιδέα από το μυαλό πως σκέφτεται κάποιον άλλο.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε εκνευρισμένος.

«Τι εννοείς;»

«Δύο μέρες τώρα είσαι αλλού! Σου μιλάω και δε με ακούς. Περνάω από δίπλα σου και είναι ζήτημα αν με αντιλαμβάνεσαι. Επίσης το πρωί

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

σου έδωσα να φορτίσεις το κινητό μου πριν πας στη μάνα μου.»

«Και;»

«Και πήγα μετά από λίγο να το πάρω και δεν ήταν στο φορτιστή.»

«Και που ήταν;»

«Στο φούρνο! Ευτυχώς που δεν τον είχες ανάψει κιόλας! Έφαγα όλο το σπίτι να το βρω και πήρα τηλέφωνο από το σταθερό και κουδούνιζε πάνω στη σκάρα!»

Η Δανάη έβαλε τα γέλια αλλά ο Χριστόφορος εξακολουθούσε να την κοιτάζει σοβαρός.

«Πλάκα μου κάνεις!»

«Όχι Δανάη, μάλλον εσύ μου κάνεις πλάκα! Πες μου τι συμβαίνει!»

«Ωραία, θα σου πω... Έχω καθυστέρηση.»

«Τι καθυστέρηση;»

«Εγκεφάλου! Τι καθυστέρηση θα μπορούσα να έχω; Περιμένω αύριο να ανοίξουν τα φαρμακεία για να πάρω ένα τεστ.»

«Σοβαρά μιλάς;» πέταξε από τη χαρά του.

«Ναι.»

«Και γιατί είσαι αφηρημένη και σκεπτική; Πες μου τώρα ότι δε θες παιδιά...»

«Το αντίθετο! Φοβάμαι μήπως δεν είμαι έγκυος και απογοητευτώ.»

«Έλα εδώ...» της είπε και την έκλεισε στην αγκαλιά του.

Οκτώ μήνες αργότερα γέννησε την κόρη της. Η ευτυχία τους δε μπορούσε να περιγραφτεί με λέξεις.

Οι μήνες που διένυσε την περίοδο εγκυμοσύνης της ήταν από τους πιο όμορφους της ζωής της. Δεν είχε την παραμικρή ενόχληση, οι μηνιαίες εξετάσεις έβγαιναν άψογες και πήρε ελάχιστα κιλά. Τους δύο τελευταίους μήνες πήρε άδεια από τη δουλειά και ετοίμασαν το παιδικό δωμάτιο. Προσάρμοσαν και το υπόλοιπο σπίτι σε πιο ασφαλείς συνθήκες για το μωρό και εφοδιάστηκαν με τα απαραίτητα για την περίοδο της λοχείας. Τους δύο επιπλέον μήνες της άδειας της μετά τη γέννα, αφοσιώθηκε αποκλειστικά με τη φροντίδα της μικρής και είχε μεγάλη βοήθεια

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

από την πεθερά της αλλά και από την μητέρα της, κυρίως τις πρώτες μέρες.

Ο Κωστής μπήκε μέσα στο μαγαζί του φίλου του και τον βρήκε σκασμένο.

«Καλημέρα!»

«Καλημέρα Κωστή.»

«Καφέ έχει;»

«Δε δουλεύεις;»

«Σαββατοκύριακα; Όχι.»

«Α, ναι...»

«Τι έχεις; Το μωρό καλά;»

«Ναι, μια χαρά.»

«Η Δανάη;»

«Καλά. Ετοιμάζεται να επιστρέψει στη δουλειά.»

«Και γι' αυτό είσαι έτσι;»

«Πίστευα πως μετά τη γέννηση της μικρής δε θα ξαναδούλευε.»

«Γιατί;»

«Ξέρω εγώ; Γιατί έγινε μάνα; Για να μεγαλώσει το παιδί της;»

«Τι αναχρονισμοί είναι αυτοί ρε φίλε; Δηλαδή αν επιστρέψει στη δουλειά δε θα είναι μάνα; Ή μήπως η μικρή δε θα μεγαλώσει; Η μάνα σου δε θα την κρατάει;»

«Ναι.»

«Λοιπόν;»

«Θα προτιμούσα να μείνει σπίτι και να αναλάβει το παιδί η μάνα του και όχι η γιαγιά του, αλλά αφού θέλει τόσο πολύ να εργαστεί ας έρθει στο μαγαζί που χρειάζομαι κι εγώ λίγη βοήθεια εδώ μέσα. Ξέρεις ότι σκέφτομαι να πάρω υπάλληλο;»

«Γιατί δεν έχεις;»

«Όχι τα αγόρια ρε, υπάλληλο για το γραφείο. Τιμολόγια, παραγγελίες και τέτοια. Δεν προλαβαίνω μόνος μου.»

«Ωραία, πάρε υπάλληλο, που είναι το κακό;»

«Το κακό είναι πως της είχες πει για καλά λεφτά στην εταιρία και η Δανάη τόσο καιρό δουλεύει με το βασικό μισθό. Αυτόν που θα δίνω και εγώ στην υπάλληλο. Ουσιαστικά θα μας έρχεται μία η άλλη.»

«Κάτσε, της είχα πει ότι τα λεφτά είναι καλά για μένα που είμαι οδηγός και για τη Μαρία που έχει τρελαθεί στις υπερωρίες. Η Δανάη δε χρειάζεται να κάθεται παραπάνω. Φαντάζεσαι να σου ερχόταν κάθε βράδυ στις οκτώ και στις εννιά όπως η δικιά μου;»

«Ναι, αυτό μου έλειπε!»

«Να σου πω... Τώρα που το σκέφτομαι, αυτός μπορεί να είναι ένας λόγος για να κάνεις τη Δανάη να έρθει στο μαγαζί.»

«Οι υπερωρίες;»

«Όχι ρε, η υπάλληλος. Φρόντισε να βρεις καμία κούκλα πιτσιρικά, να ζηλέψει και θα δεις για πότε έρχεται να σου μπαστακωθεί εδώ μέσα!»

«Άσε μας ρε Κωστή. Οι ζήλιες μου έλειπαν μόνο!»

«Καλά, σκέψου το πάντως.»

Μόνο καλή δεν αποδείχτηκε η ιδέα του φίλου του. Η Δανάη και γύρισε στη δουλειά της αλλά

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

και στο θέμα της υπαλλήλου είχε γνώμη και μάλιστα την εξέφρασε πολύ έντονα.

Ο Χριστόφορος βρήκε μία κοπέλα για το γραφείο και το ταμείο του καταστήματος είκοσι χρονών, όμορφη, με τολμηρό ντύσιμο. Δευτέρα πρωί την προσέλαβε και Τρίτη απόγευμα η Δανάη πέρασε από το μαγαζί μετά τη δουλειά, να δει λίγο τον άντρα της πριν επιστρέψει στο σπίτι. Λίγες ώρες αργότερα είχαν και τον πρώτο τους κανονικό καυγά.

«Έψαξες πολύ για να τη βρεις;»

«Δεν καταλαβαίνω, γιατί αντιδράς έτσι; Τι έχει η κοπέλα;»

«Η... κοπέλα έχει μπερδέψει τα μαγαζιά! Προφανώς κάποιος της είπε ότι θα δουλέψει σε σκυλάδικο!»

Ο Χριστόφορος έβαλε τα γέλια και η Δανάη φούντωσε ακόμη πιο πολύ.

«Βρε αγάπη μου, καλύτερα που ντύνεται έτσι, θα τραβάει και περισσότερο κόσμο στο μαγαζί.»

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Τότε να της πεις να έρχεται με μαγιό μόλις σφίξουν οι ζέστες για να αυξήσετε την πελατεία!»

«Νομίζω πως τώρα γίνεσαι υπερβολική!»

«Όχι, τώρα θα γίνω υπερβολική! Φεύγει αύριο κιόλας!»

«Ποιος φεύγει;»

«Αυτό το γύναιο! Φεύγει αύριο κιόλας από το μαγαζί!»

«Μα τι φοβάσαι; Δε μου έχεις εμπιστοσύνη; Δηλαδή για να καταλάβω, ζηλεύεις;»

«Ότι θέλω κάνω! Αυτή αύριο φεύγει, το κατάλαβες;»

«Μα είναι καλή στη δουλειά της.»

«Και σε πολλά άλλα επίσης!» τον ειρωνεύτηκε.

«Ωραία, αν θες να φύγει, έλα εσύ να δουλέψεις στη θέση της!» πέρασε στην αντεπίθεση.

«Α, εκεί το πας πάλι!»

«Και πως θα γίνει; Χρειάζομαι άτομο για αυτή τη θέση!»

«Θα σου στείλω την Κωνσταντίνα! Μια συνάδελφο που απολύθηκε προχθές από την εταιρία. Επίσης πολύ καλή στη δουλειά της και όμορφη κοπελίτσα αλλά σοβαρή και μετρημένη.»

«Και αφού ήταν καλή στη δουλειά της γιατί την απέλυσαν;»

«Λόγω περικοπών. Ήταν η νεότερη στο τμήμα της. Δεν μπορούσαν να διώξουν κάποια από τις πιο παλιές.»

«Μάλιστα. Και στο δικό σου τμήμα πότε σκέφτονται να κάνουν περικοπές;» βρήκε ευκαιρία να την πειράξει.

«Χριστόφορε! Είπες ότι σέβεσαι και στηρίζεις τις επιθυμίες μου! Τώρα γιατί με πιέζεις πάλι;»

«Γιατί δε μπορώ να καταλάβω τι καλύτερο έχει αυτή η εταιρία από το ίδιο σου το μαγαζί!»

«Δε μου αρέσει να επαναλαμβάνομαι. Σου έχω ξαναπεί πως δε θέλω να δουλεύουμε μαζί και μετά να είμαστε και στο σπίτι μαζί και να μη ξεκολλάμε ο ένας από τον άλλο. Θα φθείρουμε τη σχέση μας έτσι, δεν το καταλαβαίνεις; Επίσης

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

μου αρέσει εκεί μέσα. Με κάνει και νοιώθω ανεξάρτητη.»

«Πιο ανεξάρτητη από το ίδιο σου το κατάστημα που θα είσαι αφεντικό;»

«Αγάπη μου, για να τελειώνουμε... από την εταιρία δεν φεύγω! Αυτό το... τέλος πάντων που έχεις μαζέψει εκεί μέσα, αύριο το πρωί θα φύγει και θα σου στείλω την Κωνσταντίνα αύριο το απόγευμα να μιλήσετε.»

«Αύριο το απόγευμα δεν είμαστε ανοιχτά. Είναι Τετάρτη.»

«Μεθαύριο το πρωί τότε.»

«Κι αν δε δεχτώ;»

«Τι πράγμα;»

«Να φύγει η μικρή από το μαγαζί.»

«Τότε θα φύγω εγώ από το σπίτι!»

«Δανάη τι λες;»

«Λέω πως θα πάρω τη μπέμπα και θα εξαφανιστώ και κάτσε εσύ με την άλλη... μπέμπα και κάντε ότι νομίζετε!»

Πέρασε το δικό της και η Κωνσταντίνα αποδείχτηκε άξια των προσδοκιών του Χριστόφορου. Βέβαια εκείνος θα προτιμούσε να βρισκόταν η γυναίκα του στη θέση αυτή, αλλά αφού έβλεπε πως δε γίνεται διαφορετικά, υποχώρησε για άλλη μια φορά.

Η μικρή μεγάλωνε μέσα σε ένα μόνιμα ευχάριστο κλίμα με όλα τα αγαπημένα πρόσωπα γύρω της να την κακομαθαίνουν. Ήταν πολύ όμορφο και έξυπνο μωρό. Είχε πάρει όλα τα καλά χαρακτηριστικά και από τους δύο γονείς της.

Μετά τα δεύτερα της γενέθλια βρέθηκαν όλοι για ένα διήμερο στο εξοχικό στην Εύβοια. Ο καιρός ήταν ακόμα πολύ καλός και είπαν να μαζευτούνε για να ξεφύγουν από τα καθημερινά τρεχάματα. Η Μαργαρίτα με την Ευγενία ετοίμαζαν τις σαλάτες και τα ορεκτικά, ενώ οι άντρες έψηναν τα παϊδάκια και τα λουκάνικα στη βεράντα. Η Δανάη πρόσεχε τη μικρή η οποία

έτρεχε χαρούμενη στον κήπο όταν ο Χριστόφορος χρειάστηκε το τηλέφωνο του Σοφοκλή για να τον καλέσει να δει γιατί αργούσαν τόσο να έρθουν. Ο Σοφοκλής με την Αιμιλία είχαν πλέον παντρευτεί και είχαν αποκτήσει και εκείνοι ένα κοριτσάκι που σε λίγο καιρό θα γινόταν ενός έτους.

«Μωρό μου, που είναι το κινητό σου; Δε βρίσκω το τηλέφωνο του Σοφοκλή στο δικό μου, μάλλον το έχω σβήσει κατά λάθος!» της φώναξε από μακριά.

«Πάρε την Αιμιλία!»

«Δε το έχω!»

«Γιατί;»

«Γιατί δε χρειάστηκε! Πες μου που είναι το κινητό σου!»

«Στην τσάντα μου, στο δωμάτιο μας!»

Ο Χριστόφορος μπήκε στο σπίτι, άνοιξε την τσάντα της και άρχισε να ψάχνει για το κινητό. Πάγωσε το αίμα του. Όχι τόσο γι' αυτό που είδε αλλά για το ότι η γυναίκα του το κρατούσε

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

μυστικό. Βγήκε από το δωμάτιο και μπήκε στην κουζίνα.

«Μάνα, πήγαινε να προσέχεις τη μικρή και πες στη Δανάη να έρθει λίγο που τη θέλω.»

Η μητέρα του έφυγε αμέσως να κάνει ότι της είπε ο γιός της και η Μαργαρίτα τον κοίταξε με καχυποψία.

«Έγινε κάτι αγόρι μου;»

«Όχι, απλώς δε βρίσκω κάτι που ψάχνω και θέλω λίγη βοήθεια από τη Δανάη.»

Την ίδια στιγμή μπήκε η Δανάη μέσα και ο Χριστόφορος της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει στο δωμάτιο. Έκλεισε την πόρτα και της έδειξε το κουτί που κρατούσε.

«Δανάη τι είναι αυτά;»

Η γυναίκα του έσκυψε το κεφάλι και εκείνος θύμωσε ακόμη περισσότερο.

«Από πότε παίρνεις αντισυλληπτικά πίσω από την πλάτη μου; Ή μήπως συμφωνήσαμε μαζί ότι δε θέλουμε δεύτερο παιδί και δε το θυμάμαι;»

«Δεν είναι ότι δε θέλω δεύτερο παιδί, απλά δεν ήθελα ακόμα. Δε σου είπα τίποτα γιατί φοβήθηκα τις αντιδράσεις σου.»

«Πίστεψε με, θα ήταν πολύ πιο ήπιες αν μου το έλεγες πριν το κάνεις!» άστραψε από οργή.

Η Δανάη θορυβήθηκε.

«Τι θες να πεις; Δηλαδή τώρα τι θα κάνεις; Θα με χωρίσεις;»

«Δε μίλησα ποτέ για χωρισμό! Κάτι τέτοια μόνο εσύ τα ξεστομίζεις!»

«Τότε τι εννοείς;»

«Έχω θυμώσει πάρα πολύ! Αν μου το έλεγες νωρίτερα θα το συζητούσαμε ήρεμα και πολιτισμένα και μπορεί να συμφωνούσα μαζί σου! Τώρα όμως με έχεις βγάλει έξω από τα ρούχα μου γιατί το έκανες κρυφά!»

Η Δανάη πήγε να πει κάτι αλλά δεν την άφησε.

«Αλλά! Επειδή δεν είμαστε μόνοι μας, θα το καταπιώ για την ώρα και θα το λύσουμε το βράδυ στο σπίτι!»

Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Η Δανάη έμεινε σκεπτική και η Μαργαρίτα εισέβαλε στο δωμάτιο.

«Τι έγινε; Γιατί τσακώνεστε;»

«Γιατί ο Χριστόφορος ανακάλυψε στην τσάντα μου τα αντισυλληπτικά που έπαιρνα κρυφά του.» είπε με μια ανάσα και η μητέρα της έμεινε να την κοιτάζει άφωνη για μερικά δευτερόλεπτα.

«Μάλιστα. Να υποθέσω πως εσύ δε θες άλλο παιδί και επειδή εκείνος θέλει, αποφάσισες να το κάνεις κρυφά του και εκείνος θύμωσε, σωστά;»

«Ακριβώς.»

«Και πιο πολύ γιατί θύμωσε; Επειδή δε θες άλλο παιδί ή επειδή παίρνεις τα χάπια χωρίς να το ξέρει;»

«Μάλλον και για τα δύο.»

«Κι εσύ γιατί δε θες άλλο παιδί;»

«Δεν είπα ότι δε θέλω άλλο, απλά δε ήθελα ακόμα. Τα έχω κόψει τα χάπια εδώ και καιρό αλλά δε με άφησε να του εξηγήσω.»

«Μάλιστα. Έτσι όπως τα έκανες, τι να σου πω;
Βγάλ' τα πέρα μόνη σου.»

Το ίδιο βράδυ στο σπίτι τους στο Ναύπλιο η ένταση ήταν μεγαλύτερη. Ο Χριστόφορος πάνω στα νεύρα του είπε λόγια που πιθανόν και να μην τα εννοούσε στην πραγματικότητα.

«Θες να αρχίσω να κάνω κι εγώ πράγματα κρυφά από σένα; Να παίρνω αποφάσεις για τη ζωή μας ερήμην σου; Θα το κάνω! Θα το κάνω για να δεις πως είναι! Κλονίστηκε η εμπιστοσύνη μου! Δεν ξέρω αν μπορώ να σε ξαναπιστέψω σε ότι κι αν μου πεις! Και για να έχουμε καλό ρώτημα, γιατί δε θες δεύτερο παιδί ακόμα; Να ήταν το πρώτο ίσως και να το καταλάβαινα, αλλά το δεύτερο γιατί; Τι ένα, τι δύο; Μήπως δεν είναι δική σου απόφαση; Μήπως σε πιέσανε από τη δουλειά για να μη πληρώνουν άλλα επιδόματα; Μήπως σε έβαλαν να υπογράψεις και κανένα συμβόλαιο; Ικανούς τους έχω! Μήπως υπάρχει άλλος στη ζωή σου και δε θες να μείνεις έγκυος

μη τυχόν και δε ξέρεις ποιανού θα είναι το παιδί;»

«Ως εδώ!» του φώναξε αγριεμένη. «Σε ακούω τόση ώρα να παραλογίζεσαι και να λες ότι βλακεία σου κατεβαίνει στο κεφάλι αλλά αυτό πάει πολύ! Δε σου επιτρέπω να με υποψιάζεσαι! Εντάξει, έκανα ένα λάθος! Επιπολαιότητα από τη μεριά μου που δε το συζήτησα μαζί σου, αλλά όχι και να με κατηγορήσεις για απιστία! Εξάλλου για λίγο καιρό τα έπαιρνα τα χάπια! Ήθελα να ηρεμίσω από την πρώτη γέννα με σιγουριά ότι δε θα ξανά έμενα αμέσως έγκυος. Εδώ καλά καλά δεν είχα προσαρμοστεί ακόμα με τη μικρή, θα κάναμε κι άλλο παιδί αμέσως;»

«Φυσικά! Πώς να προσαρμοστείς με τη μικρή αφού λείπεις όλη μέρα;»

«Πάλι στη δουλειά θα το γυρίσουμε;»

«Έχεις δίκιο, ας μην αλλάζουμε θέμα! Το πρόβλημα σήμερα δεν είναι η δουλειά αλλά τα ψέματα που μου λες!»

«Καταρχήν δε σου είπα ποτέ κανένα ψέμα. Απλά σου έκρυψα κάτι.»

«Το ίδιο είναι!»

«Δεν είναι! Σκέψου το λίγο! Τέλος πάντων, μπορούμε να το λύσουμε; Τα χάπια τα έχω κόψει εδώ και ένα μήνα περίπου, απλά είχαν ξεχαστεί τα υπόλοιπα στην τσάντα μου. Σου υπόσχομαι πως δε θα ξαναπάρω καμία τέτοια σοβαρή απόφαση μόνη μου. Θα τα συζητάμε όλα μαζί.»

«Δε σε πιστεύω! Λες ψέματα! Μπορείς να μου το αποδείξεις; Ότι τα έχεις σταματήσει, όπως λες;»

«Πώς να στο αποδείξω; Αυτό δε γίνεται.»

Της έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα, άνοιξε την πόρτα και έφυγε. Έκανε μια μεγάλη βόλτα με τα πόδια για να ηρεμίσει και επέστρεψε στο σπίτι. Χωρίς να της πει κουβέντα, γδύθηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Η Δανάη κάτι πήγε να του πει αλλά τη σταμάτησε.

«Δανάη σε παρακαλώ! Όχι άλλες κουβέντες απόψε. Καληνύχτα.» έκανε απότομα και της γύρισε την πλάτη του.

Το πρωί έφυγε μουντωμένος για τη δουλειά και αυτή η συμπεριφορά του κράτησε για

μερικές ημέρες. Δεν της έδινε καμία σημασία και όσες φορές τον είδε να χαμογελάει ήταν μόνο τις ώρες που έπαιζε με την κόρη του.

Σάββατο πρωί η Δανάη μπήκε στο χρωματοπωλείο και χαιρέτησε την Κωνσταντίνα. Πλησίασε τον Χριστόφορο και του ζήτησε να πάνε στην αποθήκη να μιλήσουν. Εκείνος την ακολούθησε ανόρεκτα. Έκλεισε την πόρτα της αποθήκης και τον κοίταξε στα μάτια.

«Αν σου αποδείξω πως σου έλεγα την αλήθεια, ότι έχω κόψει εδώ και καιρό τα αντισυλληπτικά, θα με συγχωρέσεις;»

«Αφού είπες πως δεν αποδεικνύεται.»

«Κι όμως, έχω τελικά αποδείξεις και πολύ τρανταχτές!»

«Δηλαδή;»

«Είμαι έγκυος.»

«Τι;»

«Είμαι έγκυος!» του φώναξε με χαρά και επιτέλους είδε το ύφος του να αλλάζει απέναντί της.

Έβγαλε από την τσάντα της την φωτογραφία από το πρώτο υπερηχογράφημα και του την έδειξε.

«Το βλέπεις αυτό το μικρό σποράκι; Είναι το παιδάκι μας! Και βλέπεις και το άλλο σποράκι δίπλα του;»

«Ναι. Τι είναι αυτό;»

«Το άλλο μας παιδάκι!»

«Τι εννοείς; Δίδυμα;»

Η Δανάη έγενεψε καταφατικά και ο Χριστόφορος την πήρε στην αγκαλιά του και την κράτησε σφιχτά για ώρα.

«Συγγνώμη... φαίνεται από τον πρώτο υπέρηχο ότι είναι δύο τα μωρά;» αναρωτήθηκε έπειτα από λίγο.

«Κι εγώ την ίδια απορία είχα και ο γιατρός μου εξήγησε πως δεν συμβαίνει πάντα αυτό. Αν όμως τα παιδιά είναι στον ίδιο σάκο και έχει προλάβει να γίνει ο διαχωρισμός τότε μπορεί να φανεί από νωρίς.»

«Σ' αγαπάω πολύ!» πρόφερε και τη φίλησε στα μαλλιά.

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

«Κι εγώ σ' αγαπάω μωρό μου! Δε θέλω να ξανατσακωθούμε!»

«Ποτέ!» συμφώνησε και την έσφιξε πάνω του ακόμα μια φορά.

Τη Δευτέρα το πρωί στο γραφείο της την περίμενε μία έκπληξη. Η Μαρία μπήκε με ένα τεράστιο χαμόγελο για να της δώσει συγχαρητήρια και η Δανάη απόρησε.

«Που το έμαθες εσύ; Ο Κωστής σου το είπε;»

«Όχι, η ιδιαίτέρα του μεγάλου αφεντικού.»

«Και αυτή από που το ξέρει;»

«Αν δε το ξέρει αυτή, τότε ποιος;»

«Ότι είμαι έγκυος;»

«Τι είσαι;»

«Έγκυος.»

Η Μαρία βούρκωσε από χαρά και έπεσε στην αγκαλιά της.

«Τότε διπλά τα συγχαρητήρια!»

«Κάτσε, εσύ για τι πράγμα μιλάς;»

«Για την προαγωγή σου! Έγινες υπεύθυνη τμήματος! Πριν λίγο ανακοινώθηκε. Νόμιζα ότι θα το ήξερες ήδη.»

«Δεν είχα ιδέα!»

«Λογικά σε λίγο θα έρθουν να σε ενημερώσουν. Όπα! Μη τους πεις ακόμα ότι είσαι έγκυος! Δε θα σου δώσουν τη θέση εφόσον σε λίγους μήνες θα βγεις πάλι σε άδεια. Να τους το πεις σε κάνα μήνα. Μετά δε θα μπορούν να κάνουν κάτι άλλο.»

«Εντάξει!»

Το ίδιο βράδυ βγήκαν με τον άντρα της, τον Κωστή και τη Μαρία για να γιορτάσουν και τα δύο ευχάριστα γεγονότα.

Η περίοδος εγκυμοσύνης και αυτή τη φορά κυλούσε ευχάριστα, χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα και παρόλο που η νέα της θέση είχε περισσότερες απαιτήσεις, η Δανάη τα κατάφερνε μια χαρά.

Γεννήθηκαν τα δίδυμα αγοράκια τους και έφεραν νέα αύρα ευτυχίας στο σπίτι τους. Η Δανάη πάντα με τη βοήθεια της πεθεράς της αλλά και της μητέρας της που ήρθε ξανά για πολλές μέρες από την Κόρινθο, προσηλώθηκε στη φροντίδα των αγοριών της αλλά και της τρίχρονης κόρης της συγχρόνως.

Τελειώνοντας όμως η άδεια τοκετού, ήρθε και πάλι το γνωστό θέμα, να φέρει εντάσεις ανάμεσα στο ζευγάρι.

«Ρε Δανάη, πλάκα μου κάνεις;»

«Όχι δε σου κάνω πλάκα. Θα επιστρέψω στη δουλειά και μάλιστα αυτή τη φορά θα έχω καλύτερη αντιμετώπιση στις ώρες. Θα μπορώ να φεύγω νωρίτερα, εκτός από κάποιες περιπτώσεις όπως οι συσκέψεις που έχουμε μια φορά το μήνα όλοι οι εργαζόμενοι.»

«Και η μάνα μου τι θα κάνει με τρία μωρά παιδιά; Πως θα τα βγάζει πέρα;»

«Δεν έχει κανένα πρόβλημα η μαμά σου. Το έχω συζητήσει ήδη μαζί της. Μάλιστα της

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

πρότεινα να φέρω και μια κοπέλα να τη βοηθάει και δε το διαπραγματεύεται.»

«Πάλι μόνη σου αποφασίζεις.»

«Ρε μωρό μου, δε θέλω να φύγω από τη δουλειά! Εξάλλου ούτε εκείνοι θέλουν να με χάσουν!»

«Σιγά μη τους λείψεις κιόλας!» την ειρωνεύτηκε.

«Με χρειάζονται!»

«Ουδείς αναντικατάστατος.»

«Ναι; Τότε γιατί όταν έγιναν οι περικοπές δε με έδιωξαν, παρ' όλο που δεν ήμουν τόσο πολύ καιρό στη δουλειά; Και γιατί έκαναν εμένα υπεύθυνη τμήματος αντί να κάνουν κάποια παλαιότερη;»

«Γιατί είσαι αναμφισβήτητα καλή στη δουλειά σου. Όχι όμως πως δε θα βρουν άλλη στη θέση σου άμα ψάξουν.»

«Νομίζεις! Τα λες αυτά γιατί δε σε συμφέρει να δεις την αλήθεια.»

«Εύχομαι να μη βγω σωστός γιατί θα πληγωθείς και δε το θέλω.»

Εκτός από την προαγωγή της Δανάης υπήρχαν ευχάριστες εξελίξεις και στα επαγγελματικά του άντρα της. Μετά τη γέννηση των αγοριών τους ο Χριστόφορος αποφάσισε παράλληλα με το μαγαζί του να ασχοληθεί και με την αγορά χρυσού. Έφτιαξε μια ιστοσελίδα στο διαδίκτυο και σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα είδε ανταπόκριση από τον κόσμο. Έτσι κατάφερε να κερδίζει ένα σεβαστό επιπλέον εισόδημα.

Η Δανάη έκλεισε το τηλέφωνο και μπήκε στο σαλόνι για να συνεννοηθεί με τον Χριστόφορο.

«Αγάπη μου, αυτό το Σαββατοκύριακο πάμε Κόρινθο; Θέλουν οι γονείς μου να δούνε τα παιδιά και εγώ την Αιμιλία, μου έχει λείψει.»

«Ναι, γιατί όχι; Ευκαιρία να πάω και με τον πατέρα σου στο μαγαζί του να τον βοηθήσω με κάτι αλλαγές που θέλει να κάνει.»

«Τι αλλαγές;»

«Θα μετακινήσουμε κάτι ράφια και θα βάλουμε κάποια σημεία που χρειάζονται φρεσκάρισμα. Δύο τρείς ωρίτσες δουλειά είναι μόνο.»

Την Κυριακή το πρωί ο Χριστόφορος με τον πεθερό του έφυγαν από νωρίς για το μαγαζί του Νίκου. Τα παιδιά κοιμόντουσαν ακόμα και η Δανάη με τη μητέρα της βρήκαν ευκαιρία να τα πούνε. Καθισμένες στην κουζίνα έπιναν τον καφέ τους και η Μαργαρίτα έπλεκε το εγκώμιο του γαμπρού της.

«Μα τι άξιο παιδί! Σε όλα να τα καταφέρνει τόσο καλά! Με το μαγαζί, με το ενεχυροδανειστήριο... Και πόσο πολύ σ' αγαπάει... Στα μάτια σε κοιτάει! Και τι καλός πατέρας!»

«Εντάξει μαμά, φτάνει.» αγανάκτησε η Δανάη.

«Γιατί; Ψέματα λέω; Είσαι πολύ τυχερή που έχεις έναν τέτοιο άντρα!»

«Ναι, είμαι.» συμφώνησε άκεφα.

«Γιατί το λες έτσι; Υπάρχει κάτι που δε ξέρω;»

«Όχι μωρέ μαμά! Μια χαρά τα λες εσύ, αλλά πώς να το κάνουμε; Άγγελος δεν είναι!»

«Τι άγγελος; Ποιος Άγγελος; Άγγελος εξ ουρανού; Ή τον γνωστό Άγγελο εννοείς;»

«Τον γνωστό μαμά!»

«Καλά δε ντρέπεσαι; Τι κουβέντες είναι αυτές; Τι συγκρίνεις παιδί μου; Τους ζωντανούς με τους πεθαμένους;»

«Μαμά!!»

«Μαμούνια! Τώρα μιλάω εγώ! Ξέρω πόσο αγάπησες τον Άγγελο, όπως ξέρω επίσης πόσο καλό παιδί ήταν. Το παλικάρι όμως έφυγε και δε γυρίζει πίσω. Δε σου είπε κανείς να μην τον σκέφτεσαι και να μην τον θυμάσαι αλλά όχι και να τον συγκρίνεις με τον άντρα σου! Είναι άδικο για τον Χριστόφορο αυτό, δεν το καταλαβαίνεις; Σε αγαπάει, λατρεύει και το χρώμα που πατάς, κάνει τα πάντα για σένα και τα παιδιά σας κι εσύ έχεις και παράπονο από πάνω;»

«Δεν είπα ότι έχω παράπονο.»

«Ναι; κι όταν λες ότι ο Χριστόφορος, Άγγελος δεν είναι; Δεν είναι παράπονο αυτό;»

«Εντάξει, εντάξει, φτάνει το κήρυγμα! Μια κουβέντα είπα και το έκανες ολόκληρο θέμα. Κι εγώ τον αγαπάω τον άντρα μου και βλέπω πόσο μ' αγαπάει κι εκείνος. Και δεν έχω κανένα παράπονο. Δεν είμαι αγάριστη!»

«Εμένα μου λες;» ψιθύρισε η μητέρα της και σηκώθηκε να βάλει κι άλλο καφέ.

Τα επόμενα τρία χρόνια πέρασαν χωρίς να το καταλάβουν. Τα παιδιά μεγάλωναν και τους εξέπλητταν ευχάριστα με την εξυπνάδα τους και τις ικανότητες τους, η Δανάη μοίραζε το χρόνο της στη δουλειά και στην οικογένεια της και ο Χριστόφορος ασχολιόταν με το μαγαζί και το ενεχυροδανειστήριο ταυτοχρόνως.

Βγήκε από την εταιρεία θυμωμένη αλλά και απογοητευμένη συνάμα. Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και τοποθέτησε τη μικρή κούτα με τα

πράγματα. Αντικείμενα που τη συντρόφευαν εδώ και οκτώ χρόνια καθημερινά. Πήρε βαθιά ανάσα. Όχι δε θα έκλεγε, δεν υπήρχε κανένας λόγος.

Κάθε εμπόδιο σε καλό. σκέφτηκε. Μπήκε στη θέση του οδηγού και ξεκίνησε. Χωρίς καν να το σκεφτεί οδήγησε μέχρι τη θάλασσα. Σαν να την πήγε μόνο του το αυτοκίνητο. Η θάλασσα. Η αγαπημένη του Άγγελου. Απλωνόταν απέραντη μπροστά στα μάτια της και πάντα τη γαλήνευε ακόμα και όταν ήταν φουρτουνιασμένη. Σήμερα όμως ήταν ήρεμη, σε αντίθεση με την ψυχή της. Κοίταξε γύρω της. Δεν υπήρχε κανείς. Πήρε τα τσιγάρα της και βγήκε από το αυτοκίνητο. Έκατσε στην άμμο αδιαφορώντας για το αν θα χαλάσει το καλό της παντελόνι. Άρχισε να πετάει πετρούλες και να χαζεύει τα κυκλικά κύματα που δημιουργούνταν.

Όλα τα πράγματα κάνουν τον κύκλο τους. είπε μέσα της.

Έμεινε εκεί περίπου μισή ώρα. Είχε αρχίσει να νυχτώνει. Σηκώθηκε, τίναξε πρόχειρα την άμμο από πάνω της και μπήκε στο αμάξι. Οδήγησε

αργά μέχρι το σπίτι. Τέσσερις άνθρωποι την περίμεναν με χαμόγελο. Αυτό ήταν που χρειαζόταν. Αυτό ήταν μόνο που είχε νόημα τελικά. Η αγάπη. Η οικογένεια. Η εμπιστοσύνη. Αξίες αναντικατάστατες. Όλα τα υπόλοιπα ήταν συμφέρον. Δε τα ήθελε στη ζωή της.

Άφησε τα πράγματα της σε μια άκρη και αγκάλιασε τα παιδιά της. Εκείνα ανακάλυψαν την κούτα και άρχισαν το παιχνίδι με συρραπτικά, συνδετήρες και μολύβια. Η Δανάη έβγαλε τα παπούτσια της με ένα απαλό μορφασμό πόνου και πήγε κοντά στον άντρα της.

«Τι έγινε αγάπη μου; Άργησες σήμερα.»

«Απολύθηκα.» του είπε ξερά.

«Τι; Γιατί;»

«Έκανα ένα λάθος. Σημαντικό. Χάσαμε τον καλύτερο πελάτη.»

«Εσύ; Εσύ δε κάνεις ποτέ λάθος.» πρόφερε με κάθε ειλικρίνεια.

«Όλοι κάνουμε λάθη. Αλλά βλέπεις, κάποια λάθη είναι ασυγχώρητα. Τι κι αν ήμουν εκεί τόσα χρόνια και έδωσα και τη ψυχή μου; Με την

πρώτη ευκαιρία σου λένε “χαρήκαμε για την συνεργασία, τώρα μπορείτε να μας αδειάσετε τη γωνιά από την παρουσία σας.”»

«Αποκλείετε. Εγώ πιστεύω πως θα σε πάρουν τηλέφωνο να ξαναγυρίσεις μόλις ηρεμίσουν τα πράγματα.»

«Δε με ενδιαφέρει. Αυτοί ας κάνουν ότι θέλουν. Εγώ πήρα τις αποφάσεις μου.»

«Δηλαδή;»

«Θα μείνω σπίτι για λίγο καιρό να ηρεμίσω και να ξεκουραστώ, να ασχοληθώ και λίγο με τα παιδιά μου και μετά θα έρθω στο μαγαζί.»

«Αλήθεια το λες; Το θέλεις πραγματικά;»

«Ναι, και κακώς δεν το έκανα τόσα χρόνια. Ήθελα να κάνω καριέρα και βλακείες... Τι κατάλαβα; Εσύ να παλεύεις μόνος σου χωρίς καμία βοήθεια, εγώ να στερούμε τα παιδιά μου και στο τέλος να εισπράξω μόνο απογοήτευση.»

«Μόνο απογοήτευση θα εισπράξεις; Αποζημίωση δε θα πάρουμε;» την πείραξε ο Χριστόφορος.

«Αμάν πια! Το μυαλό σου συνέχεια στα λεφτά! Είμαι χάλια κι εσύ το μόνο που σκέφτεσαι είναι το χρήμα.»

«Ε, να βγάλουμε και κάτι μετά από τόση στεναχώρια...»

Η Δανάη τον κοιτούσε θυμωμένη κι εκείνος άνοιξε τα χέρια του και την έκλεισε στην αγκαλιά του.

«Το ξέρω πόσο στενοχωρήθηκες, αν και στα έλεγα καιρό τώρα. Έπρεπε να περάσουν τόσα χρόνια για να καταλάβεις πως κάθε εταιρία κοιτάει το συμφέρον της και δεν υπάρχουν συναισθηματισμοί;»

«Μάλλον ναι. Άργησα λίγο αλλά το εμπέδωσα.»

Έμεινε εκεί στη ήρεμη αγκαλιά του. Κοίταζε τα παιδιά της που έπαιζαν χαρούμενα και αισθάνθηκε ευτυχία, σιγουριά και ασφάλεια. Αυτό δε θα το άλλαζε με τίποτα ξανά. Αυτός ο άντρας τελικά, ήταν ο άντρας της ζωής της και το ανακάλυψε εκείνο το βράδυ. Ήταν το στήριγμα

Φωτεινή Ταχατάκη Οι λάθος δρόμοι του έρωτα

της που δεν ήθελε να το παραδεχτεί χρόνια
ολόκληρα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η κόρη της την κοιτούσε έκπληκτη. Ανάμικτα τα συναισθήματα που της δημιούργησε η μητέρα της με τις αποκαλύψεις από το παρελθόν της.

«Έχεις περάσει τόσα στη ζωή σου που ούτε καν τα φανταζόμουν.»

«Έτσι είναι αγάπη μου. Κάθε άνθρωπος όσο απλός κι αν φαίνεται, κουβαλάει στις πλάτες του ένα παρελθόν. Αυτά που άκουσες σήμερα είναι όλα όσα κρατάω χρόνια βαθιά στην καρδιά μου. Τα ξέθαψα για σένα. Για να σου πω πως η ζωή έχει τα ωραία αλλά και τα άσχημα. Εμείς κάνουμε τις επιλογές μας και άλλοτε βγαίνουμε κερδισμένοι και άλλοτε πληρώνουμε τα λάθη μας. Το θέμα είναι να μη βαδίζουμε μόνο με την καρδιά μας αλλά να ακούμε όσο μπορούμε και την λογική. Η ζωή είναι δική σου. Σου ανήκει.

Δε θα σου πω εγώ τι θα κάνεις, αλλά μπορώ να σε συμβουλέψω να χρησιμοποιήσεις το μυαλό σου όπου χρειάζεται. Είμαι μάννα σου και το μόνο που θέλω είναι να είσαι εσύ ευτυχισμένη. Εσύ και τα αδέρφια σου. Σου αξίζουν τα καλύτερα και δε το λέω επειδή είσαι παιδί μου αλλά επειδή είσαι ένα καλό και αξιόλογο παιδί με ευαισθησίες και όνειρα. Σκέψου καλά πριν πάρεις οποιαδήποτε απόφαση. Ο έρωτας είναι ένα συναίσθημα όμορφο αλλά και πολύ ύπουλο. Μπορεί εύκολα να σε οδηγήσει στο λάθος δρόμο. Αυτοί που έχουν μυαλό οφείλουν να το χρησιμοποιούν για να αποφύγουν τους λάθος δρόμους του έρωτα.

Η κόρη της κούνησε μόνο καταφατικά το κεφάλι της. Η Δανάη πήγε κοντά της και την αγκάλιασε. Ο Χριστόφορος με τα αγόρια μπήκαν στη κουζίνα και τις βρήκαν επιτέλους συμφιλιωμένες.

«Αυτό πρέπει να το γιορτάσουμε!» αναφώνησε ο άντρας της. «Όπως είμαστε φεύγουμε και πάμε έξω να φάμε.»

Η Δανάη με την κόρη της κοιτάχτηκαν και γέλασαν.

«Φύγαμε!» είπε η Δανάη και έκλεισε το φως της κουζίνας βγαίνοντας.

Το παρελθόν της θα το άφηνε ξανά στη θέση του. Στο πίσω μέρος της καρδιάς της που ήταν καλά κρυμμένο τόσα χρόνια. Το παρόν είχε μόνο ουσία. Για το μέλλον δε μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο, μόνο να ελπίζει πως όλα θα πήγαιναν καλά και η κόρη της θα έπαιρνε τις σωστές αποφάσεις.

Τέλος.